

การจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 2

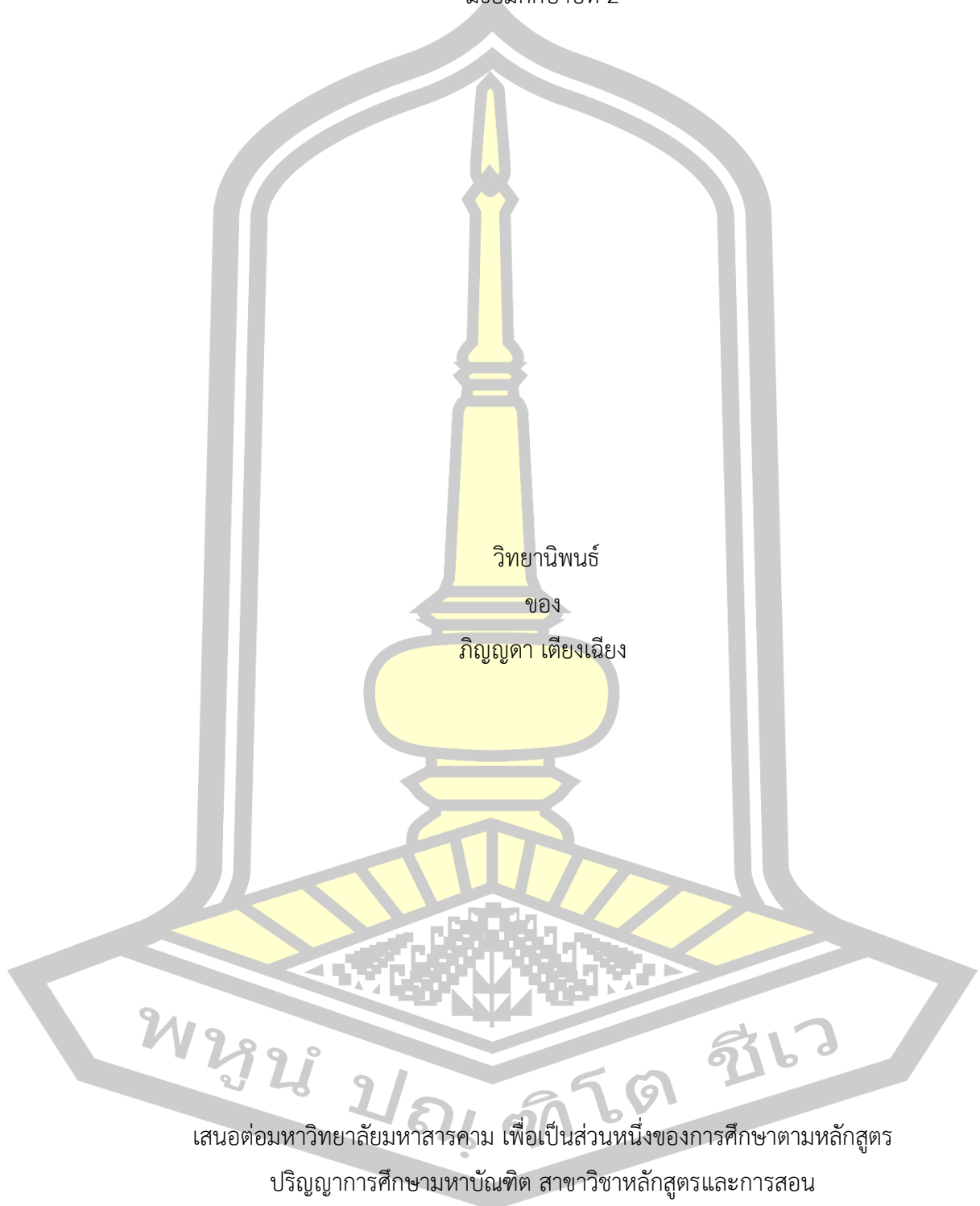
วิทยานิพนธ์
ของ
ภิญญาดา เตียงเฉียง

เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

มกราคม 2567

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

การจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 2

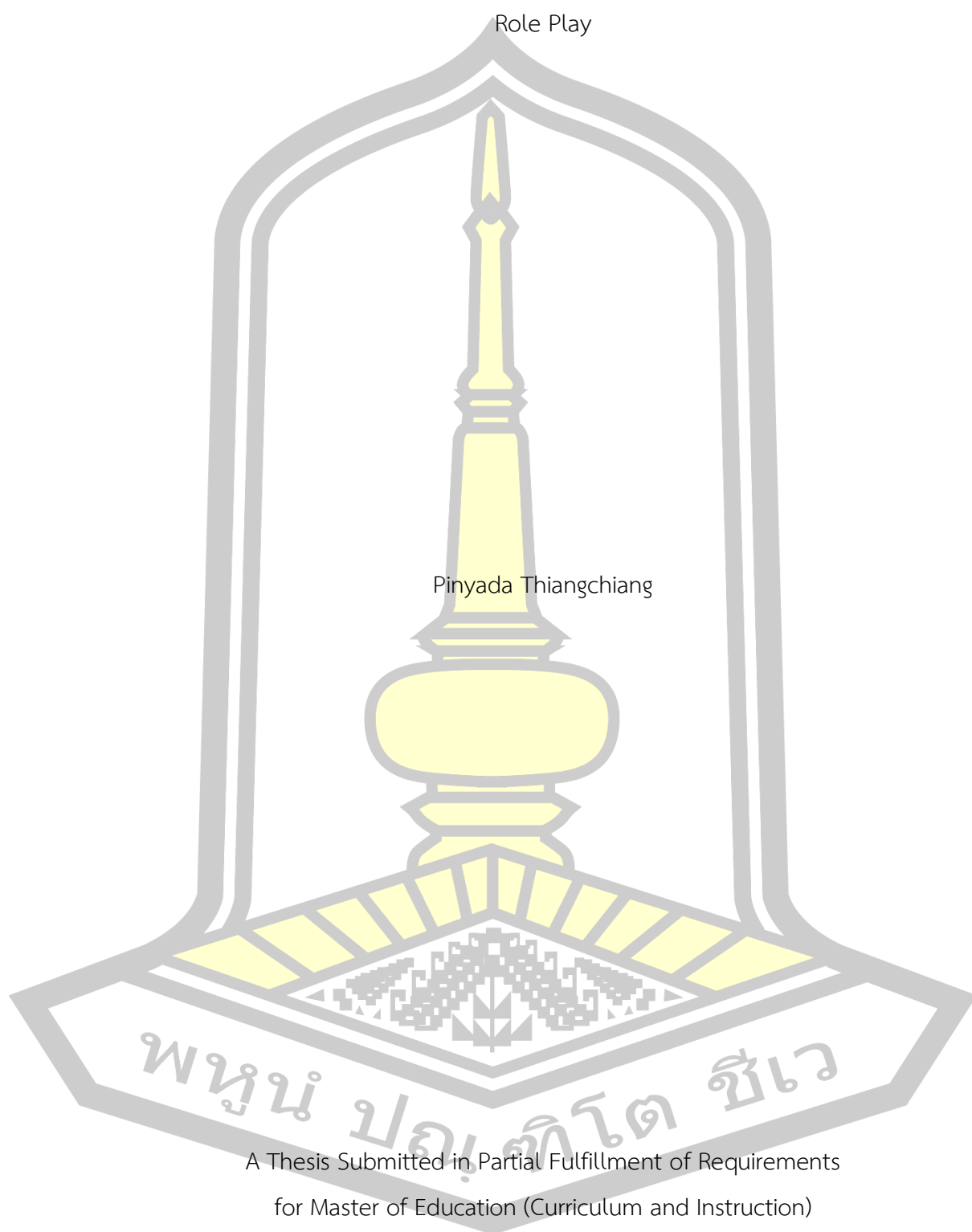
เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

มกราคม 2567

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

The Development of English Speaking Skills for Eighth Graders Through the Use of
Role Play

Pinyada Thiangchiang

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of Requirements
for Master of Education (Curriculum and Instruction)

January 2024

Copyright of Mahasarakham University

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ได้พิจารณาวิทยานิพนธ์ของนางสาวภิญญดา เตียงเฉียง
แล้วเห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชา
หลักสูตรและการสอน ของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

ประธานกรรมการ

(ผศ. ดร. จิระพร ชะโน)

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(ผศ. ดร. วิชยา โยชิตะ)

กรรมการ

(ผศ. ดร. ประสงค์ สายหงษ์)

กรรมการ

(ผศ. ดร. คันทรทรัพย์ ชมพูพาทย์)

มหาวิทยาลัยอนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญา การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

(รศ. ดร. ขวลิต ชูกำแหง)

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

(รศ. ดร. กริสน์ ชัยมูล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ชื่อเรื่อง	การจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2		
ผู้วิจัย	ภิญญดา เตียงเฉียง		
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วิชยา โยชิตะ		
ปริญญา	การศึกษามหาบัณฑิต	สาขาวิชา	หลักสูตรและการสอน
มหาวิทยาลัย	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม	ปีที่พิมพ์	2567

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อ 1) เพื่อพัฒนาการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ตามเกณฑ์ 75/75 2) เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้การจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ โดยใช้บทบาทสมมติเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ห้อง 2/14 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนผดุงนารี อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม จำนวน 39 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster random sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1. แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 4 แผน แผนละ 3 ชั่วโมง รวมเวลา 12 ชั่วโมง 2. แบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ 3. แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ จำนวน 20 ข้อ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที

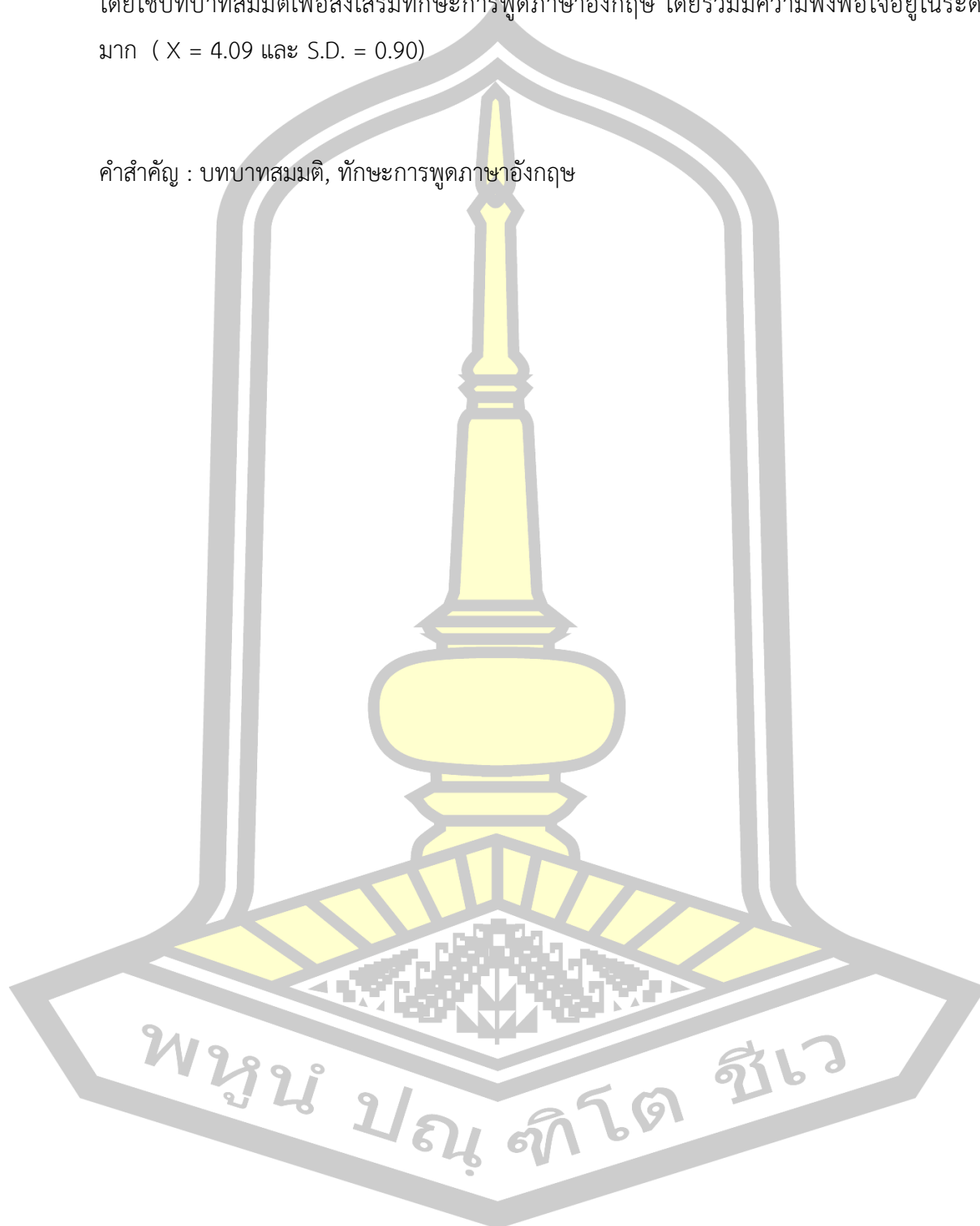
ผลการวิจัยพบว่า

1. ประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีประสิทธิภาพ เท่ากับ 75.16/75.51 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่ผู้วิจัยตั้งไว้

2. ทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้การจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

3. ระดับความพึงพอใจของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ โดยใช้บทบาทสมมติเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยรวมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ($X = 4.09$ และ $S.D. = 0.90$)

คำสำคัญ : บทบาทสมมติ, ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

TITLE	The Development of English Speaking Skills for Eighth Graders Through the Use of Role Play		
AUTHOR	Pinyada Thiangchiang		
ADVISORS	Assistant Professor Wichaya Yoshida , Ph.D.		
DEGREE	Master of Education	MAJOR	Curriculum and Instruction
UNIVERSITY	Maharakham University	YEAR	2024

ABSTRACT

The purposes of the research were to: 1) Develop learning management for eighth graders through the use of role-play in accordance with 75/75 efficiency criterion. 2) Compare the English-speaking skills before and after learning through the use of role-play. 3) Study the satisfaction of eighth grade students after learning through the use of role-play to promote English speaking skills. The research sample consisted of 39 students from Mathayom 2/14, semester 2 of academic year 2022 at Phadungnaree School, Mueang District, Maha Sarakham Province, selected by the cluster random sampling technique. This research is an Experimental Research. The instruments used in this study were 1) Learning management plan using role play to promote English speaking skills of eight grade students which include 4 plans, 3 hours per each plan, total time 12 hours. 2) A test to measure English speaking skills of eight grade students before and after learning using role-play. 3. A satisfaction test contains 20 questions. Data were analyzed using statistics, average percentage, value standard deviation and t-test

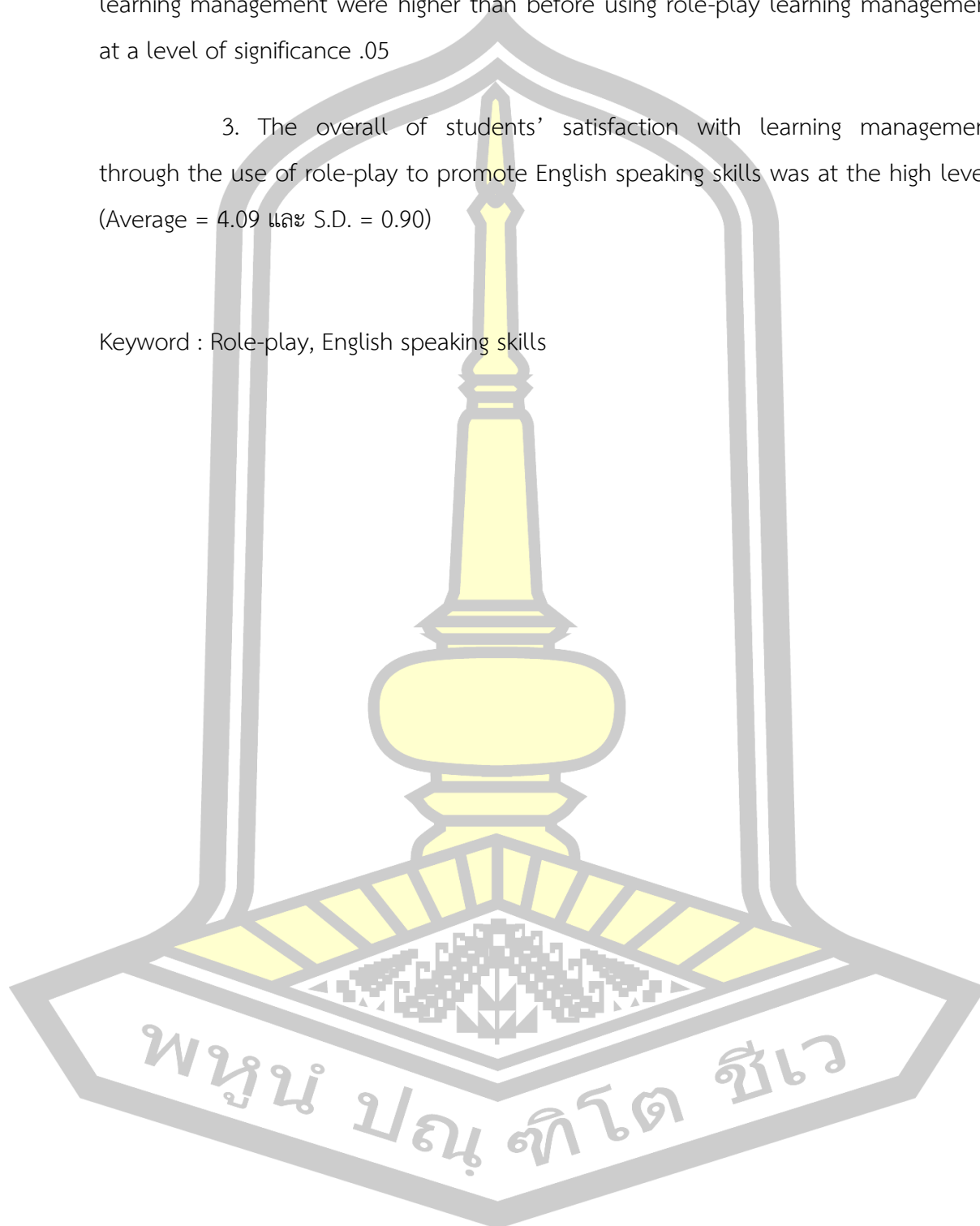
The results of the study were as follows:

1. The efficiency of learning management trough the use of role-play to promote English speaking skills for eighth graders had an efficiency of 75.16/75.51, which met the criteria.

2. English speaking skills of eighth grade students after using role-play learning management were higher than before using role-play learning management at a level of significance .05

3. The overall of students' satisfaction with learning management through the use of role-play to promote English speaking skills was at the high level. (Average = 4.09 และ S.D. = 0.90)

Keyword : Role-play, English speaking skills

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดีเพราะได้รับความกรุณาและความช่วยเหลือจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วิชยา โยชิตะ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. จิระพร ชะโน ประธานกรรมการสอบ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ประสงค์ สายหงส์ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. คันธ ทรัพย์ ชมพูพาทย์ กรรมการสอบ ที่ได้กรุณาตรวจแก้ไข ชี้แนะข้อบกพร่อง และให้คำแนะนำ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณ คณาจารย์สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคามทุกท่านที่กรุณาอบรมสั่งสอนและให้วิชาความรู้ตลอดหลักสูตรการเรียน

ขอขอบพระคุณอาจารย์ธารทิพย์ พานเพ็ชร อาจารย์เทพเทวัญ ดวงดี และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อรนุช วราอัศวปติศรีสะอาด ที่ให้ความกรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือและให้คำแนะนำในการทำวิจัยครั้งนี้เป็นอย่างดี

ขอขอบพระคุณผู้อำนวยการและคณะครูโรงเรียนผดุงนารี อำเภอเมืองมหาสารคาม จังหวัดมหาสารคามที่ให้ความอนุเคราะห์ในการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัย รวมไปถึงนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/12 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/14 ทุกคน ที่ให้ความร่วมมือในการทำวิจัย

ขอขอบพระคุณขอขอบพระคุณพ่อแม่ และครอบครัวเป็นอย่างยิ่งสำหรับกำลังใจ การให้การสนับสนุน ช่วยเหลือมาโดยตลอด

ขอขอบคุณเพื่อนนิสิตสาขาหลักสูตรและการสอนที่ให้คำปรึกษา ช่วยเหลือ และให้กำลังใจกัน และกันจนงานวิจัยฉบับนี้เสร็จสมบูรณ์

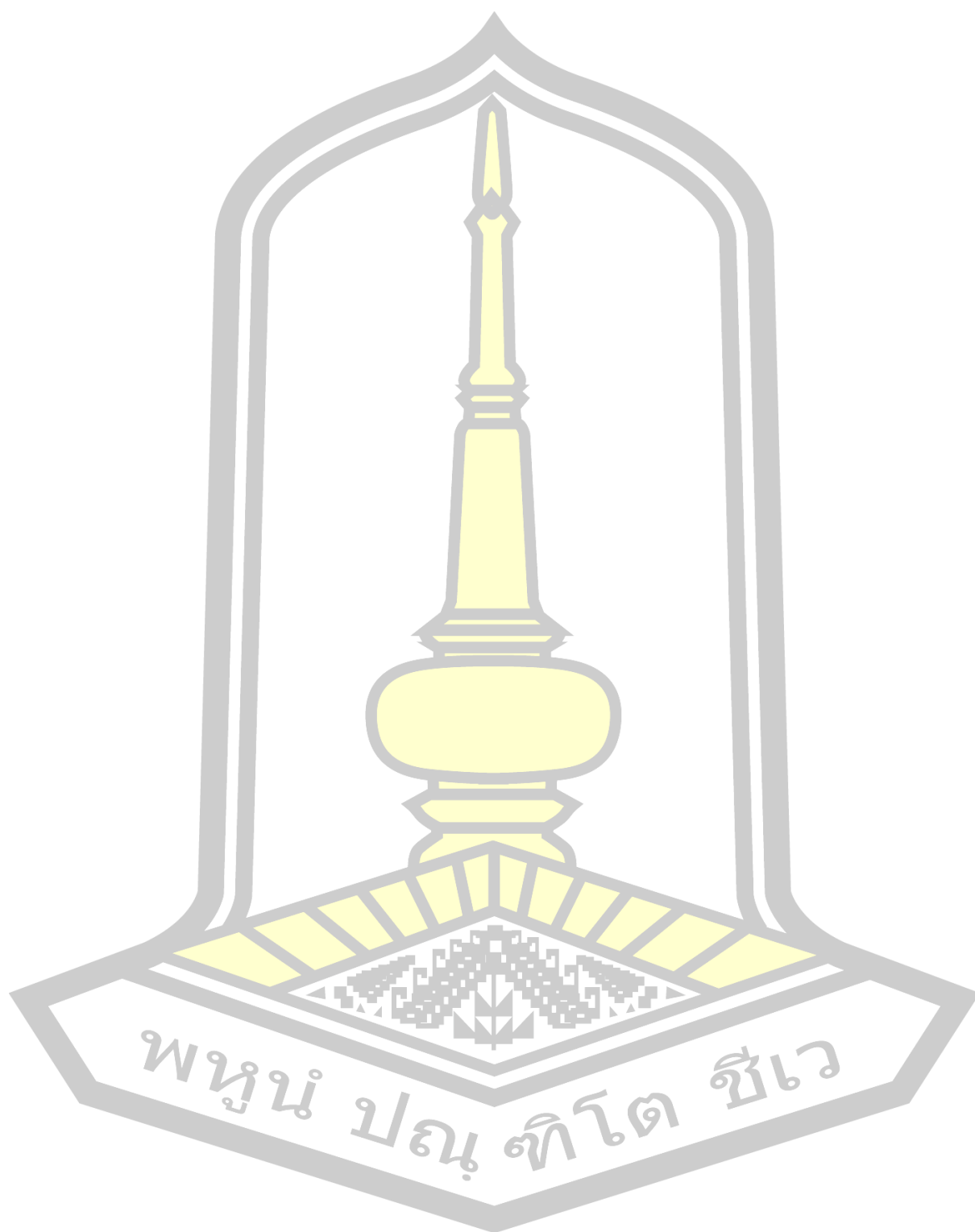
ภิญญดา เตียงเฉียง

พูน ปณ จิตโต ชีเว

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ฉ
กิตติกรรมประกาศ.....	ช
สารบัญ.....	ฌ
สารบัญตาราง.....	ฉ
สารบัญรูปภาพ.....	๓
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย	4
สมมติฐานของการวิจัย	5
ความสำคัญของการวิจัย	5
ขอบเขตของการวิจัย.....	5
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	6
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	9
หลักสูตรแกนกลางขั้นพื้นฐานการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551.....	10
การจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ.....	14
ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ	21
ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ (E1/E2).....	27
ความพึงพอใจ	30
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	32
กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย.....	41

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	42
ประชากรกลุ่มตัวอย่าง.....	42
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	43
การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	43
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	50
การจัดกระทำกับข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	50
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	51
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	54
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	54
ลำดับขั้นตอนในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	55
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	55
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	61
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	61
สรุปผล.....	61
อภิปรายผล.....	62
ข้อเสนอแนะ.....	64
บรรณานุกรม.....	66
ภาคผนวก.....	71
ภาคผนวก ก รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือและหนังสือขอความอนุเคราะห์.....	72
ภาคผนวก ข การหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	78
ภาคผนวก ค คະแนนผลการจัดการเรียนรู้.....	94
ภาคผนวก ง แผนการจัดการเรียนรู้.....	98
ภาคผนวก จ แบบทดสอบก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้.....	132

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 1 มาตรฐาน ต 1.2	11
ตารางที่ 2 มาตรฐาน ต 1.2	12
ตารางที่ 3 มาตรฐาน ต 1.3	12
ตารางที่ 4 การกำหนดหน่วยการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 12 ชั่วโมง	43
ตารางที่ 5 ความคิดรวบยอดและจุดประสงค์การเรียนรู้	44
ตารางที่ 6 คะแนนผลการจัดการเรียนรู้ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และประสิทธิภาพของ กระบวนการกระบวนการของแผนการจัดการเรียนรู้ (E1)	55
ตารางที่ 7 คะแนนการทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ของแผนการจัดการเรียนรู้ (E2)	56
ตารางที่ 8 ประสิทธิภาพของกระบวนการของแผนการจัดการเรียนรู้ (E1) และ ประสิทธิภาพของของ ผลลัพธ์ของแผนการจัดการเรียนรู้ (E2) ของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติเพื่อส่งเสริม ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ตามเกณฑ์ 75/75	57
ตารางที่ 9 ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนของนักเรียนระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้การจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ	57
ตารางที่ 10 ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความพึงพอใจนักเรียนระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษ	58
ตารางที่ 11 ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความพึงพอใจนักเรียนระดับชั้น	60
ตารางที่ 12 ผลการประเมินความสอดคล้องคุณภาพด้านเนื้อหาของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1	79
ตารางที่ 13 ผลการประเมินความสอดคล้องคุณภาพด้านเนื้อหาของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2	80
ตารางที่ 14 ผลการประเมินความสอดคล้องคุณภาพด้านเนื้อหาของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3	81

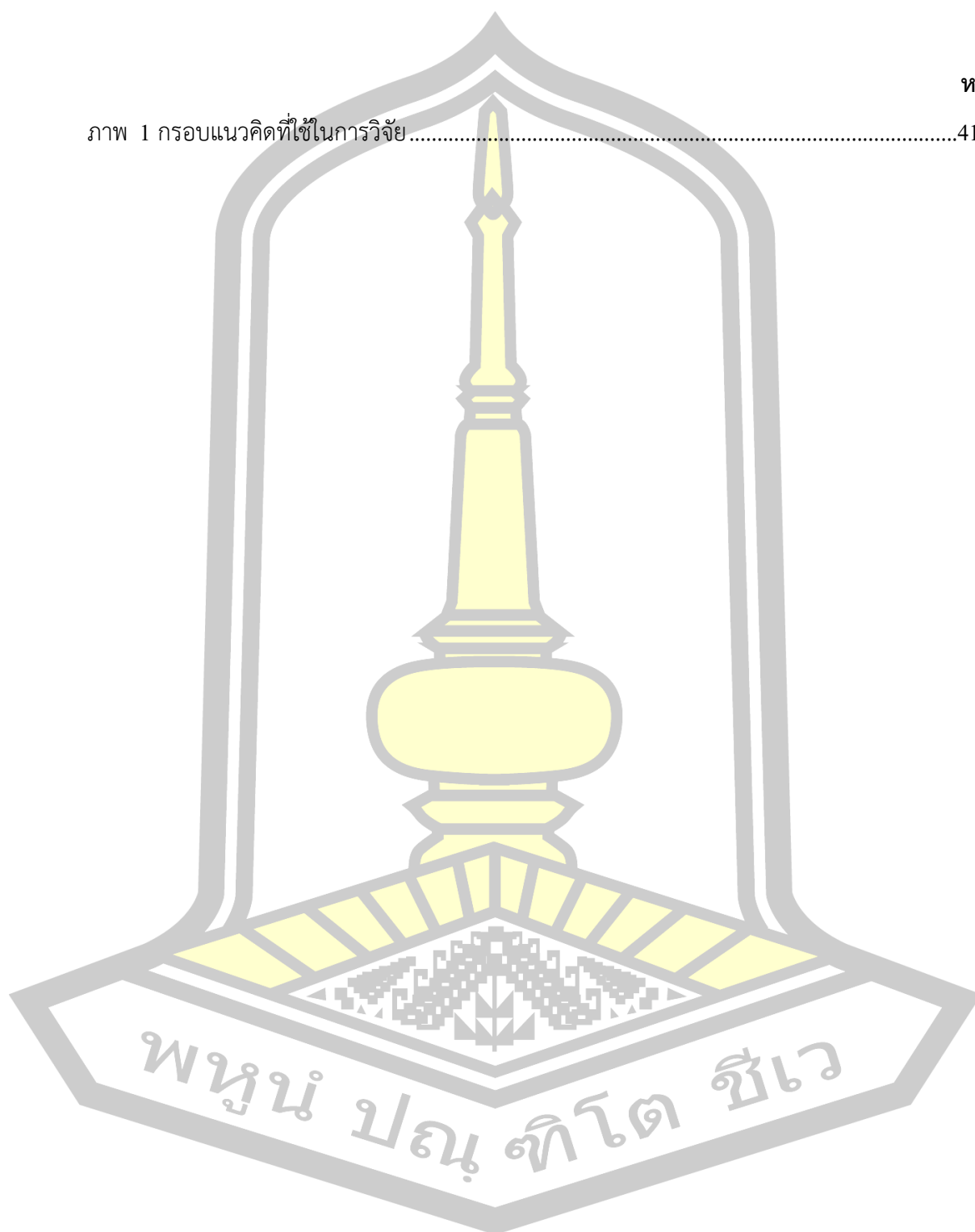
ตารางที่ 15 ผลการประเมินความสอดคล้องคุณภาพด้านเนื้อหาของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4.....	82
ตารางที่ 16 ผลการประเมินค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบทดสอบวัดทักษะการพูด ภาษาอังกฤษ	85
ตารางที่ 17 แบบประเมินคุณภาพของเครื่องมือวิจัยเรื่อง แบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ	86
ตารางที่ 18 ผลการประเมิน ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถามความพึงพอใจ.....	89
ตารางที่ 19 ผลการหาค่าอำนาจจำแนกรายข้อและค่าความเชื่อมั่นของข้อคำถามของแบบสอบถาม ความพึงพอใจ.....	91
ตารางที่ 20 ผลการทดลองใช้แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติเพื่อส่งเสริมทักษะการพูด ภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2.....	95
ตารางที่ 21 ตารางผลการวิเคราะห์แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มี ต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษ.....	97

สารบัญรูปภาพ

หน้า

ภาพ 1 กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย	41
--	----

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศโดยเฉพาะภาษาอังกฤษนั้นมีความสำคัญอย่างมากในโลกปัจจุบัน เนื่องจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่มนุษย์ใช้ในการสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การเรียนรู้วัฒนธรรมต่างประเทศ และทำให้ผู้เรียนรู้เท่าทันโลก นอกจากนี้ภาษาอังกฤษจะช่วยให้ผู้เรียนเข้าถึงองค์ความรู้ได้ง่ายและกว้างขึ้น อีกทั้งภาษาอังกฤษเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาตนเอง ชุมชน สังคม และประเทศชาติ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุคศตวรรษที่ 21 ที่เป็นสังคมแห่งการเรียนรู้ มีการใช้เครื่องมืออย่างหลากหลายในการแสวงหาความรู้ ภาษาอังกฤษที่เป็นสื่อภาษากลางที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารในระดับโลกจึงมีความสำคัญเป็นอย่างมากในยุคปัจจุบัน เพราะเป็นภาษาสากลที่ใช้ติดต่อสื่อสารระหว่างประชากรในประเทศต่าง ๆ ทั้งในส่วนของการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน คนไทยในยุคปัจจุบันจึงจำเป็นต้องมีทักษะภาษาอังกฤษที่ดีเพื่อเป็นการต่อยอดความสำเร็จในด้านการเรียน หรือด้านอื่น ๆ เพื่อให้มีความรู้ ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการเข้าถึงองค์ความรู้ต่าง ๆ ทั้งในปัจจุบันและในอนาคต ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อช่วยให้นักเรียนสามารถใช้การสื่อสารจึงเป็นเรื่องที่สำคัญ โดยครูผู้สอนจะต้องจัดการเรียนการสอนให้นักเรียนได้ใช้ภาษามากที่สุด

การจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์ต่าง ๆ ในการแสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลาย ของประชาคมโลก สามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังประชาคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2551) นอกจากนี้ “กระทรวงศึกษาธิการ” มีนโยบายเร่งปฏิรูปการเรียนรู้ทั้งระบบให้สัมพันธ์เชื่อมโยงกัน เพื่อยกระดับคุณภาพการศึกษาและพัฒนาศักยภาพของผู้เรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสร้างเสริมสมรรถนะและทักษะการใช้ภาษาอังกฤษให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และใช้เป็นเครื่องมือในการแสวงหาองค์ความรู้เพื่อ

การพัฒนาตน อันจะนำไปสู่การเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ (Limitless Education, 2564) เพราะฉะนั้นจึงจำเป็นต้องพัฒนาศักยภาพประชากรของประเทศให้มีความรู้ ความสามารถในการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษ การสื่อสารมีบทบาทสำคัญในการสร้างปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกับผู้อื่นในชีวิตประจำวันของเรา วิชาภาษาอังกฤษนั้นจึงเป็นวิชาที่ต้องเรียนเนื่องจากเป็นวิชาขั้นพื้นฐานตามที่หลักสูตรขั้นพื้นฐานได้กำหนดไว้ และจะเป็นประโยชน์ในการติดต่อกับชาวต่างชาติผ่านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน ในการเรียนรู้หรือพัฒนาการศึกษาในระดับที่สูงขึ้นได้

ทักษะการพูดมีความสำคัญมากเนื่องจากการพูดเป็นการสื่อสารความคิด ประสบการณ์ และความต้องการของผู้พูดไปสู่ผู้ฟังเพื่อสื่อความหมายให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่เป็นภาษาสากลที่ใช้ติดต่อกับสื่อสารระดับนานาชาติอย่างแพร่หลาย การมีทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่ดีจะทำให้สามารถสื่อสารภาษาอังกฤษกับผู้อื่นได้อย่างมั่นใจ อีกทั้งยังเปิดโอกาสทางการเรียนรู้และการศึกษาได้ดียิ่งขึ้น นอกจากนั้นยังช่วยให้ผู้เรียนได้ทดลองใช้คำศัพท์ใหม่ ๆ ในการสื่อสารซึ่งจะช่วยให้เป็นคนที่มีความคิดสร้างสรรค์ได้ ในรายวิชาภาษาอังกฤษ ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเป็นอีกทักษะหนึ่งที่สำคัญ โดยการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับผู้เรียนที่เรียนภาษาต่างประเทศเป็นภาษาที่สองนั้น ในเบื้องต้นมุ่งเน้นความถูกต้องของการใช้ภาษา (Accuracy) ความคล่องแคล่วของการใช้ภาษา (Fluency) ในเรื่องของเสียงคำศัพท์ (Vocabulary) ไวยากรณ์ (Grammar) การที่จะพัฒนาทักษะการพูดให้มีประสิทธิภาพได้ต้องอาศัยการฝึกฝน ดังนั้นกิจกรรมที่จัดให้ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษจึงต้องเน้นกิจกรรมที่ผู้เรียนต้องฝึกปฏิบัติ ผู้สอนต้องพิจารณาถึงความเหมาะสมในการจัดการเรียนรู้เพื่อฝึกทักษะการพูดให้แก่ผู้เรียนได้อย่างสอดคล้องกับระดับและศักยภาพของผู้เรียน ซึ่งจะสามารถพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนได้

ปัญหาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในประเทศไทย องค์การนานาชาติที่เชี่ยวชาญเรื่องการฝึกอบรมภาษา Education First หรือ EF ประจำปี 2565 ระบุว่าดัชนีความสามารถทางภาษาอังกฤษของประเทศไทยอยู่อันดับที่ 97 จาก 111 ประเทศทั่วโลก อันดับที่ 21 จาก 24 ประเทศในเอเชีย และอยู่ในกลุ่มประเทศที่มีความความเชี่ยวชาญทางภาษาอังกฤษระดับต่ำมาก ซึ่งอยู่ในระดับที่จะสามารถแนะนำตัวเองด้วยภาษาอังกฤษแบบง่าย ๆ ได้ เช่น ชื่ออายุประเทศ หรือ ภูมิภาคต้นทาง และเข้าใจสัญญาณแบบง่าย ๆ รวมถึงให้คำแนะนำเบื้องต้นแก่นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติได้เพียงเท่านั้น (Education First, 2022) จากผลการทดสอบระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2562 วิชาภาษาอังกฤษ พบว่า สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร มี

คะแนนเฉลี่ยระดับประเทศ 33.75 เพียงเท่านั้น (สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ, 2562) และจากการศึกษาผลการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนที่เรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษยังอยู่ในระดับที่ไม่น่าพึงพอใจ (โรงเรียนผดุงนารี, 2564) ผู้เรียนนั้นยังขาดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ไม่สามารถพูดเป็นประโยคสมบูรณ์ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ได้ มีข้อจำกัดในเรื่องของคำศัพท์ อีกทั้งผู้เรียนไม่มีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษเพราะกลัวในเรื่องของสำเนียง และการฝึกปฏิบัติที่ไม่เพียงพอ ซึ่งปัจจัยเหล่านี้ส่งผลต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษ สอดคล้องกับที่ (ชัชริย์ บุนนาค, 2561) ที่ได้กล่าวถึงปัญหาด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยว่า การฝึกปฏิบัติในการพูดภาษาอังกฤษยังไม่เพียงพอ ส่วนใหญ่เน้นการสอนไวยากรณ์และท่องศัพท์ ส่งผลให้ผู้เรียนไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร แสดงให้เห็นว่าทักษะการพูดภาษาอังกฤษเป็นทักษะที่ควร จะได้รับการส่งเสริม โดยผู้สอนควรกระตุ้นให้ผู้เรียนพูดภาษาอังกฤษให้มากที่สุด การที่ผู้เรียนได้รับการกระตุ้นและคาดหวังให้ใช้ภาษาอังกฤษในชั้นเรียนตลอดเวลา ผู้เรียนจะมีโอกาสได้ซึมซับภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น

การจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ (Role play) เป็นการจัดการเรียนการสอนที่ผู้สอนสร้างสถานการณ์และบทบาทสมมติขึ้นมาใกล้เคียงกับความเป็นจริง ตามวัตถุประสงค์ที่ผู้สอนได้กำหนดไว้ โดยให้ผู้เรียนเป็นผู้แสดงบทบาทสมมตินั้น ๆ ได้แสดงออกทางด้านความรู้ ความคิด บทบาทความรู้สึก เจตคติที่มีต่อบทบาทนั้นเป็นการนำประสบการณ์การเรียนรู้มาใช้ในการฝึกทักษะ ซึ่งต้องใช้ กระบวนการคิด การปฏิบัติ การเผชิญสถานการณ์ซึ่งเป็นการประยุกต์ความรู้ของผู้เรียน (นิธินันท์ ชารีชุม, 2563) อีกทั้งเป็นกระบวนการเรียนการสอนที่ส่งเสริมให้ ผู้เรียนมีส่วนร่วมในชั้นเรียน สร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูผู้สอนกับผู้เรียน มุ่งให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติ สนับสนุนส่งเสริมให้เกิดความร่วมมือกันอย่างมีประสิทธิภาพ การจัดกลุ่มนักเรียนควรเป็นกลุ่มความสามารถ เพื่อให้ นักเรียนได้ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ซึ่งความร่วมมือในการปฏิบัติงานกลุ่มจะนำไปสู่ความสำเร็จในภาพรวม อีกทั้งการที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกลงมือปฏิบัติในการพูดภาษาอังกฤษในหัวข้อที่หลากหลาย และการที่ผู้เรียนได้ฝึกบ่อย ๆ ก็จะช่วยในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนได้ ซึ่งการแสดงบทบาทสมมติก็จะช่วยให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้น และสนุกสนานกับกิจกรรมที่ทำ ได้มีส่วนร่วมในงานทำงานร่วมกับผู้อื่น ส่งผลให้ผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ มีความกล้าแสดงออก กล้าที่จะสื่อสารมากขึ้น ทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในเนื้อหามากยิ่งขึ้น และพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในที่สุด ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยที่จัดการเรียนการสอนวิชา

ภาษาอังกฤษโดยใช้การจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ คือ (พิชญานา กล้าวิจารณ์, 2560) วิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ (Role Play) พบว่าแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติมีประสิทธิภาพ 78.30/76.67 ซึ่ง สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติสูงกว่าก่อนการใช้กิจกรรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติหลังเรียนโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($X = 4.54$, $S.D. = 0.60$)

จากความสำคัญดังกล่าวผู้วิจัยจึงมีความสนใจในการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของผู้เรียน ซึ่งเป็นการจัดการเรียนการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกลงมือปฏิบัติในการพูดภาษาอังกฤษ มุ่งให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติ และส่งเสริมให้เกิดความร่วมมือกันระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียนอย่างมีประสิทธิภาพ เพิ่มโอกาสให้ผู้เรียนใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารในการทำกิจกรรมบทบาทสมมติ โดยการสร้างบทบาทที่สมมติขึ้นจากสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่งที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริงในชีวิตประจำวันของผู้เรียน เช่น ครอบครัว โรงเรียน มาไว้ในห้องเรียนโดยให้ผู้เรียนสวมบทบาทนั้น เพื่อฝึกและพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพ และสอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้ หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศให้เกิดประโยชน์ต่อผู้เรียน สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน และเป็นพื้นฐานในการเรียนในระดับที่สูงขึ้นได้

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ตามเกณฑ์ 75/75
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้การจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

สมมติฐานของการวิจัย

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังจากได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

ความสำคัญของการวิจัย

1. สามารถนำแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์เหมาะสมไปใช้ในการประกอบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษได้

2. ผลการศึกษาสามารถเป็นแนวทางในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติให้กับครูผู้สอน ซึ่งสามารถนำไปใช้ในการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับชั้นอื่น ๆ ให้มีคุณภาพได้

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้เป็นวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) โดยมีขอบเขตการวิจัยดังต่อไปนี้

ประชากร

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนผดุงนารี อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษามหาสารคามจำนวน 16 ห้อง นักเรียนทั้งหมด 635 คน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565

กลุ่มตัวอย่าง

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ห้อง 2/14 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนผดุงนารี อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษามหาสารคาม จำนวน 39 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster random sampling)

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้นหรือตัวแปรจัดกระทำ ได้แก่ การจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ

ตัวแปรตาม ได้แก่ 1. ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

2. ความพึงพอใจของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

เนื้อหาที่ใช้ในการศึกษา

เนื้อหารายวิชาภาษาอังกฤษ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 4 แผน แผนละ 3 ชั่วโมง รวมเวลา 12 ชั่วโมง ทั้งหมด 4 เรื่อง ประกอบด้วย

- 1) การทักทาย (Greeting)
- 2) คุณจะทำอะไร? (What are you going to do?)
- 3) เขาคือใคร? (Who were they?)
- 4) เมื่อวานนี้ (Yesterday)

ระยะเวลา

ระยะเวลาที่ใช้ในการทำวิจัย ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565

นิยามศัพท์เฉพาะ

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นิยามศัพท์เฉพาะไว้ ดังนี้

1. การจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ หมายถึง การจัดการเรียนการสอนที่ให้ผู้เรียนแสดงบทบาทสมมติตามเรื่องราวหรือสถานการณ์ต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากการแสดงออก ทั้งจากการแสดงออกทางกายและการเรียนรู้ความรู้สึกนึกคิดผ่านตัวละคร เรื่องราว สถานการณ์ต่าง ๆ อีกทั้งเป็นกระบวนการที่ผู้สอนใช้ในการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด โดยการให้ผู้เรียนสวมบทบาทในสถานการณ์ซึ่งมีความใกล้เคียงกับความเป็นจริง และแสดงออกตามความรู้สึกนึกคิดของตนและนำเอาการแสดงออกของผู้แสดง ทั้งทางด้านความรู้ ความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมที่สังเกตพบ มาเป็นข้อมูลในการอภิปรายเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ โดยใช้แผนการเรียนรู้ 4 แผน แผนละ 3 ชั่วโมง รวมเวลา 12 ชั่วโมง ทั้งหมด 4 เรื่อง ประกอบด้วย

- 1) การทักทาย (Greeting)
- 2) คุณจะทำอะไร? (What are you going to do?)
- 3) เขาคือใคร? (Who were they?)
- 4) เมื่อวานนี้ (Yesterday)

ในการจัดการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ โดยมีขั้นตอนทั้งหมด 6 ขั้นตอนดังต่อไปนี้

- 1) ขั้นเตรียมการ
- 2) ขั้นเริ่มบทเรียน

- 3) ชั้นเลือกผู้แสดง
- 4) ชั้นการเตรียมผู้สังเกตการณ์
- 5) ชั้นการแสดง
- 6) ชั้นอภิปรายและประเมินผล

กระบวนการที่จะใช้ในการจัดการเรียนรู้มี 3 ขั้นตอน ซึ่งขั้นตอนการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ อยู่ในขั้นที่ 2 ขั้นสอน (Presentation) ดังต่อไปนี้

1. ชี้นำเข้าสู่บทเรียน (Warm Up)
2. ขั้นสอน (Presentation)

1) ชั้นเตรียมการ ผู้สอนกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ให้ชัดเจน และแจ้งให้

นักเรียนทราบว่าในหน่วยการเรียนรู้ที่... นักเรียนจะได้เรียนรู้เกี่ยวกับ การพักหายใจ การถามคำถาม เกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน อดีต และอนาคต การให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและผู้อื่น โดยจะมีการให้ผู้เรียนจับกลุ่มแสดงบทบาทสมมติ โดยสถานการณ์และบทบาทสมมติที่กำหนดขึ้นมีความใกล้เคียงกับความเป็นจริง ส่วนจะมีรายละเอียดมากน้อยเพียงใด ขึ้นกับวัตถุประสงค์

2) ชั้นเริ่มบทเรียน ผู้สอนกระตุ้นความสนใจของผู้เรียน เช่น โยงประสบการณ์

ใกล้ตัวผู้เรียน เข้าสู่เรื่องที่จะสอนหรืออาจใช้วิธีเล่าเรื่องราวหรือสถานการณ์สมมติที่เตรียมมา โดยใช้สื่อในการสอนเนื้อหา บทเรียน

3) ชั้นเลือกผู้แสดง ผู้สอนให้ผู้เรียนจับคู่และเลือกผู้แสดงละครความสามารถที่

เมื่อได้ผู้แสดงแล้วให้ผู้เรียนสร้างบทสนทนา และให้เวลาผู้แสดงเตรียมการแสดง โดยผู้สอนให้การช่วยเหลือและฝึกผู้เรียนจัดเตรียมภาษาเพื่อการการฝึก รวมถึงการช่วยเหลืออื่นๆ ตามความเหมาะสมตามความจำเป็น

4) การเตรียมผู้สังเกตการณ์ ทำความเข้าใจกับผู้ชมว่าการแสดงบทบาทสมมตินี้

มุ่งที่จะให้เกิดการเรียนรู้เป็นสำคัญดังนั้นจึงควรชมด้วยความสังเกต โดยครูควรให้คำแนะนำว่าควรสังเกตอะไร

5) ชั้นการแสดง ผู้แสดงแสดงตามบทบาทที่ได้รับเป็นภาษาอังกฤษจาก

สถานการณ์ที่ได้รับ และสังเกตพฤติกรรมที่แสดงออก

6) ชั้นอภิปรายและประเมินผล ผู้สอนและผู้เรียนอภิปรายเกี่ยวกับประเด็นสำคัญ

ความรู้ ความคิด ความรู้สึก ตลอดถึงพฤติกรรมที่แสดงออกของผู้แสดง สรุปการเรียนรู้ที่ได้รับอาจรวมถึงความถูกต้องในด้านการใช้ภาษาประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียน การแก้ไขข้อผิดพลาดเพื่อความเข้าใจที่ชัดเจนตลอดถึงปรับปรุงการแสดงครั้งต่อไป

3. ขั้นสรุป (Wrap up) ครูพูดสรุปกิจกรรมและสอบถามนักเรียนว่า วันนี้เรียนรู้เรื่องอะไรบ้าง เพื่อเป็นการให้นักเรียนนั้นได้ทบทวนความรู้

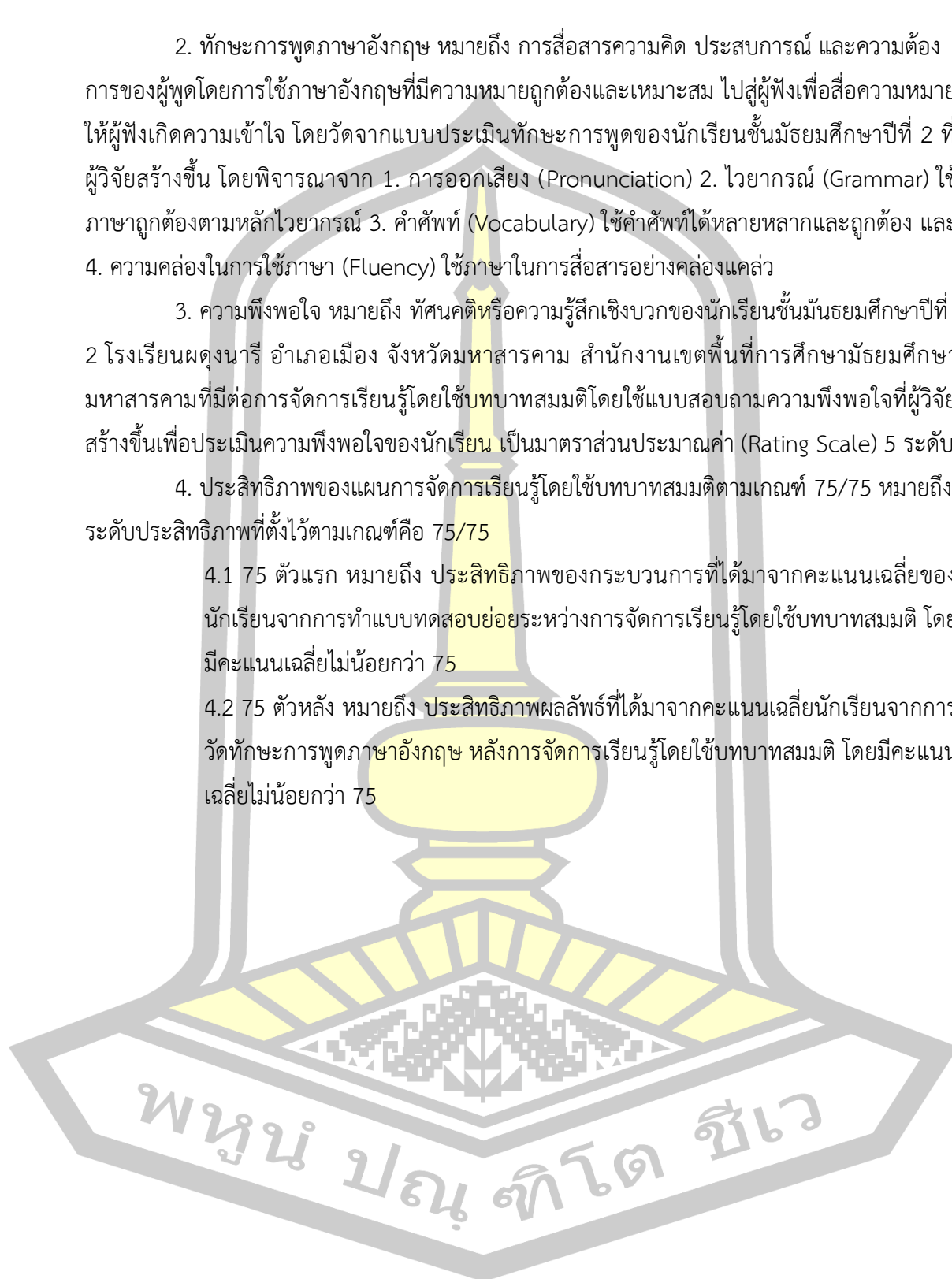
2. ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ หมายถึง การสื่อสารความคิด ประสบการณ์ และความต้องการของผู้พูดโดยใช้ภาษาอังกฤษที่มีความหมายถูกต้องและเหมาะสม ไปสู่ผู้ฟังเพื่อสื่อความหมายให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจ โดยวัดจากแบบประเมินทักษะการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยพิจารณาจาก 1. การออกเสียง (Pronunciation) 2. ไวยากรณ์ (Grammar) ใช้ภาษาถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ 3. คำศัพท์ (Vocabulary) ใช้คำศัพท์ได้หลากหลายและถูกต้อง และ 4. ความคล่องในการใช้ภาษา (Fluency) ใช้ภาษาในการสื่อสารอย่างคล่องแคล่ว

3. ความพึงพอใจ หมายถึง ทศนคติหรือความรู้สึกเชิงบวกของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนผดุงนารี อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา มหาสารคามที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติโดยใช้แบบสอบถามความพึงพอใจที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อประเมินความพึงพอใจของนักเรียน เป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ

4. ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติตามเกณฑ์ 75/75 หมายถึง ระดับประสิทธิภาพที่ตั้งไว้ตามเกณฑ์คือ 75/75

4.1 75 ตัวแรก หมายถึง ประสิทธิภาพของกระบวนการที่ได้มาจากคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนจากการทำแบบทดสอบย่อยระหว่างการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ โดยมีคะแนนเฉลี่ยไม่น้อยกว่า 75

4.2 75 ตัวหลัง หมายถึง ประสิทธิภาพผลลัพธ์ที่ได้มาจากคะแนนเฉลี่ยนักเรียนจากการวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ หลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ โดยมีคะแนนเฉลี่ยไม่น้อยกว่า 75

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่มีความสำคัญต่อการทำวิจัยเพื่อนำมาอ้างอิง และสนับสนุนสมมติฐานดังต่อไปนี้

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ)
 - 1.1 ความสำคัญของการเรียนภาษาต่างประเทศ
 - 1.2 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
 - 1.3 คุณภาพผู้เรียน
2. การจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ
 - 2.1 ความหมายของการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ
 - 2.2 ความสำคัญของการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ
 - 2.3 ประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ
 - 2.4 แนวทางการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ
3. ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
 - 3.1 ความหมายของทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
 - 3.2 องค์ประกอบ/ ประเภท
 - 3.3 ความสำคัญ
 - 3.4 แนวทางการจัดการเรียนรู้ที่ช่วยส่งเสริม
 - 3.5 การวัดและประเมินผลการเรียนรู้
4. ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ (E1/E2)
5. ความพึงพอใจ
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 6.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 6.2 งานวิจัยต่างประเทศ

หลักสูตรแกนกลางขั้นพื้นฐานการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

จากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารที่ใช้ในการอ้างอิงงานวิจัย นั่นคือหลักสูตรแกนกลางขั้นพื้นฐานการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ดังนี้

1.1 ความสำคัญของการเรียนภาษาต่างประเทศ

ในสังคมโลกปัจจุบัน การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวันเนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลก และตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่างๆ ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น เรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี การคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศ และใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้ รวมทั้งเข้าถึงองค์ความรู้ต่าง ๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้น และมีวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต ภาษาต่างประเทศที่เป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐาน ซึ่งกำหนดให้เรียนตลอดหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน คือ ภาษาอังกฤษ ส่วนภาษาต่างประเทศอื่น เช่น ภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน จีน ญี่ปุ่น อาหรับ บาลี และภาษากลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน หรือภาษาอื่น ๆ ให้อยู่ในดุลยพินิจของสถานศึกษาที่จะจัดทำรายวิชาและจัดการเรียนรู้ตามความเหมาะสม

1.2 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศ สื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ ประกอบด้วยสาระสำคัญ ดังนี้

1. ภาษาเพื่อการสื่อสาร การใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ตีความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอดและความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม

2. ภาษาและวัฒนธรรม การใช้ภาษาต่างประเทศตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ความสัมพันธ์ ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ภาษา และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับวัฒนธรรมไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม

3. ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น การใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยง ความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

4. ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก การใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่างๆ ทั้ง ในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ชุมชน และสังคมโลก เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ ประกอบ อาชีพ และแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

การกำหนดสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ของหลักสูตรแกนกลางขั้นพื้นฐานการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มีดังต่อไปนี้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความจากเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อต่าง ๆ พร้อมทั้งแสดงความคิดเห็นได้อย่างมีเหตุผล

ตารางที่ 1 มาตรฐาน ต 1.2

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้ ชั้น ม.2
ม. 2/1 ปฏิบัติตามคำขอร้อง คำแนะนำ คำชี้แจง และอธิบายง่าย ๆ ที่ฟังและอ่าน	คำขอร้อง คำแนะนำ คำชี้แจง และคำอธิบาย เช่น การทำอาหารและเครื่องดื่ม การประดิษฐ์ การใช้ยา/สลาย ยา การบอกทิศทาง
ม. 2/2 อ่านออกเสียงข้อความ ข่าว ประกาศ และบท ร้อยกรองสั้น ๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน	การอ่านออกเสียงข้อความ ข่าว ประกาศ และบทร้อย กรอง
ม. 2/3 ระบุ/เขียนประโยค และข้อความ ให้สัมพันธ์ กับสื่อที่ไม่ใช่ความเรียงรูปแบบต่างๆ ที่อ่าน	ระบุประโยคหรือข้อความ และความหมายเกี่ยวกับ ตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร
ม. 2/4 เลือกรหัสข้อเรื่อง ใจความสำคัญ บอก รายละเอียดสนับสนุน (supporting detail) และ แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังและอ่าน พร้อมทั้ง ให้เหตุผลและยกตัวอย่างง่าย ๆ ประกอบ	การจับใจความสำคัญ บอกรายละเอียดสนับสนุน

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะในการสื่อสารและแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับภาษาและสามารถแสดงความรู้สึก ความคิดเห็นได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ตารางที่ 2 มาตรฐาน ต 1.2

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้ ชั้น ม.2
ม. 2/1 สนทนา แลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เรื่องต่างๆใกล้ตัว และสถานการณ์ต่างๆ ในชีวิตประจำวัน อย่างเหมาะสม	ภาษาที่ใช้ในการสื่อสารระหว่างบุคคล การแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เรื่องใกล้ตัวสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน
ม. 2/2 ใช้คำร้อง ให้คำแนะนำ คำชี้แจง และคำอธิบายตามสถานการณ์	คำขอร้อง คำแนะนำ คำชี้แจง และคำอธิบาย
ม. 2/3 พูดและเขียนแสดงความต้องการ เสนอและให้ความช่วยเหลือตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือ ในสถานการณ์ต่างๆ อย่างเหมาะสม	ภาษาที่ใช้ในการแสดงความต้องการ เสนอและให้ความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธ
ม. 2/4 พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูล บรรยายและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังหรืออ่านอย่างเหมาะสม	คำศัพท์ สำนวนภาษา ประโยค และข้อความที่ใช้ในการขอและให้ข้อมูล บรรยายและแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังหรืออ่าน
ม.2/5 พูดและเขียนแสดงความรู้สึกและความคิดเห็นของตนเองเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ กิจกรรม ประสบการณ์ พร้อมทั้งให้เหตุผลประกอบอย่างเหมาะสม	ภาษาที่ใช้ในการแสดงความรู้สึก ความคิดเห็นและให้เหตุผลประกอบ

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

ตารางที่ 3 มาตรฐาน ต 1.3

ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้ ชั้น ม.2
ม. 2/1 พูดและเขียนบรรยายเกี่ยวกับตนเอง กิจกรรมประจำวัน ประสบการณ์และ ข่าว/เหตุการณ์ ที่อยู่ในความสนใจของสังคม	การบรรยายข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง กิจกรรมประจำวัน ประสบการณ์ ข่าว/เหตุการณ์ที่อยู่ในความสนใจของสังคม
ม. 2/2 พูดและเขียนสรุปใจความสำคัญ/แก่นสาระหัวข้อเรื่อง (topic) ที่ได้จากการวิเคราะห์เรื่อง/ข่าว/เหตุการณ์/ ที่อยู่ในความสนใจของสังคม	การจับใจความสำคัญ/แก่นสาระ หัวข้อเรื่อง การวิเคราะห์เรื่อง/ข่าว/เหตุการณ์ที่อยู่ในความสนใจ

ม. 2/3 พูดและเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับ กิจกรรม เรื่องต่างๆ ใกล้ตัว และประสบการณ์ พร้อม ทั้งให้เหตุผลสั้นๆ ประกอบ	การแสดงความคิดเห็นและการให้เหตุผลประกอบ เกี่ยวกับกิจกรรม เรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัวและประสบการณ์
--	---

จากที่กล่าวมาข้างต้น หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อ ในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ พบว่า สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาต่างประเทศในการพูด สนทนา แลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว และสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันอย่างเหมาะสม จึงนำมาจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

การจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ

2.1 ความหมายของการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ

การจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ คือ กระบวนการที่ผู้สอนใช้ในการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนด โดยการให้ผู้เรียนสวมบทบาทในสถานการณ์ ซึ่งมีความใกล้เคียงกับความเป็นจริง และแสดงออกตามความรู้สึกนึกคิดของตน และนำเอาการแสดงออกของผู้แสดง ทั้งทางด้านความรู้ ความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรมที่สังเกตพบ มาเป็นข้อมูลในการอภิปราย เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์

สมาคมสร้างสรรค์ไทย (2548) ได้ให้ความหมายของบทบาทสมมติ (Role Playing) เป็นเทคนิคการเรียนการสอนที่ผู้เรียนจะได้ใช้จินตนาการ และการคิดวิเคราะห์ แล้วสมมติบทบาทของตนเองในสถานการณ์ที่กำหนดให้มีความใกล้เคียงกับความเป็นจริงผู้ชมคือผู้เรียนที่อยู่ในห้องเรียน มักเน้นที่สาระที่ต้องการจะสื่อ และการพัฒนาทักษะต่างๆของผู้เรียนที่แสดงบทบาทสมมติเป็นสำคัญ โดยผู้เรียนจะได้แสดงออกซึ่งความนึกคิดของตนผ่านบทบาทนั้นๆ โดยอาจจะมีการหรือไม่มีการซ้อมและเตรียมตัวมาก่อนล่วงหน้าก็ได้และจัดเป็นเครื่องมือหนึ่งที่ช่วยให้ผู้เรียนได้เข้าใจบุคคล สถานการณ์ เจตคติ หรืออคติ ซึ่งซ่อนอยู่ในส่วนลึกของผู้แสดงออกมาเป็นข้อมูลในการเรียนรู้ หรืออาจเป็นบทบาทที่ให้ผู้เรียนได้จินตนาการ คิดวิเคราะห์ถึงอนาคตเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ หรือเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นในสังคม และอาจเป็นบทบาทที่แสดงรายบุคคล หรือแสดงเป็นกลุ่ม มีการเตรียม บทพูด หรือใช้บทพูดแบบต้นสดก็ได้ และเมื่อจบการแสดงก็จะร่วมกันอภิปรายข้อมูลที่เกิดขึ้น

ทฤษฎีปัญญา (2562) ได้ให้ความหมายของการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติไว้ว่า เป็นการสอนที่ให้ผู้เรียนแสดงบทบาทสมมติตามเรื่องราวหรือสถานการณ์ต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากการแสดงออก ทั้งจากการแสดงออกทางกายและการเรียนรู้ความรู้สึกนึกคิดผ่านตัวละคร เรื่องราวสถานการณ์ ตามสภาพความเป็นจริง โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนมีความกล้าแสดงออก มีทักษะในการแก้ไขปัญหาด้วยตัวเองและรู้จักที่จะทำงานทีม โดยในการสอนรูปแบบนี้ สามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ลักษณะ คือ

- การแสดงบทบาทสมมติแบบละคร คือการแสดงบทบาทสมมติโดยที่มีเรื่องราวกำหนดอยู่ก่อนแล้ว ผู้เรียนทราบถึงเรื่องราวคร่าว ๆ และแสดงเรื่องราวตามบทบาทตัวละครที่ได้รับ
- การแสดงบทบาทสมมติแบบแก้ปัญหา คือการสมมุติสถานการณ์ แล้วให้ผู้เรียนแสดงบทบาทสมมติเพื่อแก้ปัญหาและตอบสนองกับสถานการณ์นั้นตามความคิดเห็นของตนเอง

2.2 ความสำคัญของการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ

ทศนา แคมมณี (2563) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติไว้ว่าเป็นวิธีการที่มุ่งช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ การเอาใจเขามาใส่ใจเรา เกิดความเข้าใจในความรู้สึกและพฤติกรรมทั้งของตนเองและผู้อื่น หรือเกิดความเข้าใจในเรื่องต่าง ๆ เกี่ยวกับบทบาทสมมติที่ตนแสดง

สมาคมเครือข่ายการพัฒนาวิชาชีพอาจารย์และองค์กรระดับอุดมศึกษาแห่งประเทศไทย (2565) ได้ให้ความหมายของบทบาทสมมติว่าเป็นเทคนิคการสอนที่กระตุ้นให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติ ได้แสดงความคิด ความรู้สึกของตน ตามบทบาทที่ได้รับมอบหมาย กระตุ้นให้ผู้เรียนใส่ใจผู้ที่มีบทบาทหน้าที่แตกต่างไปจากตนเอง และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนวิเคราะห์ความคิด ความรู้สึก และการกระทำที่ได้แสดงออก ตามวัตถุประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนด ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจความคิด ความรู้สึก และการกระทำของผู้ที่อยู่ในบทบาทนั้น จากการได้สำรวจมุมมองของตนเองและได้สำรวจมุมมองของผู้อื่น ช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติเทคนิคเฉพาะของแต่ละบทบาทในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงความเป็นจริง ทำให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาที่กำลังเรียนรู้ได้อย่างลึกซึ้ง รู้จักปรับเปลี่ยนพฤติกรรมให้สอดคล้องกับบทบาท และค่านิยมของกลุ่ม รู้จักการแก้ไขปัญหาต่าง ๆ อย่างเหมาะสมกับบทบาทหรือสถานการณ์นอกจากนี้ ยังช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกความกล้าแสดงออกตามบทบาทสมมติที่ได้รับมอบหมาย กล้าตอบสนองต่อสถานการณ์ที่กำหนดขึ้นตามความคิดความรู้สึกของตนเอง ทำให้เรียนเข้าใจความสัมพันธ์และความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม โดยมีกระบวนการจัดการเรียนรู้ ดังต่อไปนี้

ขั้นตอนที่ 1 การกำหนดผู้แสดงบทบาทสมมติ

1.1) ผู้สอนชี้แจงวัตถุประสงค์การเรียนรู้ ลักษณะกิจกรรม เกณฑ์การให้คะแนนรายบุคคล/รายกลุ่ม และซักถามความเข้าใจของผู้เรียน

1.2) ผู้สอนเล่าสถานการณ์สมมติเกี่ยวกับเนื้อหาที่กำลังเรียนรู้ จากนั้นชวนให้ผู้เรียนสังเกตวิกฤตที่เกิดขึ้น และให้ผู้เรียนลองคิดตามว่า หากผู้เรียนอยู่ในสถานการณ์นี้ ผู้เรียนจะตอบสนองต่อสถานการณ์อย่างไร

1.3) ผู้สอนเปิดห้อง Breakout Room เพื่อให้ผู้เรียนแต่ละคนละเข้ากลุ่มของตน จากนั้นสมาชิกกลุ่มร่วมพูดคุยทำความเข้าใจสถานการณ์สมมติ ให้ชัดเจน และเป็นไปในทิศทางเดียวกัน

1.4) ผู้สอนให้ผู้เรียนกำหนดบทบาทให้กับสมาชิกแต่ละคนในกลุ่ม ประกอบด้วย บทผู้แสดง และบทผู้สังเกตการณ์ โดยอาจใช้วิธีการสุ่มเลือก หรือการให้ผู้เรียนจับฉลาก หรือการกำหนดเงื่อนไขให้ผู้เรียนที่มีลักษณะตรงกันข้ามกับบทบาทที่กำหนดไว้เป็นผู้แสดงบทบาทนั้น

1.5) ผู้สอนให้ผู้เรียนศึกษาบทบาทที่ได้รับมอบหมาย และคิดบทแสดงของตน โดยผู้สอนแจ้งกำหนดเวลาแก่ผู้เรียนอย่างชัดเจน

ขั้นตอนที่ 2 การแสดงบทบาทสมมติ

- 2.1) ผู้สอนให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่มเริ่มแสดงบทบาทสมมติตามที่ได้เตรียมการไว้
กรณีห้องเรียนขนาดเล็ก
- 2.2) ผู้สอนให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่มแสดงบทบาทสมมติให้เพื่อนกลุ่มอื่นๆ ชมได้
แต่หากกรณีห้องเรียนขนาดใหญ่
- 2.3) ผู้สอนให้ผู้เรียนแสดงในห้อง Breakout Room ของกลุ่มตนเองได้ใน
ระหว่างการแสดงบทบาทสมมติ
- 2.4) ผู้สอนไม่ควรจัดการแสดงกลางคัน เว้นแต่การแสดงเริ่มออกนอกทาง
หรือสร้างความสับสนหรือเกินเวลาที่กำหนดไปมาก หรือการแสดงนั้นได้ข้อมูลเพียงพอแล้ว
ผู้สอนควรตัดบทหรือให้ยุติการแสดง
- 2.5) ผู้สอนสังเกตการณ์แสดงบทบาทสมมติ หรือสุมเข้าห้อง Breakout Room
เพื่อสังเกตพฤติกรรมที่เกิดขึ้นภายในกลุ่ม

ขั้นตอนที่ 3 การวิเคราะห์และอภิปรายการแสดงบทบาทสมมติ

- 3.1) ผู้สอนให้ผู้เรียนที่รับบทผู้แสดงบอกความรู้สึกและความคิดของตนเองใน
การสวมบทบาทสมมตินั้น จากนั้นผู้สอนให้ผู้เรียนที่รับบทผู้สังเกตการณ์บอกข้อมูลที่สังเกตได้
- 3.2) ผู้สอนให้ผู้เรียนวิเคราะห์ความสอดคล้องระหว่างการแสดงบทบาท
สมมติกับเนื้อหาที่กำลังเรียนรู้และวัตถุประสงค์การเรียนรู้ โดยผู้สอนจำเป็นต้องกำชับกับผู้เรียนว่า
การวิเคราะห์นี้ต้องเกิดจากการอภิปรายร่วมกันอย่างตรงไปตรงมา เน้นที่เหตุผลของการแสดง ไม่ใช่
การตำหนิใครแสดงดีหรือไม่ดี
- 3.3) ผู้สอนให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่มนำเสนอผลการอภิปราย และให้สรุปเกี่ยวกับ
การตอบสนองต่อสถานการณ์สมมติที่กำหนดให้ โดยอาจเป็นการยืนยันตามบทบาทที่แสดงไป หรือ
เป็นแนวทางใหม่ที่คาดว่าจะแก้ไขวิกฤตที่เกิดขึ้นได้
- 3.4) ผู้สอนเน้นย้ำวัตถุประสงค์ของการแสดงบทบาทสมมติ โดยเชื่อมโยงการ
แสดงบทบาทสมมติกับเนื้อหาและวัตถุประสงค์การเรียนรู้ที่เน้นใช้บทบาทสมมติเป็นเครื่องมือในการ
ดึงความคิดความรู้สึก มุมมอง หรืออคติต่างๆ ที่ซ่อนอยู่ในสถานการณ์สมมติมาเป็นข้อมูลในการ
เรียนรู้ผู้สอนสรุปประเด็นสำคัญที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหา และเพิ่มเติมประเด็นที่ผู้เรียนยังไม่เข้าใจหรือยัง
เข้าใจไม่ครอบคลุม

ชนิษฐา บุนนาค (2561) การจัดกิจกรรมบทบาทสมมติมุ่งฝึกให้เด็กมีการทำงาน
ร่วมกัน กล่าวคือกล้าแสดงออกในการแก้ปัญหาการตัดสินใจ ทำให้เด็กเกิดความเข้าใจในเนื้อหา
มากยิ่งขึ้นเด็กไม่เครียดเพราะเป็นการสอนที่ใกล้เคียงกับสภาพความเป็นจริงมากที่สุด

2.3 ประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ

ทศนา แคมมณี (2563) ได้กล่าวถึงข้อดีของการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติไว้ดังต่อไปนี้

- 1) เป็นวิธีสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจความรู้สึกและพฤติกรรมของผู้อื่น ได้เรียนรู้การเอาใจเขามาใส่ใจเรา เกิดการเรียนรู้ที่ลึกซึ้ง
- 2) เป็นวิธีสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนมีความเข้าใจ และเกิดการเปลี่ยนแปลงเจตคติและพฤติกรรมของตน
- 3) เป็นวิธีสอนที่ช่วยพัฒนาทักษะในการเผชิญสถานการณ์ ตัดสินใจ และแก้ปัญหา
- 4) เป็นวิธีสอนที่ช่วยให้การเรียนการสอนมีความใกล้เคียงกับสภาพความเป็นจริง
- 5) เป็นวิธีสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนมาก ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างสนุกสนาน และการเรียนรู้มีความหมายสำหรับผู้เรียน เพราะข้อมูลมาจากผู้เรียนโดยตรง

สมาคมสร้างสรรค์ไทย (2548) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติไว้ว่าการใช้บทบาทสมมติหรือละครสร้างสรรค์ในการจัดการเรียนการสอน นอกจากจะเป็นเทคนิคหนึ่งในการนำเสนอการเรียนรู้เนื้อหาสาระเข้าอย่างสนุกสนานแล้ว ยังเป็นเทคนิคก่อให้เกิดประโยชน์ต่อ

- 1) การใช้จินตนาการและความคิดสร้างสรรค์ ที่ควรเริ่มจากสิ่งที่ตนเองเคยมีประสบการณ์มาก่อน โดยเฉพาะอย่างยิ่งประสบการณ์จากการใช้ประสาทสัมผัสทั้ง 5 ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนขยายจินตนาการให้กว้างไกลและลึกซึ้งต่อไป
- 2) การใช้กระบวนการคิด ที่มาจากการถามคำถามอย่างสร้างสรรค์ของผู้สอนชวนให้คิด และหาคำตอบ คิดวางแผน นำเสนอละครหรือบทบาท ซึ่งฝึกให้ผู้เรียนได้คิดคล่อง คิดหลากหลาย
- 3) การสื่อสารกับผู้อื่น จากการใช้ทักษะการพูด การอ่าน การเคลื่อนไหวในการแสดงเพื่อให้ผู้อื่นเข้าใจตรงกับที่ตนเองต้องการจะสื่อ ในทุกขั้นตอนของการวางแผนการแสดง การเสนอความคิดเห็นการสร้างข้อตกลงร่วมกัน เป็นต้น
- 4) ทักษะทางสังคม จากการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม การประสานงานกับผู้อื่นทำให้ครูและเพื่อนร่วมชั้นได้เห็นความสามารถและตัวตนของผู้เรียน
- 5) การรับรู้และสร้างความเข้าใจสภาพความเป็นจริงในสังคม ตระหนักถึงปัญหาที่มีอยู่ในสังคม สะท้อนผ่านการแสดงบทบาทโดยการเข้าไปอยู่ในประสบการณ์ของตัวละครต่าง ๆ
- 6) การมองคุณค่าเชิงบวกในตนเองและเสริมสร้างบุคลิกภาพของตน
- 7) การรับรู้และสร้างความเข้าใจสภาพเป็นจริงในสังคม ตระหนักถึงปัญหาที่มีอยู่สะท้อนผ่านการแสดงบทบาท

Northern Illinois University Center for Innovative Teaching and Learning (2012) ได้กล่าวประโยชน์ของการแสดงบทบาทสมมติ ไว้ดังนี้ การแสดงบทบาทสมมติสามารถนำไปใช้อย่างมีประสิทธิภาพในห้องเรียนเพื่อ

- 1) จูงใจและมีส่วนร่วมกับนักเรียน
- 2) เพื่อปรับปรุงกลยุทธ์การสอนในปัจจุบัน
- 3) เพื่อจัดเตรียมสถานการณ์ในโลกแห่งความเป็นจริงเพื่อช่วยให้นักเรียนเรียนรู้
- 4) นักเรียนรู้ทักษะที่ใช้ในสถานการณ์จริง ไม่ว่าจะเป็นการเจรจาต่อรอง

การอภิปราย การทำงานเป็นทีม ความร่วมมือ การโน้มน้าวใจ

- 5) เป็นการให้โอกาสในการสังเกตอย่างมีวิจารณญาณร่วมกับเพื่อนร่วมห้อง

2.4 แนวทางการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ

2.4.1 องค์ประกอบสำคัญ (ที่ขาดไม่ได้) ของวิธีสอนโดยใช้บทบาทสมมติ

- 1) มีผู้สอนและผู้เรียน
- 2) มีสถานการณ์สมมติและบทบาทสมมติ
- 3) มีการแสดงบทบาทสมมติ
- 4) มีการอภิปรายเกี่ยวกับความรู้ ความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมที่แสดงออกของผู้แสดง และสรุปการเรียนรู้ที่ได้รับ
- 5) มีผลการเรียนรู้ของผู้เรียน

2.4.2 ขั้นตอนสำคัญ (ขาดไม่ได้) ของการสอน

- 1) ผู้สอน/ผู้เรียน นำเสนอสถานการณ์สมมติและบทบาทสมมติ
- 2) ผู้สอน/ผู้เรียนเลือกผู้แสดงบทบาท
- 3) ผู้สอนเตรียมผู้สังเกตการณ์
- 4) ผู้เรียนแสดงบทบาท และสังเกตพฤติกรรมที่แสดงออก
- 5) ผู้สอนและผู้เรียน อภิปรายเกี่ยวกับความรู้ ความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมที่แสดงออกของผู้แสดง
- 6) ผู้สอนและผู้เรียนสรุปการเรียนรู้ที่ได้รับ
- 7) ผู้สอนประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียน

2.4.3 บทบาทของครู

- 1) ผู้อำนวยการความสะดวก นักเรียนอาจต้องการภาษาใหม่เพื่อให้ครู 'ป้อน' หากเวลาเหมาะสม การป้อนภาษาใหม่ควรเกิดขึ้นในขั้นตอนนี้
- 2) ผู้ชม ครูเฝ้าดูการแสดงบทบาทสมมติและเสนอความคิดเห็นและคำแนะนำในตอนท้าย

3) ผู้เข้าร่วม บางครั้งอาจเป็นการเหมาะสมที่จะมีส่วนร่วมในการแสดง
บทบาทสมมติ

ทศนา แหมมณี (2563 : 359) ได้อธิบายขั้นตอนและแนวทางการจัดการเรียนรู้
โดยใช้บทบาทสมมติไว้ 6 ขั้นตอนดังนี้

1) การเตรียมการ ผู้สอนกำหนดวัตถุประสงค์เฉพาะให้ชัดเจน และสร้าง
สถานการณ์และบทบาทสมมติที่จะช่วยสนองวัตถุประสงค์นั้น สถานการณ์และบทบาทสมมติที่
กำหนดขึ้น ควรมีความใกล้เคียงกับความเป็นจริง ส่วนจะมีรายละเอียดมากน้อยเพียงใด ขึ้นกับ
วัตถุประสงค์ ผู้สอนอาจใช้บทบาทสมมติแบบละคร ซึ่งจะกำหนดเรื่องราวให้แสดง แต่ไม่มีบทให้ ผู้
สวมบทบาทจะต้องคิดแสดงเอง หรืออาจใช้บทบาทสมมติแบบแก้ปัญหา ซึ่งจะกำหนดสถานการณ์ที่มี
ปัญหาหรือความขัดแย้งให้และอาจให้ข้อมูลเพิ่มเติมบ้างน้อยบ้าง ซึ่งผู้สวมบทบาทจะใช้ข้อมูล
เหล่านั้นในการแสดงออกและแก้ปัญหาตามความคิดของตน

2) การเริ่มบทเรียน ผู้สอนสามารถกระตุ้นความสนใจของผู้เรียนได้หลายวิธี
เช่น โยงประสบการณ์ใกล้ตัวผู้เรียน หรือประสบการณ์ที่ผู้เรียนได้จากการเรียนครั้งก่อน ๆ เข้าสู่
เรื่องที่จะศึกษา หรืออาจใช้วิธีเล่าเรื่องราวหรือสถานการณ์สมมติที่เตรียมมาแล้วทั้งทำด้วยปัญหา
เป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนอยากคิด อยากติดตาม หรืออาจใช้วิธีชี้แจงให้ผู้เรียน เห็นประโยชน์จากการ
เข้าร่วมแสดง และช่วยกันคิดแก้ปัญหา

3) การเลือกผู้แสดง ควรเลือกให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการแสดง เช่น
เลือกผู้แสดงที่มีลักษณะเหมาะสมกับบทบาท เพื่อช่วยให้การแสดงเป็นไปอย่างราบรื่นตาม
วัตถุประสงค์ได้อย่างรวดเร็ว หรือเลือกผู้แสดงที่มีลักษณะตรงกันข้ามกับบทบาทที่กำหนดให้ เพื่อช่วย
ให้ผู้เรียนคนนั้นได้รับประสบการณ์ใหม่ ได้ทดลองแสดงพฤติกรรมใหม่ ๆ และเกิด ความเข้าใจใน
ความรู้สึกและพฤติกรรมของผู้ที่มีลักษณะต่างไปจากตน หรืออาจให้ผู้เรียน อาสาสมัคร หรือเจาะจง
เลือกคนใดคนหนึ่ง ด้วยวัตถุประสงค์ที่ต้องการช่วยให้บุคคลนั้นเกิด การเรียนรู้ เมื่อได้ผู้แสดงแล้ว ควร
ให้เวลาผู้แสดงเตรียมการแสดง โดยอาจให้ฝึกซ้อมบ้าง ตามความจำเป็น

4) การเตรียมผู้สังเกตการณ์ หรือผู้ชม ผู้สอนควรเตรียมผู้ชม และทำความเข้าใจกับ
ผู้ชมว่า การแสดงบทบาทสมมตินี้ จัดขึ้นมีเป้าหมายที่ความสนุก แต่มุ่งที่จะให้เกิดการเรียนรู้เป็น
สำคัญ ดังนั้นจึงควรชมด้วยความสังเกต ผู้สอนควรให้คำแนะนำว่าควรสังเกตอะไร และควรบันทึก
ข้อมูลอย่างไร และผู้สอนอาจจัดทำแบบสังเกตการณ์ให้ผู้ชมใช้ในการสังเกตด้วยก็ได้

5) การแสดง ก่อนการแสดงอาจมีการจัดการแสดงให้ดูสมจริง อาจอาจ
เป็นฉากง่าย ๆ หรืออาจจะจัดให้ดูสวยงาม แต่ไม่ควรจะใช้เวลามาก แล ความประหลาดด้วย เมื่อทุก
ฝ่ายพร้อมแล้ว ผู้สอนให้เริ่มการแสดง และสังเกตอย่างใกล้ชิด ไม่ควรมีการขัดการแสดงกลางคัน
นอกจากกรณีที่มีปัญหาเมื่อการแสดงออกนอกทาง ผู้สอนอาจจำเป็นต้องให้คำแนะนำบ้าง เมื่อการ

แสดงดำเนินไปพอสมควรแล้ว ผู้สอนควรตัดบท ยุติการแสดง ไม่ควรให้การแสดงยืดเยื้อ ยืนยอ จะทำให้ผู้ชมเกิดความเบื่อหน่าย การตัดบทควรทำเมื่อเห็นว่าการแสดงได้ให้ข้อมูลแก่กลุ่มเพียงพอที่จะนำมาวิเคราะห์และอภิปรายเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ตรงตามวัตถุประสงค์ หรือตัดบทเมื่อการแสดงเริ่มยืดเยื้อ หรือเมื่อผู้ชมพอจะเดาได้ว่าเรื่องราวจะดำเนินต่อไปอย่างไร หรือในกรณีที่ผู้แสดงเกิดอารมณ์สะเทือนใจมากเกินไปจนแสดงต่อไปไม่ได้ ควรตัดบททันที

6) การวิเคราะห์อภิปรายผลการแสดง ขั้นนี้เป็นขั้นสำคัญมาก เพราะเป็นขั้นที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่ชัดเจนตามวัตถุประสงค์ เทคนิคที่จำเป็นสำหรับการอภิปรายในช่วงนี้มีหลายประการ ที่สำคัญคือการสัมภาษณ์ความรู้สึกและความคิดของผู้แสดง และจดบันทึกไว้บนกระดานต่อจากนั้นจึงสัมภาษณ์ผู้ชมหรือผู้สังเกตการณ์ถึงข้อมูลที่สังเกตได้ ผู้สอนควรจดบันทึกข้อมูลเหล่านั้นบนกระดาน เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเห็นประเด็นในการอภิปรายและสรุป ต่อจากนั้น จึงให้ทุกฝ่ายร่วมกันอภิปราย แสดงความคิดเห็น และสรุปประเด็นการเรียนรู้ สิ่งสำคัญมากที่ผู้สอนพึงคำนึงในการอภิปรายก็คือ การให้ผู้เรียนแสดงบทบาทสมมติ ก็เพื่อวัตถุประสงค์ที่จะใช้บทบาทเป็นเครื่องมือในการดึงความรู้สึกนึกคิด การรับรู้ เจตคติ หรืออคติต่าง ๆ ที่ซ่อนอยู่ในส่วนลึกของผู้แสดงออกมาเพื่อเป็นข้อมูลในการเรียนรู้ ดังนั้นการ อภิปรายจึงต้องมุ่งเน้นและอภิปรายในเรื่องของพฤติกรรมที่ผู้สวมบทบาทแสดงออก และความ รู้สึกที่เป็นเหตุผลักดันให้เกิดการแสดงพฤติกรรมนั้นออกมา การซักถามจึงควรมุ่งประเด็น ไปที่ว่าผู้แสดงได้แสดงพฤติกรรมอะไรบ้าง ทำไมจึงแสดงพฤติกรรมเช่นนั้น และพฤติกรรม นั้นก่อให้เกิดผลอะไรตามมา การอภิปรายไม่ควรมุ่งประเด็นไปที่การแสดงของผู้สวมบทบาทว่าแสดงได้ดี-ไม่ดี เพียงใด เพราะนอกจากจะเป็นการอภิปรายที่ผิดวัตถุประสงค์แล้ว ยังอาจทำให้ผู้แสดงเสียความรู้สึกได้ ในกรณีที่การอภิปรายเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และผู้เรียนเสนอแนะแนวคิดและแนวทางอื่น ๆ เพิ่มเติมแตกต่างไปจากที่ผู้สวมบทบาทแสดง ผู้สอนอาจให้มีการแสดง และการอภิปรายเพิ่มเติม และสรุปบทเรียนอีกครั้งหนึ่ง

จากแนวคิดข้างต้น สรุปได้ว่าวิธีสอนโดยใช้บทบาทสมมติเป็นการสอนที่ผู้สอนสร้างสถานการณ์และบทบาทสมมติขึ้นมาที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริง โดยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการแสดงบทบาทสมมตินั้น ๆ ตามวัตถุประสงค์ที่ผู้สอนได้กำหนดไว้ เพื่อให้ผู้เรียนได้แสดงออกทางด้านความรู้ ความคิด ตามวัตถุประสงค์ โดยมีทั้งหมด 6 ขั้นตอน คือ 1) การเตรียมการ 2) การเริ่มบทเรียน 3) การเลือกผู้แสดง 4) การเตรียมผู้สังเกตการณ์ 5) การแสดง 6) การวิเคราะห์อภิปรายผลการแสดง

ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

3.1 ความหมายของทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

การพูด (speaking) หมายถึงการเปล่งเสียงออกมาเพื่อให้เกิดความหมาย การพูดเป็นการบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่าง ผู้พูด ผู้ฟัง และข้อมูล การพูดเป็น productive skills เพราะผู้พูดเป็นผู้ให้ข้อมูล หรือเป็นผู้ส่งสาร การพูดกับการเขียนถือว่าเป็น productive skills ส่วนการฟังและการอ่านเป็น receptive skills เป็นการรับสาร

อุไร มากคณา (2556) การพูดหมายถึง พฤติกรรมการสื่อสารที่ประกอบด้วยเสียงและรหัสต่าง ๆ เพื่อสื่อความรู้สึกและความต้องการของผู้พูดให้ผู้ฟังเข้าใจและตอบสนองโดยส่งออกมา เป็นข้อมูลที่ชัดเจน รวมทั้งเป็นการแลกเปลี่ยนข่าวสารความรู้ ความคิดเห็น และก่อให้เกิดความเข้าใจซึ่ง กันและกัน ซึ่งเหมาะสมกับสถานการณ์นั้น นอกจากนี้การพูดจะมีประสิทธิภาพหรือประสบ ความสำเร็จได้นั้น ผู้พูดจะต้องคำนึงถึงการใช้คำสำนวนที่มีความถูกต้องเหมาะสมและเกิดการตอบสนอง ตามวัตถุประสงค์ด้วย

พิมพ์พร บังวัด (2563) เสียงที่เปล่งออกมาเพื่อให้เกิดความหมาย ซึ่งเป็นการส่งสารระหว่างผู้พูดกับผู้รับสารคือผู้ฟัง ในการโต้ตอบแลกเปลี่ยนข้อมูล โดยการพูดเป็นทักษะที่สำคัญในการเรียนภาษาครูผู้สอนจำเป็นต้องคำนึงถึงความถูกต้องของภาษา และระดับภาษาที่เหมาะสมกับผู้เรียน

3.2 องค์ประกอบ/ ประเภท

การพูดคือ พฤติกรรมในการสื่อสาร องค์ประกอบของการพูดจะเป็นไปในทำนองเดียวกับองค์ประกอบของการสื่อสาร นั่นคือมีองค์ประกอบพื้นฐานที่สำคัญคือ

1. ผู้พูด คือ ผู้ส่งสาร (sender)
2. เรื่องที่พูด คือ สาร หรือเนื้อหาสาระ (message)
3. ภาษา คือสื่อ (media) หรือเครื่องมือที่ถ่ายทอดสาร ทั้งภาษาที่ใช้ถ้อยคำ (วจนภาษา) และภาษาที่ไม่ใช้ถ้อยคำ (อวจนภาษา) และอุปกรณ์อื่น ๆ ที่ใช้ประกอบการพูด เช่น ไมโครโฟนคอมพิวเตอร์ สื่อ power point แผนภูมิ รูปภาพ ฯลฯ
4. ผู้ฟัง คือ ผู้รับสาร (receiver)

นอกจากนี้องค์ประกอบของการพูดยังหมายรวมถึงผล (effect) ที่เกิดจากการพูด เช่น ความรู้ ความเข้าใจ ความรู้สึก ปฏิกริยาตอบสนอง (feedback) ที่ผู้ฟังแสดงออก เช่น เห็นด้วย ไม่เห็นด้วย ชื่นชม ดีใจ เสียใจ และสถานการณ์แวดล้อมต่าง ๆ ในการพูด เช่น สถานที่ เวลา และโอกาสอีกด้วย

แอร์ริส (Harris, 1988, อ้างถึงใน ภัทรสร นรหริยญ และชนสิทธิ์ สิทธิสุนเนิน, 2563) ได้กล่าวถึง องค์ประกอบในการพูดเพื่อการสื่อสารว่าประกอบด้วยความสามารถ ดังต่อไปนี้

1. การออกเสียง (Pronunciation) ผู้พูดต้องออกเสียงพยัญชนะ สระ การเน้นหนักในคำ ประโยค และคำควบกล้ำต่าง ๆ ให้ถูกต้อง
2. ไวยากรณ์ (Grammar) ใช้ภาษาถูกต้องตามหลักไวยากรณ์
3. คำศัพท์ (Vocabulary) ใช้คำศัพท์ได้หลายหลากและถูกต้อง
4. ความคล่องในการใช้ภาษา (Fluency) ใช้ภาษาในการสื่อสารอย่างคล่องแคล่ว
5. ความสามารถในการจับใจความ (Comprehensibility) สามารถจับใจความของข้อมูลแล้วพูดโต้ตอบให้การสื่อสารดำเนินต่อไปได้อย่างราบรื่น

สถาบันภาษาอังกฤษ สำนักคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2558) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่จะทำให้การพูดประสบความสำเร็จไว้ดังนี้

1. ผู้พูด (Speaker) เป็นผู้สื่อสารไปยังผู้ฟัง จึงต้องแสดงความสามารถในการพูด ถ่ายทอดความรู้สึก ข้อคิดเห็น ข้อเท็จจริง ตลอดจนทัศนคติของตนไปสู่ผู้ฟังให้ได้ดีที่สุดเท่าที่ทำได้ โดยการใช้ภาษา เสียง อากัปกิริยา และรู้จักสะสมความคิดอ่านที่มีคุณค่า มีประโยชน์ และรวบรวมการเตรียมความคิดต่าง ๆ เหล่านั้น ให้เป็นระเบียบ เพื่อถ่ายทอดให้ผู้ฟังทราบ ผู้ฟังก็จะเข้าใจได้ง่าย แจ่มแจ้ง และรวดเร็ว

2. สารหรือเนื้อเรื่องที่พูด (Speech) ผู้พูดควรพูดเรื่องที่ตนถนัดและมีความรู้ในด้านนั้นมีการเตรียมลำดับและการดำเนินเรื่องที่ดี และถูกต้อง

3. ผู้ฟัง (Audience) การสื่อความหมายเป็นขบวนการติดต่อทางสังคมที่มีผู้พูดเป็นผู้ให้ ผู้ฟังเป็นผู้รับ ผู้พูดจะสื่อความหมายได้ตรงเป้าหมายยิ่งขึ้นหากรู้จักวิเคราะห์ผู้ฟังเครื่องมือในการสื่อความหมาย (Communication Channel) สิ่งที่จะช่วยถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดของผู้พูดไปให้คนฟัง เช่น เสียง สีหน้า อากัปกิริยา ท่าทาง และอาจรวมไปถึงสื่อทัศนูปกรณ์อื่น ๆ

4. ความมุ่งหมายหรือผลที่เกิดจากการพูด การพูดทุกชนิดจะต้องมีจุดมุ่งหมายหรือผลที่เกิดขึ้น

3.3 ความสำคัญของทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

ณัชชา อ่อนสัมพันธ์ (2563) กล่าวว่า การพูดภาษาอังกฤษมีความสำคัญในการติดต่อสื่อสารกับต่างชาติ อาจกล่าวได้ว่าภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักที่ใช้ติดต่อสื่อสารระดับนานาชาติ และทวีความสำคัญในการดำเนินธุรกิจ อีกทั้งมีความจำเป็นสำหรับการทำงานในสังคมโลก ผู้ที่มีทักษะทางภาษาดีจึงได้รับโอกาสมากกว่า ผู้เรียนภาษาจึงมีความจำเป็นต้องทำความเข้าใจตัวภาษาในบริบท

ต่าง ๆ รวมถึงความแตกต่าง ทางด้านวัฒนธรรมเพื่อให้สามารถถ่ายทอด หรือสื่อสารได้อย่างไม่คลาดเคลื่อน

การพูดเป็นการสื่อสารความคิด ประสบการณ์ และความต้องการของผู้พูดไปสู่ผู้ฟัง เพื่อสื่อ ความหมายให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจ โดยอาศัยน้ำเสียง ภาษา และกิริยาท่าทาง อย่างมีประสิทธิภาพและถูกต้อง ตามจรรยาบรรณและประเพณีนิยมของสังคม ให้ผู้ฟังรับรู้และเกิดการตอบสนอง เป็นทักษะที่สำคัญสำหรับ บุคคลในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ในการประกอบอาชีพ ธุรกิจต่าง ๆ ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ การพูดเป็นการสื่อสารแบบเผชิญหน้า (Face To Face Communication) ระหว่างบุคคล

3.4 แนวทางการจัดการเรียนรู้ที่ช่วยส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

ขั้นที่ 1 ก่อนพูดเป็นขั้นเตรียมความพร้อมสร้างความสนใจหรือขั้นแนะนำความรู้ทาง ภาษาใหม่

ขั้นที่ 2 ขั้นฝึกปฏิบัติเป็นขั้นที่นักเรียนมีโอกาสได้ฝึกการใช้ภาษาที่เรียนมาผ่าน กิจกรรมที่ผู้สอนเป็นผู้กำหนดเพื่อให้เกิดความถูกต้องคล่องแคล่วในการใช้ภาษา

ขั้นที่ 3 ขั้นผลิตภาษาเป็นขั้นที่ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาได้อย่างเสรี มีลักษณะกิจกรรมที่ เน้นไปในด้านการนำภาษามาใช้เพื่อการสื่อสาร

3.5 การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

การวัดและประเมินผลการสื่อสารภาษาอังกฤษเป็นการตรวจสอบความรู้ ความสามารถของนักเรียน สามารถทำได้ หลายวิธีและสามารถดำเนินการได้ทั้งก่อนเรียน ระหว่าง เรียนและหลังเรียน ทั้งนี้ให้สอดคล้องกับเนื้อหาสาระที่เรียนด้วย มีนักรวบรวมหลายท่านได้เสนอไว้ ดังนี้

เทเลอร์ (Taylor, 1996, อ้างถึงใน วราภรณ์ เค้าอัน, 2560) แบ่งความสามารถในการสื่อสารออกเป็น 4 ด้าน กำหนดให้แต่ละด้านมีคะแนนสูงสุดเป็น 8 คะแนน จากนั้นรวมคะแนนเพื่อให้ คะแนนแก่ผู้สอบในหัวข้อต่อไปนี้

1. ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา จังหวะ และความเร็วเป็นธรรมชาติ
2. ความถูกต้อง ความถูกต้องตามโครงสร้างทางไวยากรณ์และคำศัพท์
3. ขอบเขต มีวงศัพท์และไวยากรณ์ พอเพียงสำหรับที่ดำเนินการสื่อสารจนจบ
4. การออกเสียง มีการควบคุมการลงเสียงหนักเบา จังหวะในการพูด การใช้เสียงสูง ต่ำและระดับเสียงในภาษาแม่ของผู้พูดนั้นต้องไม่มีผลต่อการสื่อสาร

การวัดผลและประเมินผลเป็นส่วนสำคัญของกระบวนการเรียนการสอน เป็นเครื่องมือในการวัดความสามารถพัฒนาการ ความก้าวหน้าของผู้เรียน โดยผู้สอนจำเป็นต้องเลือกวิธีการประเมินและเครื่องมือวัดให้สอดคล้องกับกระบวนการสอนของตนเอง อีกทั้งยังต้องให้เหมาะสมกับกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียน ตรงตามเป้าหมายการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ ผู้สอนควรให้มีการประเมินทั้งระหว่างเรียนและหลังเรียน เพื่อจะได้ทราบพัฒนาการของผู้เรียน นำผลการประเมินนั้นมาใช้ประโยชน์ในการปรับปรุงการจัดการเรียนรู้ และช่วยเหลือผู้เรียนตามศักยภาพของผู้เรียนแต่ละคน

การวัดและประเมินผลทักษะการพูดภาษาอังกฤษ สามารถดำเนินการก่อนการเรียน ระหว่างเรียน และหลังเรียนเป็นระยะ ๆ เพื่อตรวจสอบความก้าวหน้าของนักเรียนว่าบรรลุจุดประสงค์เพียงใด นักวิชาการหลายท่านได้กล่าวถึงเกณฑ์การวัดและประเมินผลทักษะการพูดภาษาอังกฤษดังต่อไปนี้

สถาบัน Education (2563) ได้กล่าวว่า CEFR คือ ข้อสอบที่ใช้วัดระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษทั้ง 4 ทักษะ ย่อมาจาก The Common European Framework of Reference for Languages เป็นมาตรฐานสากลโลก ที่ใช้อธิบายระดับความเชี่ยวชาญทางภาษาซึ่ง CEFR ได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวางในทวีปยุโรป มีทั้งหมด 6 ระดับด้วยกัน ดังนี้ A1, A2, B1, B2, C1 และ C2

นักเรียนในระดับ A1 จะสามารถเข้าใจ และโต้ตอบในสิ่งที่คุ้นเคยใน ชีวิตประจำวัน แนะนำตัวเองและคนอื่นถามและตอบคำถามเกี่ยวกับรายละเอียดส่วนบุคคลได้เช่น สถานที่อยู่อาศัย คนที่รู้จัก และสิ่งของที่สามารถโต้ตอบกับผู้อื่นได้ ในกรณีที่ผู้อื่นพูดอย่างช้า ๆ ชัดเจน และพร้อมที่จะช่วยเหลือ

นักเรียนในระดับ A2 เข้าใจประโยค และสำนวนที่ใช้บ่อยเกี่ยวกับสิ่งรอบตัว สามารถสื่อสารเรื่องง่ายและเป็นกิจวัตรที่ต้องมีการแลกเปลี่ยนข้อมูลโดยตรงเกี่ยวกับสิ่งที่คุ้นเคยหรือทำเป็นประจำสามารถอธิบายประวัติของตัวเองอย่างง่าย สภาพแวดล้อมขณะที่พูด และเรื่องที่ต้องได้ตอบทันที

นักเรียนในระดับ B1 สามารถเข้าใจจุดประสงค์หลักของการสื่อสารที่ต้องพบ บ่อยครั้งในที่ทำงาน โรงเรียนหรือการเดินทางพักผ่อน เป็นต้น อีกทั้งสามารถรับมือกับสถานการณ์ส่วนใหญ่ที่อาจเกิดขึ้นขณะเดินทางท่องเที่ยวในสถานที่ต่าง ๆ อธิบายประสบการณ์ เหตุการณ์ ความฝัน ความหวัง ความทะเยอทะยาน และการให้เหตุผลเบื้องต้นรวมทั้งสามารถอธิบายเกี่ยวกับความคิดเห็น และแผนการ

นักเรียนในระดับ B2 จะเข้าใจจุดประสงค์ของประเด็นที่มีความซับซ้อน ทั้งรูปธรรมและนามธรรมรวมถึงการพูดคุยเชิงเทคนิคในเรื่องที่มีความเชี่ยวชาญสามารถโต้ตอบอย่างคล่องแคล่ว

และเป็นธรรมชาติกับผู้พูดที่เป็นเจ้าของภาษาได้โดยไม่กังวลสามารถสร้าง ถ้อยคำที่ชัดเจนและมีความละเอียดในหัวข้อที่หลากหลาย อธิบายมุมมอง เกี่ยวกับปัญหาได้หลากหลายมุมมอง

นักเรียนในระดับ C1 จะเข้าใจความต้องการที่หลากหลายข้อความที่ยาวขึ้น สามารถแสดงความคิดได้อย่างคล่องแคล่วและเป็นธรรมชาติ โดยไม่ใช้เวลามากนัก สามารถใช้ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพสำหรับการสื่อสารในระดับสังคม วิชาการ และด้านอาชีพ ให้รายละเอียดเกี่ยวกับเรื่องที่ซับซ้อน ใช้แบบแผนการสื่อสาร คำเชื่อม และการเชื่อมโยงประโยค

นักเรียนในระดับ C2 เข้าใจและมองเห็นภาพได้ทั้งจากการอ่าน หรือได้ยินอย่างชัดเจนสามารถสรุปข้อมูลจากหลาย ๆ แหล่งนำมาปรับคำ และเชื่อมโยงถึงกันได้ มีความรู้ มีความเข้าใจภาษาอย่างเป็นธรรมชาติ สามารถแสดงความเห็นได้อย่างคล่องแคล่วแม้ว่าจะเป็นบริบทคำพูดที่มีความซับซ้อน

เวียร์ (Weir, 1993, อ้างถึงใน พิษณุภา กล้าวิจารณ์, 2560) ได้จัดระดับความสามารถในการพูดออกเป็น 4 ส่วน โดยได้กำหนดรายละเอียดในการประเมินของแต่ละระดับ ไว้ดังนี้

1. ระดับความเหมาะสมของการใช้ภาษา

ระดับ 0 หมายความว่า ไม่สามารถพูดสื่อสารได้

ระดับ 1 หมายความว่า สามารถพูดสื่อสารได้ในวงจำกัดมาก ลักษณะการใช้คำพูดในทางสังคมยังไม่เหมาะสม

ระดับ 2 หมายความว่า มีความพยายามที่จะพูดได้ตอบ แต่มีความเข้าใจผิดเกิดขึ้นบ้าง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การใช้ภาษาในทางสังคม

ระดับ 3 หมายความว่า ความผิดพลาดในการพูดสื่อสารมีน้อย ไม่เป็นสาเหตุที่ทำให้ไม่เข้าใจเรื่องราวได้ สื่อสารได้

2. ระดับความสามารถในการใช้คำศัพท์

ระดับ 0 หมายความว่า ใช้คำศัพท์ในการพูดได้เพียงพื้นฐานง่าย ๆ เบื้องต้น

ระดับ 1 หมายความว่า ใช้คำศัพท์ได้ในวงจำกัด สามารถใช้คำศัพท์อยู่ในหัวข้อที่จำกัด ใช้คำไม่ค่อยถูกต้อง หรือใช้คำซ้ำ ๆ

ระดับ 2 หมายความว่า ใช้คำไม่ถูกต้องตรงประเด็น บางครั้งทำให้เกิดความเข้าใจผิด มีความลังเล และใช้คำอธิบายวกวน

ระดับ 3 หมายความว่า สามารถใช้คำศัพท์ในการสื่อสารได้มาก และถูกต้องไม่วกวน สามารถเข้าใจได้เป็นอย่างดี

3. ระดับความสามารถในการใช้ไวยากรณ์

ระดับ 0 หมายความว่า ไม่สามารถใช้ภาษาได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์

ระดับ 1 หมายความว่า สามารถพูดได้เป็นคำ ๆ ไม่เป็นประโยค เรียงประโยคไม่ถูกต้อง ใช้โครงสร้างประโยคสับสน

ระดับ 2 หมายความว่า ใช้ภาษาผิดหลักไวยากรณ์บ้าง มีการพัฒนารูปแบบการใช้ภาษามากขึ้น แต่บางครั้ง ไม่สามารถพูดเชื่อมโยงเหตุการณ์และใช้ประโยคให้สัมพันธ์กันได้

ระดับ 3 หมายความว่า ใช้ภาษาได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ ผิดพลาดน้อย

4. ระดับความสามารถในการใช้ภาษาที่เข้าใจได้

ระดับ 0 ไม่สามารถพูดให้เข้าใจได้ เพราะไม่มีจังหวะในการพูด ไม่มีระดับเสียงสูงต่ำ และไม่มีการเน้นเสียงหนักเบาของคำ ซึ่งเป็นสาเหตุทำให้เกิดความไม่เข้าใจในเรื่องที่จะพูด

ระดับ 1 หมายความว่า มีสำเนียงภาษาแม่เข้ามาแทรกในขณะที่พูด ทำให้เข้าใจยากบางครั้งต้องขอให้พูดซ้ำบ่อย ๆ จึงจะเข้าใจ

ระดับ 2 หมายความว่า สามารถพูดให้เข้าใจได้บ้าง แต่มีการพูดผิดจังหวะ เน้นเสียงผิดที่ หรือใช้ระดับเสียงผิดบ้าง

ระดับ 3 หมายความว่า สามารถใช้ภาษาได้คล่อง สื่อความหมายให้เข้าใจได้เป็นอย่างดี แม้ว่าจะมีสำเนียงผิดเพี้ยนบ้างไม่เหมือนเจ้าของภาษา แต่ไม่มีปัญหาในการสื่อสาร

5. ระดับความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา

ระดับ 0 หมายความว่า หยุดพูดนาน 1 คำพูดไม่ได้ใจความหรือไม่พูด

ระดับ 1 หมายความว่า หยุดพูดบ่อย ๆ ตะกุกตะกัก แต่สามารถพูดซ้ำและพูดต่อเนื่องไปได้ในวลีสั้น ๆ

ระดับ 2 หมายความว่า พูดต่อเนื่องเป็นธรรมชาติในความยาวระดับหนึ่ง มีคำเชื่อมแต่มีการหยุดชะงักบ้าง บางครั้งลืมหือหยุดเว้นช่วงจังหวะการพูดในตำแหน่งที่ไม่เหมาะสม

ระดับ 3 หมายความว่า พูดได้อย่างต่อเนื่องเป็นธรรมชาติ ใช้คำเชื่อมเหมาะสมแทบไม่มีการลืมหือ หรือหยุดเว้นช่วงการพูด

6. ระดับความสัมพันธ์และเกี่ยวข้องของเนื้อหา

ระดับ 0 หมายความว่า ได้ตอบด้วยภาษา หรือคำพูดที่ไม่เกี่ยวข้องกับ

ระดับ 1 หมายความว่า ได้ตอบด้วยภาษา หรือคำพูดที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้อง

ระดับ 2 หมายความว่า ได้ตอบได้สัมพันธ์กับจุดประสงค์ แต่ยังมีช่องว่าง หรือ

ระดับ 3 หมายความว่า ได้ตอบได้สัมพันธ์กับจุดประสงค์ทุกประการ

จุดประสงค์ในวงจำกัดความซ้ำซ้อน

สรุปได้ว่า ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเป็นทักษะสำคัญในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ซึ่งการมีทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่ดีจะช่วยให้สามารถสื่อสารในเรื่องของความรู้สึกนึกคิด ประสบการณ์ และความต้องการของผู้พูดไปสู่ผู้ฟัง เพื่อสื่อ ความหมายให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจ โดย

อาศัยน้ำเสียง ภาษา และกิริยาท่าทาง อย่างมีประสิทธิภาพและถูกต้อง ตามจรรยาบรรณและ ประเพณีนิยมของสังคม องค์ประกอบของการพูดคือ ผู้พูด สาร ภาษา และผู้รับสาร ทักษะการพูด ภาษาอังกฤษสามารถวัดได้จาก 1. การออกเสียง (Pronunciation) 2. ไวยากรณ์ (Grammar) ใช้ ภาษาถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ 3. คำศัพท์ (Vocabulary) ใช้คำศัพท์ได้หลากหลายและถูกต้อง และ 4. ความคล่องในการใช้ภาษา (Fluency) ใช้ภาษาในการสื่อสารอย่างคล่องแคล่ว

ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ (E_1/E_2)

ประสิทธิภาพ (Efficiency) หมายถึง สภาวะหรือคุณภาพของสมรรถนะในการ ดำเนินงานเพื่อให้งานหรือความสำเร็จโดยใช้เวลาความพยายาม และค่าใช้จ่ายให้คุ้มค่าที่สุดตาม จุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้เพื่อให้ได้ผลลัพธ์ กำหนดเป็นอัตราส่วนหรือร้อยละระหว่างปัจจัยนำเข้า กระบวนการและผลลัพธ์ (Ratio between input, process and output)

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2556) ได้ให้ความหมายของประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ สำหรับการผลิตสื่อและชุดการสอน การทดสอบประสิทธิภาพ หมายถึง การนำสื่อหรือ ชุดการสอนไป ทดสอบด้วยกระบวนการสองขั้นตอนคือ การทดสอบประสิทธิภาพใช้เบื้องต้น (Try Out) และทดสอบ ประสิทธิภาพสอนจริง (Trial Run) เพื่อหาคุณภาพของสื่อตามขั้นตอนที่กำหนดใน 3 ประเด็น คือ การทำให้ผู้เรียนมีความรู้เพิ่มขึ้นการช่วยให้ผู้เรียนผ่านกระบวนการเรียนและทำแบบประเมินสุดท้าย ได้ดี และการทำให้ผู้เรียนมีความพึงพอใจ นำผลที่ได้มาปรับปรุงแก้ไข ก่อนที่จะผลิตออกมาเผยแพร่ เป็นจำนวนมาก ความจำเป็นที่จะต้องหาประสิทธิภาพ การทดสอบประสิทธิภาพของสื่อหรือชุดการ สอนมีความจำเป็นด้วย เหตุผล 3 ประการคือ

1. สำหรับหน่วยงานผลิตสื่อหรือชุดการสอน การทดสอบประสิทธิภาพช่วยประกัน คุณภาพของสื่อหรือชุดการสอนว่าอยู่ในขั้นสูง เหมาะสมที่จะลงทุนผลิตออกมาเป็นจำนวนมาก หาก ไม่มีการทดสอบประสิทธิภาพเสียก่อน เมื่อผลิตออกมาใช้ประโยชน์ไม่ได้ดีก็จะต้องผลิตหรือทำขึ้นใหม่ เป็นการสิ้นเปลืองทั้งเวลา แรงงาน และเงินทอง

2. สำหรับผู้ใช้สื่อหรือชุดการสอน สื่อหรือชุดการสอนที่ผ่านการทดสอบประสิทธิ ภาพ จะทำหน้าที่เป็นเครื่องมือช่วยสอนได้ดีในการสร้างสภาพการเรียนรู้ให้ผู้เรียนได้เปลี่ยนแปลง พฤติกรรมตามที่มุ่งหวัง ครูจึงควรมั่นใจว่าชุดการสอนนั้นมีประสิทธิภาพในการช่วยให้นักเรียนเกิดการ เรียนจริง การทดสอบประสิทธิภาพตามลำดับขั้นจะช่วยให้ได้สื่อหรือชุดการสอนที่มีคุณค่าทางการ สอนจริงตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

3. สำหรับผู้ผลิตสื่อหรือชุดการสอน การทดสอบประสิทธิภาพจะทำให้ผู้ผลิตมั่นใจ

ได้ว่าเนื้อหาสาระที่บรรจุลงในสื่อหรือชุดการสอนมีความเหมาะสม ง่ายต่อการเข้าใจ อันจะช่วยให้ผู้ผลิตมีความชำนาญสูงขึ้น เป็นการประหยัด แรงสมอง แรงงาน เวลาและเงินทองในการเตรียมต้นแบบ

การกำหนดประสิทธิภาพ

1. ความหมายของเกณฑ์ (Criterion) เกณฑ์เป็นขีดกำหนดที่จะยอมรับว่าสิ่งใดหรือพฤติกรรมใดมีคุณภาพและหรือปริมาณที่จะรับได้ การตั้งเกณฑ์ ต้องตั้งไว้ครั้งแรกครั้งเดียว เพื่อจะปรับปรุงคุณภาพให้ถึงเกณฑ์ขั้นต่ำที่ตั้งไว้ จะตั้งเกณฑ์การทดสอบประสิทธิภาพไว้ต่างกันไม่ได้ เช่น เมื่อมีการทดสอบประสิทธิภาพแบบเดี่ยว ตั้งเกณฑ์ไว้ 60/60 แบบกลุ่ม ตั้งไว้ 70/70 ส่วนแบบสนาม ตั้งไว้ 80/80 ถือว่าเป็นการตั้งเกณฑ์ที่ไม่ถูกต้อง อนึ่ง เนื่องจากเกณฑ์ที่ตั้งไว้เป็นเกณฑ์ต่ำสุด ดังนั้น หากต้องทดสอบคุณภาพของสิ่งใดหรือพฤติกรรมใดได้ผลสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 หรืออนุโลมให้มีความคลาดเคลื่อนต่ำหรือสูงกว่าประสิทธิภาพที่ตั้งไว้เกิน 2.5 ก็ให้ปรับเกณฑ์ขึ้นไปอีก ขึ้น แต่หากได้ค่าต่ำกว่าประสิทธิภาพที่ตั้งไว้ ต้องปรับปรุงและนำไปทดสอบประสิทธิภาพใช้หลายครั้ง ในภาคสนามจนได้ค่าถึงเกณฑ์ที่กำหนด

2. ความหมายของเกณฑ์ประสิทธิภาพ หมายถึง ระดับประสิทธิภาพของสื่อหรือชุดการสอนที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม เป็นระดับที่ผลิตสื่อหรือชุดการสอนจะพึงพอใจ หากสื่อหรือชุดการสอนมีประสิทธิภาพถึงระดับนั้นแล้ว สื่อหรือชุดการสอนนั้นก็มีคุณค่าที่จะนำไปสอนนักเรียน และคุ้มแก่การลงทุนผลิต ออกมาเป็นจำนวนมากการกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพ กระทำได้ โดยการประเมินผลพฤติกรรมของผู้เรียน 2 ประเภทคือ พฤติกรรมต่อเนื่อง (กระบวนการ) กำหนดค่าประสิทธิภาพเป็น $E_1 = \text{Efficiency of Process}$ (ประสิทธิภาพของกระบวนการ) และ พฤติกรรมสุดท้าย (ผลลัพธ์) กำหนดค่าประสิทธิภาพเป็น $E_2 = \text{Efficiency of Product}$ (ประสิทธิภาพของผลลัพธ์)

ประสิทธิภาพของสื่อหรือชุดการสอนจะกำหนดเป็นเกณฑ์ที่ผู้สอนคาดหวังว่าผู้เรียนจะเปลี่ยนพฤติกรรมเป็นที่พึงพอใจ โดยกำหนดให้ของผลเฉลี่ยของคะแนนการทำงานและการประกอบกิจกรรมของผู้เรียนทั้งหมดต่อร้อยละของผลการประเมินหลังเรียนทั้งหมด นั่นคือ $E_1/E_2 =$ ประสิทธิภาพของกระบวนการ/ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ ตัวอย่าง 80/80 หมายความว่า เมื่อเรียนจากสื่อหรือชุดการสอนแล้ว ผู้เรียนจะสามารถทำแบบฝึกปฏิบัติ หรืองานได้ผลเฉลี่ย 80% และ ประเมินหลังเรียนและงานสุดท้ายได้ผลเฉลี่ย 80% การที่จะกำหนดเกณฑ์ E_1/E_2 ให้มีค่าเท่าใดนั้น ให้ผู้สอนเป็นผู้พิจารณาตามความพอใจ โดยพิจารณาพิสัยการเรียนรู้ที่จำแนกเป็นพุทธิพิสัย (Cognitive Domain) จิตพิสัย (Affective Domain) และทักษะพิสัย (Skill Domain)

วิธีการคำนวณหาประสิทธิภาพ

วิธีการคำนวณหาประสิทธิภาพ กระทำได้ 2 วิธี คือ โดยใช้สูตรและโดยการคำนวณ

ธรรมดา

ก. โดยใช้สูตร กระทำได้โดยใช้สูตรต่อไปนี้

ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1)

$$E_1 = \left(\frac{\sum x}{\frac{n}{A}} \right) \times 100$$

เมื่อ E_1 แทน ประสิทธิภาพของกระบวนการ
 $\sum x$ แทน คะแนนรวมของแบบฝึกปฏิบัติ กิจกรรมหรืองานที่ทำระหว่าง
 เรียนที่เป็นกิจกรรมในห้องเรียน นอกห้องเรียนหรือออนไลน์
 n แทน จำนวนนักเรียน
 A แทน คะแนนเต็มของแบบฝึกหัดที่เก็บระหว่างจัดการเรียนรู้

ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2)

$$E_2 = \left(\frac{\sum F}{\frac{n}{B}} \right) \times 100$$

เมื่อ E_2 แทน ประสิทธิภาพของผลลัพธ์
 $\sum F$ แทน คะแนนรวมของผลลัพธ์ของการประเมินหลังเรียน
 n แทน จำนวนนักเรียน
 A แทน คะแนนเต็มของการประเมินสุดท้ายของแต่ละหน่วย
 ประกอบด้วยผลการสอบหลังเรียนและคะแนนจากการประเมิน
 งานสุดท้าย

ข. โดยใช้วิธีการคำนวณโดยไม่ใช้สูตร

หากจำสูตรไม่ได้หรือไม่อยากใช้สูตร ผู้ผลิตสื่อหรือชุดการสอนก็สามารถใช้วิธีการ

คำนวณธรรมดาหาค่า E_1 และ E_2 ได้ ด้วยวิธีการคำนวณธรรมดา

สำหรับ E_1 คือค่าประสิทธิภาพของงานและแบบฝึกปฏิบัติ กระทำได้โดยการนำคะแนนงานทุกชิ้นของนักเรียนในแต่ละกิจกรรม แต่ละคนมารวมกันแล้วหาค่าเฉลี่ยและเทียบส่วนโดยเป็นร้อยละ

สำหรับค่า E_2 คือประสิทธิภาพผลลัพธ์ของการประเมินหลังเรียนของแต่ละสื่อหรือชุดการสอน กระทำได้โดยการเอาคะแนนจากการสอบหลังเรียนและคะแนนจากงานสุดท้ายของนักเรียนทั้งหมดรวมกัน หาค่าเฉลี่ยแล้วเทียบส่วนร้อยละเพื่อหาค่าร้อยละ

ซึ่งเกณฑ์ที่จะนำมาใช้ในการหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้มีดังต่อไปนี้

ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติตามเกณฑ์ 75/75 หมายถึงระดับประสิทธิภาพที่ตั้งไว้ตามเกณฑ์คือ 75/75

75 ตัวแรก หมายถึง ประสิทธิภาพของกระบวนการที่ได้มาจากคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนจากการทำแบบทดสอบย่อยระหว่างการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ โดยมีคะแนนเฉลี่ยไม่น้อยกว่า 75

75 ตัวหลัง หมายถึง ประสิทธิภาพผลลัพธ์ที่ได้มาจากคะแนนเฉลี่ยนักเรียนจากการวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ หลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ โดยมีคะแนนเฉลี่ยไม่น้อยกว่า 75

ความพึงพอใจ

5.1 ความหมายของความพึงพอใจ

ความพึงพอใจ คือ ความรู้สึกยินดี ความชอบใจหรือเจตคติในเชิงบวกของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือต่อการปฏิบัติกิจกรรมใดๆ ซึ่งส่งผลให้บุคคลนั้นเกิดแรงจูงใจ ดังนั้น ความพึงพอใจในการจัดการเรียนรู้จึงหมายถึง ความรู้สึกพอใจ ชอบใจ ยินดีที่สร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมร่วมปฏิบัติกิจกรรมในการจัดการเรียนรู้ เพื่อให้กิจกรรมนั้นบรรลุเป้าหมายที่กำหนด

วิบูลย์ จุง (2550) กล่าวถึง ทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการของ Maslow ไว้ดังต่อไปนี้ Maslow เชื่อว่าพฤติกรรมของมนุษย์เป็นจำนวนมากสามารถอธิบายโดยใช้แนวโน้มของบุคคลในการค้นหาเป้าหมายที่จะทำให้ชีวิตของเขาได้รับความต้องการ ความปรารถนา และได้รับสิ่งที่มีความหมายต่อตนเอง เป็นความจริงที่จะกล่าวว่ากระบวนการของแรงจูงใจเป็นหัวใจของทฤษฎีบุคลิกภาพของ Maslow โดยเขาเชื่อว่ามนุษย์เป็น “สัตว์ที่มีความต้องการ” (wanting animal) และเป็นการยากที่มนุษย์จะไปถึงขั้นของความพึงพอใจอย่างสมบูรณ์ ในทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการของ Maslow เมื่อบุคคลปรารถนาที่จะได้รับความพึงพอใจและเมื่อบุคคลได้รับความพึงพอใจในสิ่งหนึ่งแล้วก็จะยังคงเรียกร้องความพึงพอใจสิ่งอื่นๆ ต่อไป ซึ่งถือเป็นคุณลักษณะของมนุษย์ ซึ่งเป็นผู้ที่มีความต้องการจะ

ได้รับสิ่งต่างๆ อยู่เสมอ Maslow กล่าวว่าความปรารถนาของมนุษย์นั้นติดตัวมาแต่กำเนิดและความปรารถนาเหล่านี้จะเรียงลำดับขั้นของความปรารถนา ตั้งแต่ขั้นแรกไปสู่ความปรารถนาขั้นสูงขึ้นไปเป็นลำดับ

ลำดับขั้นความต้องการของมนุษย์ (The Need –Hierarchy Conception of Human Motivation) Maslow เรียงลำดับความต้องการของมนุษย์จากขั้นต้นไปสู่ความต้องการขั้นต่อไปได้เป็นลำดับดังนี้

1. ความต้องการทางด้านร่างกาย (Physiological needs)
 2. ความต้องการความปลอดภัย (Safety needs)
 3. ความต้องการความรักและความเป็นเจ้าของ (Belongness and love needs)
 4. ความต้องการได้รับความนับถือยกย่อง (Esteem needs)
 5. ความต้องการที่จะเข้าใจตนเองอย่างแท้จริง (Self-actualization needs)
- ลำดับขั้นความต้องการของมาสโล มีการเรียงลำดับขั้นความต้องการที่อยู่ในขั้นต่ำสุด

พัฒนา พรหมณี ยุพิน พัทธยาวัฒน์ชัย และ จีระศักดิ์ ทัทพา (2563) ได้สรุปถึงความหมายของความพึงพอใจไว้ว่า หมายถึง สิ่งที่เกิดจากแรงจูงใจซึ่งเป็นพฤติกรรมภายในที่ผลักดันให้เกิด ความรู้สึกชอบ ไม่ชอบ เห็นด้วย ไม่เห็นด้วย ยินดี ไม่ยินดี เมื่อได้รับการตอบสนองความต้องการและความคาดหวัง ที่เกิดจากการประมาณค่า อันเป็นการเรียนรู้ประสบการณ์จากการกระทำกิจกรรมเพื่อให้เกิดการตอบสนองความต้องการตามเป้าหมายของแต่ละบุคคล

ภนิดา ชัยปัญญา (2541) ได้กล่าวไว้ว่า การวัดความพึงพอใจนั้น สามารถทำได้หลายวิธีดังต่อไปนี้

1. การใช้แบบสอบถาม โดยผู้ออกแบบสอบถาม ต้องการทราบความคิดเห็นซึ่งสามารถกระทำได้ในลักษณะกำหนดคำตอบให้เลือก หรือตอบคำถามอิสระ คำถามดังกล่าว อาจถามความพอใจในด้านต่าง ๆ เพื่อให้ผู้ตอบทุกคนมาเป็นแบบแผนเดียวกัน มักใช้ในกรณีที่ต้องการข้อมูลกลุ่มตัวอย่างมาก ๆ วิธีนี้นับเป็นวิธีที่นิยมใช้กันมากที่สุดในการวัดทัศนคติ รูปแบบของแบบสอบถามจะใช้มาตราวัดทัศนคติ ซึ่งที่นิยมใช้ในปัจจุบันวิธีหนึ่ง คือ มาตราส่วนแบบลิเคิร์ท ประกอบด้วยข้อความที่แสดงถึงทัศนคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งเร้าอย่างใดอย่างหนึ่งที่มีคำตอบที่แสดงถึงระดับความรู้สึก 5 คำตอบ เช่น มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด

2. การสัมภาษณ์ เป็นวิธีการที่ผู้วิจัยจะต้องออกไปสอบถามโดยการพูดคุย โดยมีการเตรียมแผนงานล่วงหน้า เพื่อให้ได้ข้อมูลที่เป็นจริงมากที่สุด

3. การสังเกต เป็นวิธีวัดความพึงพอใจ โดยการสังเกตพฤติกรรมของบุคคลเป้าหมาย ไม่ว่าจะแสดงออกจากการพูดจา กริยา ท่าทาง วิธีนี้ต้องอาศัยการกระทำอย่างจริงจัง และสังเกตอย่างมีระเบียบแบบแผน วิธีนี้เป็นวิธีการศึกษาที่เก่าแก่ และยังเป็นที่ยอมรับใช้อย่างแพร่หลายจนถึงปัจจุบัน

จากการศึกษาการวัดความพึงพอใจ สรุปได้ว่าการวัดความพึงพอใจเป็นการบอกถึง ความชอบของบุคคลที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด ซึ่งสามารถวัดได้หลายวิธี การสัมภาษณ์ การใช้แบบสอบถาม ความคิดเห็น การสอบถาม การสังเกต ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายที่ต้องการจะวัดและประเมินผล วิธีที่ นิยมใช้กันมากที่สุดในการวัดทัศนคติ รูปแบบของแบบสอบถามจะใช้มาตราวัดทัศนคติ ซึ่งที่นิยมใช้ใน ปัจจุบันวิธีหนึ่ง คือ มาตราส่วนแบบลิเคิร์ต (Likert Scale) สำหรับในการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สร้าง แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้ บทบาทสมมติ ข้อเป็นแบบสอบถามประเมินค่า 5 ระดับตามรูปแบบของ Likert

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

6.1 งานวิจัยในประเทศ

ชนาภา ไชยงาม และ ธรรมบุญ พัมมะนาม (2556) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการ พูดภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านดงน้อยด้วยบทบาทสมมติ การวิจัยนี้มีจุดประสงค์ เพื่อศึกษาผลการใช้บทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปี ที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 โรงเรียนบ้านดงน้อย (ไตรคามวิเศษศิลป์) ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างที่ ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 10 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมทักษะการพูด ภาษาอังกฤษด้วยบทบาทสมมติเรื่อง School แบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนเรียน และหลังเรียน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน สถิติ ที่ แบบไม่เป็นอิสระจากกัน (t-test for dependent sample) สถิติ ที่ แบบเป็นอิสระจากกัน (t-test for independent samples) วิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้คอมพิวเตอร์โปรแกรมประมวลผลสำเร็จรูป ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเรื่อง school มีทักษะการพูดสูงถึงร้อยละ 85.81 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05 ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังเรียน พบว่า หลัง เรียนนักเรียนมีทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่ดีขึ้น โดยมีทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่า

ก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้บทบาทสมมติในระดับมากที่สุด และนักเรียนมีความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น

ศันสนะ มุลทาดี ทวีศักดิ์ ชันยศ และชนม์ชกรณ์ วรอินทร์ (2559) ได้ทำการวิจัยการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ด้วยวิธีแสดงบทบาทสมมติ จุดประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองด้วยวิธีแสดงบทบาทสมมติ 2) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยการแสดงบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนน้ำหนาววิทยาคม กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ประจำภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 โรงเรียนน้ำหนาววิทยาคม อำเภอ้ำหนาว จังหวัดเพชรบูรณ์จำนวน 20 คนซึ่งเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพิ่มเติม ใช้ระยะเวลาในการทดลอง 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมงรวม 16 ชั่วโมง เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูลคือแผนการเรียนรู้ที่เน้นกิจกรรมบทบาทสมมติ จำนวน 8 แผน แบบประเมินทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลอง แบบประเมินทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษระหว่างการทดลองและแบบประเมินความพึงพอใจในการเรียนด้วยวิธีแสดงบทบาทสมมติ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานและสถิติทดสอบแบบไม่เป็นอิสระจากกัน (t-test for dependent samples) วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้คอมพิวเตอร์โปรแกรมประมวลผลสำเร็จรูป การวิจัยพบว่า 1. ทักษะในการพูดภาษาอังกฤษด้วยวิธีแสดงบทบาทสมมติของผู้เรียนหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2. ผู้เรียนมีความพึงพอใจในการเรียนด้วยวิธีแสดงบทบาทสมมติในระดับมาก

พิชญภา กล้าวิจารณ์ (2560) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ (Role Play) ผลการศึกษาพบว่าแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติที่มีประสิทธิภาพ 78.30/76.67 ซึ่ง สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 2. ผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังการใช้ กิจกรรมบทบาทสมมติสูงกว่าก่อนการใช้กิจกรรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 3. ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมบทบาท สมมติหลังเรียนโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($X = 4.54$, $S.D. = 0.60$)

จันทกานต์ ไพโรศรี สรพล จิระสวัสดิ์ และสุขุม เมลยทรัพย์ (2561) ได้ทำการศึกษาเรื่องการใช้บทบาทสมมติในการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนแหลมบัววิทยาจำนวน 26 คน โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จำนวน 12 แผน ผลการศึกษาพบว่าการสอนโดยการใช้บทบาทสมมติช่วยพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อการสอนโดยใช้บทบาทสมมติเป็นไปในเชิงบวกโดยนักเรียนระบุข้อดีของการสอนการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้บทบาทสมมติไว้ 4 ประการ ได้แก่ วิธีการสอน กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอน และประโยชน์ของการเรียนโดยใช้บทบาทสมมติ

ณัฐชญา บุปผาชาติ (2561) ได้ศึกษาการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนยอแซฟอุปถัมภ์ อำเภอสามพราณ จังหวัดนครปฐม โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ก่อนและหลังการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติและ 2) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อกิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนยอแซฟอุปถัมภ์สามพรานนครปฐม จำนวน 30 คนผลการวิจัยปรากฏว่า 1) ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ 2) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด (Mean = 4.75, S.D. = 0.42)

จันทกานต์ ไพรศรี สรพล จิระสวัสดิ์ และสุชุม เฉลยทรัพย์ (2561) ได้ทำการวิจัยการใช้บทบาทสมมติในการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีวัตถุประสงค์คือ 1.) เพื่อศึกษาผลการสอนทักษะการพูดโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ 2.) เพื่อศึกษาทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ โดยใช้รูปแบบการวิจัยกึ่งทดลอง ดำเนินการทดลองกลุ่มเดียวแบบอนุกรมเวลา (Quasi-Experimental Research Conducted by One Group Time Series Design) กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนแหลมบัววิทยา จำนวน 26 คน ที่ได้มาโดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการสอน ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้กิจกรรมบทบาทสมมติในการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จำนวน 12 แผน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ 1) แบบประเมินบทบาทสมมติ 2) แบบสัมภาษณ์ถึงโครงสร้าง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณได้แก่ แบบสถิติทดสอบที (Pair t-test) ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าความถี่ (Frequency) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ผลการศึกษาพบว่าการสอนโดยใช้บทบาทสมมติช่วยพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อการสอนโดยใช้บทบาทสมมติเป็นไปในเชิงบวก

ศศิกันต์ โคตรนาถ และ อโณทัย พลเยี่ยม เพชรแสง (2564) ได้ศึกษาการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

โรงเรียนบึงสามพันวิทยาคม อำเภอบึงสามพัน จังหวัดเพชรบูรณ์ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. สร้างกิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ และ 3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบึงสามพัน จำนวน 1 ห้องเรียน มีทั้งสิ้น 40 คน ได้มาโดยเลือกวิธีเลือกแบบเจาะจง ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า 1. กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 2. ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก

มานิตา สิทธิไพร และ ยาใจ พงษ์บริบูรณ์ (2564) ได้ศึกษาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเรื่อง WE are Friends โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ ให้มีคะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ร้อยละ 70 ขึ้นไป และมีจำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์จำนวนตั้งแต่ร้อยละ 70 ขึ้นไป 2) ประเมินพฤติกรรมผลการกล้าแสดงออกของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยมีคุณภาพตั้งแต่ระดับ 3 ขึ้นไป จาก 5 ระดับของมาตราส่วนประมาณค่า รูปแบบการวิจัยเป็นการทดลองขั้นต้น (Pre-experimental Design) โดยเป็นการทดลองแบบ One-shot Case Study กลุ่มเป้าหมายเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสิทธราชเดชชัย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 25 จำนวน 10 คน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2563 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ ชื่อหน่วยการเรียนรู้เรื่อง We are Friends จำนวน 1 หน่วยการเรียนรู้แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ จำนวน 6 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง รวมเวลา 12 ชั่วโมง 2) แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เป็นแบบวัดภาคปฏิบัติ จำนวน 3 สถานการณ์ โดยแต่ละสถานการณ์มีการวัด 3 ด้าน ประกอบด้วย 1) ความถูกต้อง 2) ความคล่องแคล่ว และ 3) การแสดงท่าทาง/น้ำเสียงประกอบการพูด มีเกณฑ์การให้คะแนนแบบรูบิก (Rubric scoring) 4 ระดับ 3) แบบประเมินพฤติกรรมกล้าแสดงออก เป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ มี 5 ด้าน ดังนี้ 1) บุคลิกภาพที่เหมาะสม 2) ความมั่นใจในตนเอง 3) การพูดและการใช้ภาษา 4) ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ 5) การนำเสนอที่น่าสนใจ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ยและร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า 1) ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเรื่อง WE are Friends โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในภาพรวมพบว่า นักเรียนมีคะแนนทักษะการปฏิบัติเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 79.17 และมีจำนวนนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 80 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่

กำหนดไว้ 2) ผลการประเมินพฤติกรรมการกล้าแสดงออกของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า ภาพรวมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.12 อยู่ในระดับมีพฤติกรรมการกล้าแสดงออกที่เหมาะสมมาก ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้

นุชนาถ เปี่ยมณี และ ปริญญญา สีสทอง (2565) ได้ทำการวิจัยการพัฒนาหลักสูตรส่งเสริมความสามารถในการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีการสอนแบบบทบาทสมมติ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 วัดดูประสงค์เพื่อ 1) สร้างและหาประสิทธิภาพหลักสูตรส่งเสริมความสามารถในการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีการสอนแบบบทบาทสมมติ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และ 2) ศึกษาผลการใช้หลักสูตรส่งเสริมความสามารถในการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการสอนแบบบทบาทสมมติ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งเป็นการวิจัยเชิงทดลองเบื้องต้น แบบแผนที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ คือแบบกลุ่มเดียว ทดสอบก่อนหลัง กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 โรงเรียนวัดเหมืองง่า จำนวนนักเรียน 22 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและเก็บรวบรวมข้อมูลได้แก่ หลักสูตร คู่มือการใช้หลักสูตรแบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที ผลการวิจัยพบว่า 1.หลักสูตรส่งเสริมความสามารถในการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนแบบบทบาทสมมติ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลักสูตรมีความเหมาะสมในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.11$, S.D. = 0.22) คู่มือหลักสูตรมีความเหมาะสมในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.04$, S.D. = 0.26) และค่าประสิทธิผลของการเรียนตามหลักสูตร เท่ากับ 0.7559 นักเรียนที่เรียนด้วยหลักสูตรส่งเสริมความสามารถในการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีสอนแบบบทบาทสมมติมีคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5

นิธิวัฒน์ โสชะดา (2566) ได้ทำการวิจัยการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนกันทรลักษณ์วิทยา โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ มีวัตถุประสงค์คือ 1) เพื่อพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้การพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนกันทรลักษณ์วิทยาให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 2) เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางเรียนการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติก่อนเรียน และหลังเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนกันทรลักษณ์วิทยา รูปแบบการวิจัยเป็นการวิจัยเชิงปฏิบัติการ กลุ่มเป้าหมาย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/3 จำนวน 40 คน ใช้วิธีคัดเลือก โดยการสุ่มแบบกลุ่ม เครื่องมือในการวิจัย คือ แผนการสอน จำนวน 5 แผน แบบประเมินก่อนเรียน และหลังเรียน จากผลการศึกษาพบว่า 1) ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนกันทร

ลักษณะวิทยามีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 2) นักเรียนมีคะแนนการพูดหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยก่อนเรียนมีคะแนนรวมเฉลี่ย 13.00 คะแนน และหลังเรียนคะแนนรวมเฉลี่ย 18.28 คะแนน ซึ่งมีความก้าวหน้าทางการเรียนคะแนนรวมเฉลี่ย 5.25 คะแนน

6.2 งานวิจัยต่างประเทศ

Arini Isnaen Meilyaningsih (2015) ได้ทำการวิจัยเพื่อพัฒนาความสามารถในการพูดของนักเรียนโดยใช้เทคนิคบทบาทสมมติสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 SMPN 1 BANGUNTAPAN IN ผลการวิจัยพบว่าการใช้เทคนิคบทบาทสมตินั้นประสบความสำเร็จในการพัฒนาความสามารถในการพูดของนักเรียน จากข้อมูลเชิงคุณภาพ ข้อมูลการใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียนช่วยให้นักเรียนมีความคุ้นเคยกับภาษาอังกฤษมากขึ้นการฝึกคำศัพท์และการออกเสียงและการแสดงบทบาทสมมติยังช่วยให้นักเรียนเพิ่มพูนความรู้คำศัพท์และสร้างความมั่นใจ นอกจากนี้เทคนิคการบทบาทสมมติยังประสบความสำเร็จในการกระตุ้นให้นักเรียนมีการฝึกฝนการพูด ในขณะเดียวกัน การใช้สื่อต่างๆ ก็สามารถดึงดูดความสนใจได้ในการทำกิจกรรมในห้องเรียน จากข้อมูลเชิงปริมาณ คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนสำหรับทักษะการพูดดีขึ้นจาก 8.25 ในการทดสอบก่อนเรียน เป็น 14.20 ในการทดสอบหลังเรียน

Alabsi (2016) ได้ทำการวิจัยในเรื่องผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแสดงบทบาทสมมติในการสอนคำศัพท์ โดยผู้วิจัยได้กล่าวถึงความสำคัญของคำศัพท์ว่าเป็นองค์ประกอบสำคัญของความเข้าใจและความสามารถในการสื่อสารของนักเรียนในทุกภาษา อย่างไรก็ตาม นักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษของชาวคูเวตจะประสบปัญหาด้านคำศัพท์มากมาย เนื่องมาจากการใช้วิธีการแบบเดิม ๆ ในการสอนโดยเน้นที่การท่องจำและการเรียนรู้แบบท่องจำ การแสดงบทบาทสมมติอาจเสนอวิธีที่สนุกสนานเพื่อกระตุ้นให้นักเรียนใช้คำศัพท์อย่างเหมาะสมในรูปแบบจำลองสถานการณ์จริงในการศึกษาทั้งทดลองในโรงเรียนมัธยมศึกษาหญิงล้วนในอัลมาดินาห์ การเปรียบเทียบก่อนและหลังการทดสอบประกอบด้วยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคำศัพท์ระหว่างชั้นเรียนม.1 จำนวน 2 ห้อง กลุ่มทดลองสอนโดยใช้หนังสือหลักสูตรภาษาอังกฤษสองหน่วยผ่านการแสดงบทบาทสมมติ อีกหน่วยหนึ่งกลุ่มควบคุมสอนแบบดั้งเดิมจากผลการวิจัย t-test พบว่าไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญในความสามารถด้านคำศัพท์ในการทดสอบก่อนการทดสอบ อย่างไรก็ตามหลังการทดสอบ คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มทดลองสูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญ

Ampatuan and San Jose (2016) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการใช้บทบาทสมมติเป็นแนวทางในการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารของนักเรียน โดยการวิจัยนี้จัดทำขึ้นเพื่อศึกษาผลของการแสดงบทบาทสมมติเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารของนักศึกษาปี 1 นอกจากนี้ จุดเน้นของการศึกษาค้นคว้าคือการแสดงบทบาทสมมติ ได้ดำเนินการตามแนวทาง ข้อมูลได้จากการสนทนาแบบกลุ่มโฟกัส (FGD) มีการจัดเตรียมและตรวจสอบคำถามคู่มือ โดยมีการบันทึกการสัมภาษณ์ แล้วนำมาถอดความ ตีความและวิเคราะห์ ผลปรากฏว่าการแสดงบทบาทสมมติเป็นกิจกรรมการสื่อสาร สามารถเป็นแนวทางเพื่อช่วยนักเรียนในการพัฒนาความสามารถในการสื่อสาร และเพื่อให้นักเรียนมีโอกาสฝึกฝนภาษาอังกฤษด้วยความคล่องแคล่วและความถูกต้อง นอกจากนี้ยังพบว่าการแสดงบทบาทสมมติส่งเสริมให้นักเรียนแสดงออก ให้มีความมั่นใจในตนเองและเปิดโอกาสในการฝึกปฏิบัติตามกฎของพฤติกรรมทางสังคม และให้นักเรียนได้ใช้ภาษาอีกด้วย

Maarof (2018) ได้ทำการวิจัยในเรื่องผลของการสอนโดยใช้บทบาทสมมติและการจำลองสถานการณ์เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารด้วยวาจา ของนักศึกษาวิศวกรรมโพลิเทคนิคมาเลเซีย ข้อมูลเชิงปริมาณถูกเก็บรวบรวมจากการศึกษาแบบกึ่งทดลอง ($n=100$) เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้ชุดแบบสอบถาม แบบทดสอบก่อนและหลังเรียน วิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามโดยใช้สถิติพรรณนา (ร้อยละและค่าเฉลี่ย) ผลการวิจัยพบว่า คะแนนก่อนการเรียนและหลังเรียนของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติและการจำลองสถานการณ์มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อเทียบกับกลุ่มแบบดั้งเดิม ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติและการจำลองสถานการณ์ทำแบบทดสอบหลังเรียนได้ดีกว่า เมื่อเทียบกับก่อนเรียน โดยอาจสรุปได้ว่า การสอนโดยใช้บทบาทสมมติและการจำลองสถานการณ์เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารด้วยปากเปล่า สามารถใช้เป็นกลยุทธ์ที่เป็นไปได้ในการพัฒนาทักษะการสื่อสารด้วยวาจาได้

Yusuf and Setyamardani (2020) ได้ทำการศึกษามีส่วนร่วมของนักเรียนในการพัฒนาทักษะการพูดโดยใช้การแสดงบทบาทสมมติในโรงเรียนมัธยมต้น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาว่าเทคนิคการแสดงบทบาทสมมติ โดยเฉพาะแบบกึ่งสคริปต์สามารถปรับปรุงทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนได้มากน้อยเพียงใด งานวิจัยนี้เป็นการศึกษาเชิงพรรณนาเชิงคุณภาพ ซึ่งดำเนินการที่ SMP Rahmat ในสุราบายา ชวาตะวันออก นักเรียนจำนวน 30 คนเข้าร่วมในการศึกษา นี้ มีการทดสอบก่อนและหลังกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ การทดสอบทำเพื่อวัดทักษะการพูดของนักเรียน พบว่าเทคนิคการแสดงบทบาทสมมติแบบกึ่งสคริปต์สามารถปรับปรุงและส่งผลต่อความสามารถในการพูดของนักเรียนได้อย่างมีนัยสำคัญ นอกจากนี้ การใช้การแสดงบทบาทสมมติ

แบบกึ่งสคริปต์ยังทำให้นักเรียนสามารถแสดงความรู้สึกได้อย่างอิสระและทำให้นักเรียนสามารถใช้ความคิดสร้างสรรค์ของตนเองได้ ในรูปแบบต่าง ๆ มากขึ้น

Sutarwan and Alvionita (2020) ได้ทำการศึกษาผลของการใช้เทคนิคการแสดงบทบาทสมมติที่มีต่อการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการแสดงบทบาทสมมติที่มีต่อการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองเบื้องต้น (Pre-experimental Designs) แบบกลุ่มเดียวทดสอบก่อนและหลัง (One group pretest posttest design) กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 16 คน ผู้วิจัยได้คำนวณคะแนนเพื่อหาค่าเฉลี่ยและวิเคราะห์โดยใช้ T-Test เพื่อดูว่ามีผลกระทบที่มีนัยสำคัญต่อการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังการเรียนรู้ ผลการศึกษาพบว่าการแสดงบทบาทสมมติไม่ได้ส่งผลกระทบอย่างมีนัยสำคัญต่อการพัฒนาความสามารถในการพูดของนักเรียน จะเห็นได้จากผลคะแนนเฉลี่ยทั้งก่อนและหลังสอบ 32,18 และ 47,56 แม้ว่าจะมีความแตกต่าง แต่ก็ไม่มีนัยสำคัญ

Sihotang Sotarupahon and Hetty (2020) ได้ทำการศึกษาผลของการใช้เทคนิคการแสดงบทบาทสมมติที่ต่อความสำเร็จของทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาว่าเทคนิคการแสดงบทบาทสมมติที่ส่งผลต่อความสำเร็จของทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหรือไม่ กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 SMA Imelda Medan จำนวน 48 คน แบ่งออกเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ในการเก็บข้อมูลประกอบไปด้วย pre-test และ post-test ผลการศึกษาพบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนสอบก่อนและหลังสอบต่างกันคือ 72.5 และ 84.3 ตามลำดับในกลุ่มทดลอง นอกจากนั้นยังพบว่าเทคนิคการแสดงบทบาทสมมติสามารถเพิ่มความสำเร็จในการพูดของนักเรียนได้ 11.8% ในขณะที่กลุ่มควบคุม 5.2% ดังนั้นการสอนพูดโดยใช้เทคนิคการแสดงบทบาทสมมติมีส่วนช่วยอย่างมากต่อความสำเร็จในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน

Bhatti (2021) ได้ทำการศึกษาสอนทักษะการพูดโดยใช้บทบาทสมมติในระดับประถมศึกษา โดยวัตถุประสงค์ของการศึกษาค้นครั้งนี้มีดังนี้ 1. เพื่อระบุปัญหาของนักเรียนในการพูดภาษาอังกฤษ 2. เพื่อศึกษาว่าการแสดงบทบาทสมมติมีประสิทธิภาพหรือไม่ในการเอาชนะอุปสรรคในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน 3. เพื่อประเมินผลกระทบของกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติต่อนักเรียน 4. เพื่อศึกษาความคุ้มค่าของกิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติในการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยการวิจัยในครั้งนี้มีลักษณะเป็นการวิจัยเชิงทดลองในลักษณะที่มีทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม เป็นนักเรียน 360 คน และอาจารย์ 20 คนที่อยู่ในภูมิภาคBahawalpur เครื่องมือที่ใช้ใน

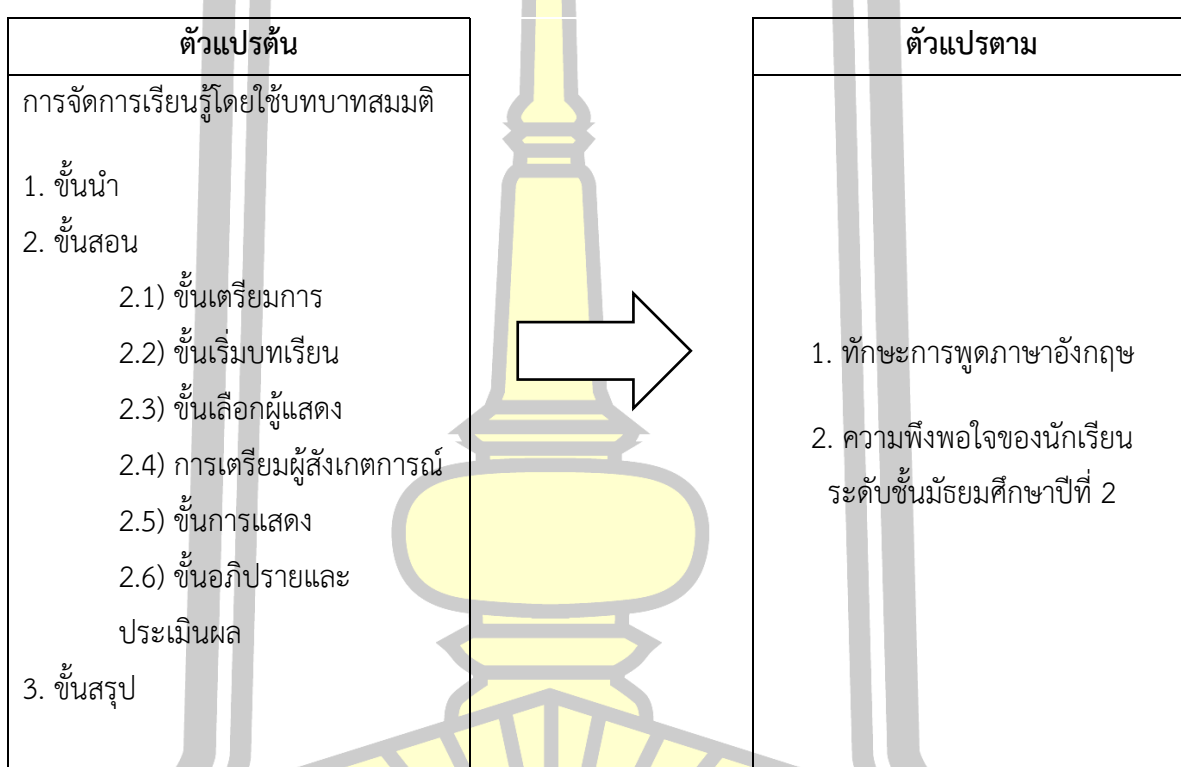
การวิจัยประกอบด้วยแบบทดสอบก่อน-หลัง และแบบสอบถาม ผลการพบว่าระหว่างการทดสอบก่อนและผลลัพธ์หลังการทดสอบมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ

Elfajri Fiolina and Yuli (2022) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการวิเคราะห์ทักษะการพูดของนักเรียนผ่านการใช้เทคนิคการแสดงบทบาทสมมติในยุคปกติใหม่ โรงเรียน SMPN 13 Padang การศึกษาในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์และรับข้อมูลเชิงประจักษ์เกี่ยวกับความสามารถในการพูดของนักเรียนผ่านการใช้เทคนิคการแสดงบทบาทสมมติในยุคปกติใหม่ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียน SMPN 13 Padang การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา มีกลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 46 คน ในการรวบรวมข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นการทดสอบการพูดโดยใช้เทคนิคการแสดงบทบาทสมมติซึ่งประเมินตามตัวบ่งชี้ และรูปแบบของรูปรึก ผลการศึกษาพบว่า ความสามารถในการพูดของนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ย 57 คะแนน และองค์ประกอบที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดคือความเข้าใจ คิดเป็นร้อยละ 63 นอกจากนั้นจากการประเมินและการสัมภาษณ์กับครูสอนภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 พบว่าปัญหาหลายประการในการสอนการพูด ได้แก่ การขาดความมั่นใจของนักเรียน การที่นักเรียนคิดว่าภาษาอังกฤษเป็นเรื่องยาก และการขาดความเชี่ยวชาญในการใช้คำศัพท์ การเรียนรู้ออนไลน์ก่อนยุค New Normal ยังส่งผลต่อความมั่นใจในตนเองของนักเรียนอีกด้วย

Megawati (2022) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการแสดงบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนมัธยม Sunan Kalijaga โดยวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อหาประสิทธิภาพของการใช้การแสดงบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งเป็นวิจัยแบบกึ่งทดลอง ประชากรในการศึกษาเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียน SMP Sunan Kalijaga แบ่งออกเป็น 2 คือกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม มีจำนวนประชากร 20 คน ผลปรากฏว่าค่าเฉลี่ยของนักเรียนกลุ่มทดลองเท่ากับ 80,25 ในขณะที่กลุ่มควบคุมเท่ากับ 73.00 สรุปได้ว่ากลุ่มทดลองมีผลทดสอบดีกว่ากลุ่มควบคุม นอกจากนั้นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทำการทดสอบค่าปกติและผลการทดสอบเป็นปกติ โดยการทดสอบค่าที่แบบอิสระ sig (2-tailed) คือ $0.000 < 0.05$ และสรุปได้ว่าสมมติฐานทางเลือกเป็นที่ยอมรับ หมายความว่า การแสดงบทบาทสมมติในการทดลองกลุ่มสามารถเพิ่มคะแนนการเรียนรู้ของนักเรียนในการพูดภาษาอังกฤษได้จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้แนวคิดในเรื่องของการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ว่าเป็นการจัดการเรียนการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกลงมือปฏิบัติในการพูดภาษาอังกฤษ มุ่งให้ผู้เรียนลงมือปฏิบัติ เพิ่มโอกาสให้ผู้เรียนใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารจากสถานการณ์ที่สมมติขึ้นมา ซึ่งเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของผู้เรียน เพื่อฝึกและพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพ สามารถนำไปใช้ในในชีวิตประจำวันได้

กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยต้องการศึกษาเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยประเมินและเปรียบเทียบผลทางการศึกษาจากการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน รวมไปถึงการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติซึ่งมีกรอบแนวคิดเกี่ยวกับวิจัยดังต่อไปนี้

ภาพ 1 กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

พหุ ประถมศึกษา

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 การวิจัยครั้งนี้เป็นลักษณะการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) โดยใช้รูปแบบตามแผนการทดลองกลุ่มเดียวทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน (One-Group-Pretest-Posttest Design) มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. เพื่อพัฒนาการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ตามเกณฑ์ 75/75 2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้การจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ 3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยมีขั้นตอนในการดำเนินการวิจัยดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
3. การสร้างและหาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การจัดกระทำกับข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนผดุงนารี อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษามหาสารคามทั้งหมด จำนวน 16 ห้อง นักเรียนทั้งหมด 635 คน
2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ห้อง 2/14 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนผดุงนารี อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษามหาสารคาม จำนวน 39 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster random sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 4 แผน แผนละ 3 ชั่วโมง รวมเวลา 12 ชั่วโมง ทั้งหมด 4 เรื่องประกอบด้วย 1) การทักทาย (Greeting) 2) คุณจะทำอะไร? (What are you going to do?) 3. เขาคือใคร? (Who were they?) 4. เมื่อวานนี้ (Yesterday)
2. แบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ
3. แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติจำนวน 20 ข้อเป็นแบบสอบถามประเมินค่า 5 ระดับตามรูปแบบของ Likert (1961)

การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. การสร้างและหาคุณภาพแผนการจัดการเรียนรู้
 - 1.1 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 หลักสูตรสถานศึกษา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ เพื่อให้ทราบสาระการเรียนรู้มาตรฐาน การเรียนรู้ ตัวชี้วัด คุณภาพผู้เรียน คำอธิบายรายวิชา และจุดประสงค์การเรียนรู้รายวิชา ภาษาอังกฤษพื้นฐาน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551)
 - 1.2 ศึกษาและวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างมาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด จุดประสงค์การเรียนรู้ สาระการเรียนรู้แกนกลาง และการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ
 - 1.3 กำหนดแผนการเรียนรู้จากคำอธิบายรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 ประกอบด้วย 4 เรื่อง ดังตารางต่อไปนี้
- ตารางที่ 4** การกำหนดหน่วยการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 12 ชั่วโมง

เรื่องที่	ชื่อเรื่อง	เวลา (ชั่วโมง)
1	การทักทาย (Greeting)	3
2	คุณจะทำอะไร? (What are you going to do?)	3
3	เขาคือใคร? (Who were they?)	3
4	เมื่อวานนี้ (Yesterday)	3

รวม	12
-----	----

ตารางที่ 5 ความคิดรวบยอดและจุดประสงค์การเรียนรู้

ชื่อเรื่อง	จุดประสงค์การเรียนรู้	สาระ
การทักทาย (Greeting)	1. นักเรียนสามารถบอกระดับภาษาได้ 2. นักเรียนสามารถพูดสนทนาถาม-ตอบในการทักทาย และให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองได้ 3. นักเรียนให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมในห้องเรียน	- To give the information about yourself - To greet people in formal and informal ways.
คุณจะทำอะไร? (What are you going to do?)	1. นักเรียนบอกโครงสร้างประโยคบอกเล่าเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่จะทำในอนาคตได้ 2. นักเรียนสามารถพูดสนทนาถาม-ตอบ แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งที่ทำในอนาคตได้ 3. นักเรียนให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมในห้องเรียน	- To talk about plans. Grammar 1. Future with Going to 2. Time Expressions
เขา/เธอ/มันใคร? (Who were they?)	1. นักเรียนบอกโครงสร้างที่ใช้ในการพูดถึงบุคคลสำคัญในอดีตและเหตุการณ์ในอดีตได้ 2. นักเรียนสามารถพูดสนทนาถาม-ตอบเกี่ยวกับบุคคลสำคัญในอดีต และเหตุการณ์ในอดีตได้ 3. นักเรียนให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมในห้องเรียน	- To talk about the past. - To talk about famous people in the past Grammar 1. Present Simple: Verb Be (Was/Were) 2. To be born
เมื่อวานนี้ (Yesterday)	1. นักเรียนสามารถบอกโครงสร้างประโยคที่ใช้บอก	- To talk about the past - To talk about every day

	เกี่ยวกับเรื่องราวในอดีตได้ 2. นักเรียนสามารถพูดสนทนาถาม-ตอบเกี่ยวกับกิจกรรมที่ทำในอดีตได้ 3. นักเรียนให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมในห้องเรียน	free time activities in the past. Grammar 1. Present Simple Tense: regular/Irregular verbs 2. Time Expressions: yesterday, last night, last week
--	--	--

1.4 สร้างแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 4 เรื่อง เรื่องละ 3 ชั่วโมง จำนวน 4 แผน รวมเวลา 12 โดยผู้วิจัยได้ยึดขั้นตอนและแนวทางการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติไว้ 6 ขั้นตอน ทัศนนา แคมมณี (2563 : 359) ดังนี้

1) ขั้นเตรียมการ ผู้สอนกำหนดวัตถุประสงค์เฉพาะให้ชัดเจน และสร้างสถานการณ์และบทบาทสมมติที่จะช่วยสนองวัตถุประสงค์นั้น สถานการณ์และบทบาทสมมติที่กำหนดขึ้น ควรมีความใกล้เคียงกับความเป็นจริง ส่วนจะมีรายละเอียดมากน้อยเพียงใด ขึ้นกับวัตถุประสงค์

2) ขั้นเริ่มบทเรียน ผู้สอนกระตุ้นความสนใจของผู้เรียน เช่น โยงประสบการณ์ใกล้ตัวผู้เรียน หรือประสบการณ์ที่ผู้เรียนได้รับจากการเรียนครั้งก่อน ๆ เข้าสู่เรื่องที่ศึกษา หรืออาจใช้วิธีเล่าเรื่องราวหรือสถานการณ์สมมติที่เตรียมมาแล้วทั้งท้ายด้วยปัญหา เป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนอยากคิด อยากติดตาม หรืออาจใช้วิธีชี้แจงให้ผู้เรียน เห็นประโยชน์จากการเข้าร่วมแสดง และช่วยกันคิดแก้ปัญหา

3) ขั้นเลือกผู้แสดง ผู้สอนและผู้เรียนอธิบายลักษณะของตัวละครวิเคราะห์บทผู้เรียนกำหนดฉาก เลือกผู้แสดงบทบาท โดยเลือกผู้แสดงที่มีลักษณะเหมาะสมกับบทบาท เพื่อช่วยให้การแสดงเป็นไปอย่างราบรื่นตามวัตถุประสงค์ได้อย่างรวดเร็ว เมื่อได้ผู้แสดงแล้ว ให้เวลาผู้แสดงในการเตรียมการแสดง ให้การช่วยเหลือและฝึกผู้เรียนจัดเตรียมภาษาเพื่อการการฝึกกรรมถึงการช่วยเหลืออื่นๆ ตามความเหมาะสมตามความจำเป็น

4) การเตรียมผู้สังเกตการณ์ โดยการให้นักเรียนที่ทำหน้าที่เป็นผู้ชม และทำความเข้าใจ และแนะนำว่าควรสังเกตอะไร และควรบันทึกข้อมูลอย่างไร และผู้สอนอาจจัดทำแบบสังเกตการณ์ให้ผู้ชมใช้ในการสังเกตด้วยก็ได้

5) ขั้นการแสดง ผู้แสดงแสดงตามบทบาทที่ได้รับเป็นภาษาอังกฤษและสังเกตพฤติกรรมที่แสดงออก

6) ขั้นตอนิปรายและประเมินผล ผู้สอนและผู้เรียนนอภิปรายเกี่ยวกับประเด็นสำคัญ ความรู้ ความคิด ความรู้สึก ตลอดถึงพฤติกรรมที่แสดงออกของผู้แสดงสรุปการเรียนรู้ที่ได้รับอาจ รวมถึงความถูกต้องในด้านการใช้ภาษาประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียน การแก้ไขข้อผิดพลาดเพื่อ ความเข้าใจที่ชัดเจนตลอดถึงปรับปรุงการแสดงครั้งต่อไป

1.5 นำแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ไปเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เพื่อพิจารณา ตรวจสอบความถูกต้อง

1.6 นำแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่านตรวจสอบประเมิน คุณภาพและความเหมาะสม

1.6.1 นางสาวธารทิพย์ พานเพ็ชร ครูวิทยฐานะ ครูชำนาญการ สาขา ภาษาอังกฤษ โรงเรียนผดุงนารี อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา มหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาและการจัดการเรียนการสอน (กศ.ม.หลักสูตรและการสอน)

1.6.2 นายเทพเทวัญ ดวงดี ครูวิทยฐานะ ครูชำนาญการ สาขาภาษาอังกฤษ โรงเรียนผดุงนารี อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา มหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาและการจัดการเรียนการสอน (ศ.บ. การสอนภาษาอังกฤษ)

1.6.3 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อรนุช วราอัศวปติศรีสะอาด มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญด้านวิจัยและประเมินผล (ปร.ด.วิจัยและประเมินผลการศึกษา)

1.7 นำผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญมาหาค่าเฉลี่ย ตามหลักเกณฑ์การให้คะแนนตาม แบบประเมินของลิเคิร์ต (Likert's Rating Scale) เป็นมาตราส่วนประมาณค่า มี 5 ระดับ โดย กำหนดเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2556)

5 หมายถึง มากที่สุด

4 หมายถึง มาก

3 หมายถึง ปานกลาง

2 หมายถึง น้อย

1 หมายถึง น้อยที่สุด

นำผลรวมคะแนนทั้งหมดมาแปลผลจากเกณฑ์ที่กำหนด เกณฑ์พิจารณาคุณภาพของ แผนการจัดการเรียนรู้กำหนดเกณฑ์ ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 4.51 – 5.00 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด

คะแนนเฉลี่ย 3.51 – 4.50 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับมาก

คะแนนเฉลี่ย 2.51 – 3.50 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.51 – 2.50 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับน้อย

คะแนนเฉลี่ย 1.00 – 1.50 หมายถึง มีความเหมาะสมในระดับน้อยที่สุด

แล้วนำผลการประเมินระดับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญในการประเมินการจัดการเรียนรู้โดยใช้ทบาทสมมติเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษมาหาค่าเฉลี่ยและแปลความหมายตามรูปแบบของบุญชม ศรีสะอาด (2556) โดยยึดเกณฑ์การตัดสินระดับคะแนนเฉลี่ย 3.51–5.00 จึงถือว่านำไปใช้ได้ ปรับปรุงแก้ไขบทเรียนตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญเพื่อตรวจสอบและปรับปรุงแก้ไขเป็นฉบับสมบูรณ์ที่ใช้ในการทดลอง

โดยผลที่ได้มีดังต่อไปนี้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.41 มีความเหมาะสมในระดับมากสามารถนำไปใช้ได้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.45 มีความเหมาะสมในระดับมากสามารถนำไปใช้ได้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.53 มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด สามารถนำไปใช้ได้

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.50 มีความเหมาะสมในระดับมากสามารถนำไปใช้ได้

จากแผนการจัดการเรียนรู้ทั้งหมด 4 แผน มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 4.47 มีความเหมาะสมในระดับมาก

1.8 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ได้รับการปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ห้อง 2/12 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนผดุงนารี อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน จำนวน 41 คน ซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง

1.9 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ทดลองใช้แล้วมาปรับปรุงให้มีความเหมาะสมด้านอื่น ๆ เช่น เวลา เนื้อหา เพื่อเตรียมนำไปใช้ทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ห้อง 2/14 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนผดุงนารี อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษามหาสารคาม จำนวน 39 คน ต่อไป

2. ขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

2.1 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 หลักสูตรสถาน-

ศึกษา กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ เพื่อให้ทราบสาระการเรียนรู้มาตรฐาน การเรียนรู้ ตัวชี้วัด คุณภาพผู้เรียน คำอธิบายรายวิชา และจุดประสงค์การเรียนรู้รายวิชา ภาษาอังกฤษพื้นฐาน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551)

2.2 สร้างแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ในการทดสอบก่อนเรียน (Pretest) และหลังเรียน (Posttest) โดยพิจารณาจาก 1. การออกเสียง (Pronunciation) 2. ไวยากรณ์ (Grammar) ใช้ภาษาถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ 3. คำศัพท์ (Vocabulary) ใช้คำศัพท์ได้หลากหลาย และถูกต้อง และ 4. ความคล่องในการใช้ภาษา (Fluency) ใช้ภาษาในการสื่อสารอย่างคล่องแคล่ว

2.3 นำแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษให้อาจารย์ที่ปรึกษางานวิจัยได้ตรวจสอบ ความถูกต้องและให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่านตรวจสอบ เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์ที่ ต้องการวัด โดยใช้การวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item-objective Congruence: IOC) และใช้เกณฑ์การให้คะแนนค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC)

+1 หมายถึง แน่ใจว่าสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

-1 หมายถึง แน่ใจว่าไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

หลังจากนั้นนำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) โดยค่า IOC มากกว่าหรือ เท่ากับ 0.5 ถือว่าใช้ได้ ผลการคัดเลือกพบว่า แบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่สร้างขึ้นมี ค่า IOC เท่ากับ 1.0 ถือว่าใช้ได้

การวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ที่ได้คือ 1.0 ถือว่าใช้ได้

2.4 นำแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ ของผู้เชี่ยวชาญเรียบร้อยแล้วไปหาประสิทธิภาพเครื่องมือวิจัย ทดลองใช้กับนักศึกษาที่ไม่ใช่กลุ่ม ตัวอย่าง

2.5 ทำการประเมินโดยผู้สอนและผู้ประเมินอีก 2 ท่าน

2.6 นำผลการประเมินการพูดภาษาอังกฤษ จากแบบทดสอบที่ผ่านการทดลองใช้กับ นักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง ทั้งการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน มาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่น ของผู้ประเมิน (Inter-rater Reliability) ได้ค่าความเชื่อมั่น 0.8

2.7 นำแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่ผ่านขั้นตอนทั้งหมดไปใช้ในการ ทดสอบวัดกลุ่มตัวอย่าง

3. การสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจ

การสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อ

การจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ดำเนินการโดย ศึกษาหลักการและเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามความพึงพอใจ และกำหนดรูปแบบของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ มีขั้นตอนการสร้างและพัฒนา ดังนี้

3.1 ศึกษาทฤษฎีวิธีการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจ ในรูปแบบของมาตราส่วนประมาณค่า จากตำราและเอกสารต่าง ๆ ตามหลักการของ Likert (1961)

3.2 สร้างแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียน โดยลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) ตามแบบของลิเคิร์ท (Likert) จำนวน 40 ข้อ

3.3 นำแบบสอบถามความพึงพอใจ ไปเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

3.4 นำแบบสอบถามความพึงพอใจเสนอให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ภาษาที่ใช้และนำมาหาค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถาม (IOC: Index of item –Objective Congruence) ค่าดัชนีความสอดคล้องที่คำนวณได้มีค่ามากกว่าหรือเท่ากับ .05 แสดงว่าเครื่องมือมีความเหมาะสมโดยกำหนดเกณฑ์ในการพิจารณา ดังนี้

+1 หมายถึง แน่ใจว่าสอดคล้องกับวัตถุประสงค์

0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าสอดคล้องกับวัตถุประสงค์

-1 หมายถึง แน่ใจว่าไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์

3.5 ปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามความพึงพอใจ แล้วนำแบบสอบถามความพึงพอใจในการเรียนรู้ไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ห้อง 2/12 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 โรงเรียนผดุงนารี อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน จำนวน 42 คน ซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง

3.6 วิเคราะห์หาคุณภาพของแบบสอบถามความพึงพอใจในการเรียนรู้โดยคำนวณหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (r_{xy}) โดยใช้สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับ คะแนน (Item – total Correlation) ซึ่งได้ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามความพึงพอใจในการเรียนรู้ที่ดีที่สุดคัดไว้ใช้จำนวน 20 ข้อ

3.7 หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามทั้งฉบับ โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - coefficient) ตามวิธีการของครอนบาค (Cronbach) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.73

3.8 จัดทำและพิมพ์แบบสอบถามความพึงพอใจ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่สมบูรณ์แล้ว ไปดำเนินการสอนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ห้อง 2/14 โรงเรียนผดุงนารี อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565 จำนวน 39 คน โดยผู้วิจัยเป็นคนดำเนินการสอนด้วยตนเอง ดังนี้

1. ประเมินความรู้ทางด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนเรียน (Pre-test)
2. ผู้วิจัยดำเนินการสอนโดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติจำนวน 4 เรื่อง เรื่องละ 3 ชั่วโมง จำนวน 4 แผน แผนละ 3 ชั่วโมง รวมเวลา 12 ชั่วโมง โดยระหว่างการจัดการเรียนรู้แต่ละแผนจะมีการทดสอบย่อยระหว่างเรียน
3. เมื่อสิ้นสุดกิจกรรมครบทั้ง 4 เรื่อง และครบทุกแผนการจัดการเรียนรู้ นำผลการประเมินทักษะในการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อเป็นการประเมินความรู้ทางด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังเรียน (Post-test) และนำแบบสอบถามความพึงพอใจเก็บรวบรวมเพื่อนำไปวิเคราะห์ข้อมูล
4. นำคะแนนแบบทดสอบย่อยระหว่างเรียน แบบทดสอบการพูดภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามความพึงพอใจที่ได้ ไปวิเคราะห์ผล

การจัดกระทำกับข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. หาประสิทธิภาพแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ตามเกณฑ์ 75/75 โดยใช้สูตร E_1 / E_2
1. การเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะการพูดอังกฤษก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ นำผลการวัดก่อนเรียนและหลังเรียนมาเปรียบเทียบกัน โดยใช้ค่าสถิติที่ (t-test) แบบ Dependent Samples
3. วิเคราะห์แบบสอบถามความพึงพอใจ โดยนำระดับความพึงพอใจของนักเรียนในการเรียน นำมาหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและแปลผล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติใช้ในการวิเคราะห์หาคุณภาพของเครื่องมือ

1.1 การหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้สูตรดังต่อไปนี้

1.1.1 ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1)

$$E_1 = \left(\frac{\sum x}{\frac{n}{A}} \right) \times 100$$

เมื่อ E_1 แทน ประสิทธิภาพของกระบวนการ
 $\sum x$ แทน ผลรวมของคะแนนทุกส่วน
 n แทน จำนวนนักเรียน
 A แทน คะแนนเต็มของแบบฝึกหัดที่เก็บระหว่างจัดการเรียนรู้

1.1.2 ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2)

$$E_2 = \left(\frac{\sum Y}{\frac{n}{B}} \right) \times 100$$

เมื่อ E_2 แทน ประสิทธิภาพของผลลัพธ์
 $\sum Y$ แทน ผลรวมของคะแนนแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังการจัดการเรียนรู้
 n แทน จำนวนนักเรียน
 A แทน คะแนนเต็มของแบบทดสอบการพูดภาษาอังกฤษ

1.2 การหาความเที่ยง (Validity) เชิงเนื้อหาของแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการพูดแต่ละข้อ โดยใช้สูตรดัชนีความสอดคล้อง IOC (Index of Item-objective Congruence) ดังต่อไปนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์
 R แทน ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด
 N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

2. สถิติที่ใช้หาคุณภาพของแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า

2.1 วิเคราะห์หาค่าความตรงตามเนื้อหา IOC (Index of Item Objective Congruence) โดยการหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์กับเนื้อหาในการสอบถาม โดยใช้สูตรเดียวกันกับข้อ 1.2

2.2 วิเคราะห์หาค่าคุณภาพรายข้อ โดยหาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ โดยใช้วิธีสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson s Product – Moment Correlation) ระหว่างคะแนนแต่ละข้อกับคะแนนรวม (Item – total Correlation) โดยใช้สูตรดังนี้

$$r_{xy} = \frac{N \sum XY - (\sum X)(\sum Y)}{\sqrt{[N \sum X^2 - (\sum X)^2][N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

เมื่อ r_{xy} แทน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนแต่ละข้อกับคะแนนรวม

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนน X

$\sum Y$ แทน ผลรวมของคะแนน Y

N แทน จำนวนผู้ตอบทั้งหมด

$\sum XY$ แทน ผลรวมทั้งหมดของผลคูณระหว่าง X กับ Y

$\sum X^2$ แทน ผลรวมทั้งหมดของกำลังสองของ X

$\sum Y^2$ แทน ผลรวมทั้งหมดของกำลังสองของ Y

2.3 หาคุณภาพแบบสอบถามทั้งฉบับ โดยใช้วิธีการหาสัมประสิทธิ์อัลฟา (α -coefficient) ของครอนบาคโดยใช้สูตร ดังนี้

$$\alpha = \frac{k}{k-1} \left[1 - \frac{\sum S_i^2}{S_t^2} \right]$$

เมื่อ α แทน ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น

k แทน จำนวนข้อเครื่องมือวัด

$\sum s_t^2$ แทน ผลรวมของความแปรปรวนแต่ละข้อ

S_t^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนรวม

3. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 สถิติพื้นฐาน

3.1.1 ค่าเฉลี่ยร้อยละ โดยใช้สูตร ดังนี้

$$\text{ร้อยละ} = \frac{f}{n} \times 100$$

เมื่อ f แทน ค่าความถี่

n แทน จำนวนทั้งหมด

3.1.2 วิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย (Arithmetic Mean) ใช้สูตร ดังนี้

$$\bar{X} = \frac{\sum x}{n}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน ค่าเฉลี่ย

$\sum x$ แทน จำนวนทั้งหมด

n แทน จำนวนสมาชิกกลุ่ม

3.1.3 วิเคราะห์หาส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) โดยใช้สูตรดังนี้

$$S.D. = \sqrt{\frac{\sum (x - \bar{X})^2}{(N-1)}}$$

เมื่อ $S.D.$ แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

$\bar{X}$ แทน ค่าเฉลี่ย

x แทน คะแนนแต่ละตัว

N แทน จำนวนสมาชิกในกลุ่มนั้น

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

จากการศึกษาการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนผดุงนารี จังหวัดมหาสารคาม ปีการศึกษา 2565 ซึ่งในการวิจัยในครั้งนี้มีความมุ่งหมายของการวิจัยเพื่อพัฒนาการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ตามเกณฑ์ 75/75 เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้การจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ และเพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังต่อไปนี้

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
2. ลำดับขั้นตอนในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์และความหมายของสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ดังนี้

N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	คะแนนเฉลี่ย
S.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
E_1	แทน	ประสิทธิภาพของกระบวนการของแผนการจัดการเรียนรู้
E_2	แทน	ประสิทธิภาพของของผลลัพธ์ของแผนการจัดการเรียนรู้
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้เปรียบเทียบกับค่าวิกฤตจากการแจกแจงแบบ t-test
*	แทน	ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ลำดับขั้นตอนในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ประสิทธิภาพแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ตามเกณฑ์ 75/75 โดยใช้สูตรการหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ E_1/E_2

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์การวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้การจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ โดยใช้ค่าสถิติ t (t -test) แบบ Dependent Samples

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ประสิทธิภาพแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ตามเกณฑ์ 75/75 โดยใช้สูตรการหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ E_1/E_2

ผู้วิจัยวิเคราะห์หาประสิทธิภาพแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จากคะแนนที่ได้จากการทำกิจกรรมระหว่างเรียน ดังนี้

ตารางที่ 6 คะแนนผลการจัดการเรียนรู้ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และประสิทธิภาพของกระบวนการกระบวนการของแผนการจัดการเรียนรู้ (E_1)

แผนการจัดการเรียนรู้	คะแนนเต็ม (N = 39)	คะแนนที่ได้			
		คะแนนรวมระหว่างเรียน	รวม	$\bar{X}$	S.D.
1	20	616	780	15.79	1.22
2	20	598	780	15.33	1.08
3	20	551	780	14.13	1.20

4	20	580	780	14.87	1.15
รวม	80	2,345	3,120	60.13	3.60

ร้อยละของคะแนนเฉลี่ย $60.13 \times 100 / 80 = 75.16$

ประสิทธิภาพของกระบวนการของแผนการจัดการเรียนรู้ (E_1) เท่ากับ 75.16

จากตารางที่ 11 พบว่าระหว่างการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 39 คน นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยจากการประเมินตามใบงานและวัดทักษะการพูดท้ายกิจกรรมการจัดการเรียนรู้โดยรวมเฉลี่ยเท่ากับ 60.13 คะแนน จากคะแนนเต็ม 80 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 75.16 แสดงว่า ประสิทธิภาพของกระบวนการของแผนการจัดการเรียนรู้ (E_1) เท่ากับ 75.16

ตารางที่ 7 คะแนนการทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และประสิทธิภาพของผลลัพธ์ของแผนการจัดการเรียนรู้ (E_2)

คะแนนเต็ม (N = 39)	คะแนนรวม ทดสอบหลังเรียน	รวม	$\bar{X}$	S.D.
20	589	780	15.10	1.25

ร้อยละของคะแนนเฉลี่ย $15.10 \times 100 / 20 = 75.51$

ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ของแผนการจัดการเรียนรู้ (E_2) เท่ากับ 75.51

จากตารางที่ 12 พบว่าคะแนนการทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 15.10 จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 75.51 แสดงว่า ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ของแผนการจัดการเรียนรู้ (E_2) เท่ากับ 75.51

พูน ปณ จิต ชีเว

ตารางที่ 8 ประสิทธิภาพของกระบวนการของแผนการจัดการเรียนรู้ (E_1) และ ประสิทธิภาพของของผลลัพธ์ของแผนการจัดการเรียนรู้ (E_2) ของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ตามเกณฑ์ 75/75

กิจกรรม	คะแนนเต็ม	$\bar{X}$	S.D.	ร้อยละ
1. ประสิทธิภาพของกระบวนการของแผนการจัดการเรียนรู้ (E_1)	80	60.13	3.60	75.16
2. ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ของแผนการจัดการเรียนรู้ (E_2)	20	15.10	1.25	75.51

จากตารางที่ 13 ประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 75.16/75.51 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ จึงสรุปได้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้ทั้ง 4 แผนมีประสิทธิภาพของกระบวนการของแผนการจัดการเรียนรู้เพียงพอและสามารถนำไปใช้ในการวิจัยได้

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์การวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้การจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ โดยใช้ค่าสถิติที่ t-test แบบ Dependent Samples

ผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยทำการทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) จัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติตามแผนการจัดการเรียนรู้ และทดสอบหลังเรียน (Post-test) โดยใช้แบบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จากนั้นนำผลคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนมาวิเคราะห์โดยใช้ค่า สถิติ t-test แบบ Dependent Samples เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 9 ผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้การจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ

การทดสอบ	N	คะแนนเต็ม	$\bar{X}$	S.D.	t
ก่อนเรียน	39	20	5.74	2.12	29.38*
หลังเรียน	39	20	15.10	1.25	

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 14 แสดงให้เห็นค่าเฉลี่ยของคะแนนจากการทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 39 คน คะแนนเต็ม 20 คะแนน ค่าเฉลี่ยของผลการวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติเท่ากับ 5.74 และค่าเฉลี่ยของผลการวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลังการจัดการเรียนรู้เท่ากับ 15.10 สรุปได้ว่าผลการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้การจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

ผู้วิจัยได้ทำการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลผลการประเมินของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้แบบประเมินความพึงพอใจหลังจากการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ ผลปรากฏดังตาราง **ตารางที่ 10** ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความพึงพอใจนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

ความพึงพอใจ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
1. ด้านเนื้อหาสาระ			
1.1 เนื้อหามีความง่ายเหมาะสมกับนักเรียน	4.05	0.99	มาก
1.2 เนื้อหามีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์	4.21	0.88	มาก
1.3 เนื้อหามีการใช้ภาษาที่ถูกต้องและเหมาะสม	4.10	0.90	มาก
1.4 ปริมาณของเนื้อหาในแต่ละบทมีความเหมาะสม	4.13	0.85	มาก
2. ด้านกิจกรรมบทบาทสมมติ			
2.1 กิจกรรมบทบาทสมมติสอดคล้องกับบทเรียน	4.13	0.82	มาก
2.2 นักเรียนมีความสนุกที่ได้ทำกิจกรรมบทบาทสมมติ	4.13	0.97	มาก
2.3 กิจกรรมบทบาทสมมติตรงกับความสนใจของนักเรียน	3.90	0.93	มาก
2.4 เวลาที่ใช้ในการทำการกิจกรรมบทบาทสมมติมีความเหมาะสม	4.08	0.97	มาก
3. ด้านความรู้และทักษะการพูดภาษาอังกฤษ			
3.1 นักเรียนได้รับการช่วยพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษผ่านกิจกรรมบทบาทสมมติ	4.10	0.87	มาก

3.2 นักเรียนได้รับการส่งเสริมให้เข้าใจเนื้อหามากขึ้นผ่านกิจกรรม บทบาทสมมติ	4.00	0.82	มาก
3.3 นักเรียนมีโอกาสนในการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น	4.33	0.83	มาก
3.4 นักเรียนสามารถพูดสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนได้	3.64	1.19	มาก
4. ด้านผู้เรียน			
4.1 บทบาทสมมติช่วยให้นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษมากขึ้น	4.00	0.91	มาก
4.2 บทบาทสมมติช่วยให้นักเรียนสนุกกับการเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น	4.36	0.77	มาก
4.3 นักเรียนมีความมั่นใจ กล้าแสดงออกในการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น	3.79	0.94	มาก
4.4 บทบาทสมมติช่วยสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของ นักเรียนมากขึ้น	4.03	0.86	มาก
5. ด้านสื่อการเรียนการสอน			
5.1 สื่อการสอนมีความเหมาะสมในการจัดการเรียนการรู้	4.31	0.72	มาก
5.2 สื่อการสอนช่วยให้นักเรียนเข้าใจบทเรียนมากขึ้น	4.23	0.92	มาก
5.3 สื่อการสอนช่วยส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนได้	4.21	1.02	มาก
5.4 สื่อการสอนสอดคล้องกับเนื้อหา	4.18	0.93	มาก

จากตารางที่ 15 เมื่อพิจารณารายข้อโดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 อันดับแรกพบว่า ลำดับที่ 1 คือ บทบาทสมมติช่วยให้นักเรียนสนุกกับการเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.36 อยู่ในระดับมาก ลำดับที่ 2 คือ นักเรียนมีโอกาสนในการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.33 อยู่ในระดับมาก ลำดับที่ 3 คือ สื่อการสอนมีความเหมาะสมในการจัดการเรียนการรู้ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.31 อยู่ในระดับมาก และรายการที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดคือ นักเรียนสามารถพูดสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนได้ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.64

พูน ปณ จิต ชีเว

ตารางที่ 11 ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความพึงพอใจนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษในแต่ละด้าน

ความพึงพอใจ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
1. ด้านเนื้อหาสาระ	4.24	0.87	มาก
2. ด้านกิจกรรมบทบาทสมมติ	4.06	0.92	มาก
3. ด้านความรู้และทักษะการพูดภาษาอังกฤษ	3.96	0.94	มาก
4. ด้านผู้เรียน	3.99	0.89	มาก
5. ด้านสื่อการเรียนการสอน	4.23	0.90	มาก
สรุป	4.09	0.90	มาก

จากตารางที่ 16 พบว่านักเรียนมีความพึงพอใจโดยรวมของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย 4.09 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.90 และเมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า ด้านที่มีความพึงพอใจมากที่สุดคือด้านเนื้อหาสาระ ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.24 มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะหลังจากที่ได้วิเคราะห์ข้อมูล ตามลำดับต่อไปนี้

1. ความมุ่งหมายของการวิจัย
2. สรุปผล
3. อภิปรายผล
4. ข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ตามเกณฑ์ 75/75
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้การจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

สรุปผล

จากการศึกษาผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สรุปผลได้ดังนี้

1. ประสิทธิภาพของการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีประสิทธิภาพ E_1/E_2 เท่ากับ 75.16/75.51 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่ผู้วิจัยตั้งไว้
2. ทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้การจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ

.05

3. ระดับความพึงพอใจของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยรวมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.09$ และ $S.D. = 0.90$)

อภิปรายผล

จากการวิจัยการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในครั้งนี้ มีประเด็นที่สามารถนำมาอภิปรายผลได้ดังนี้

1. แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 75.16/75.51 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่ผู้วิจัยตั้งไว้คือ 75/75 ซึ่งแสดงให้เห็นว่านักเรียนมีความเข้าใจเนื้อหาจากการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ ดังนั้นจึงสามารถสรุปได้ว่าการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีประสิทธิภาพและสามารถส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนได้จริง อาจกล่าวได้ว่าการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยได้ใช้ในการจัดการเรียนรู้ ซึ่งมีทั้งหมด 6 ขั้นตอนตามแนวคิดของทิสนา แชนณี (2563 : 359) ประกอบด้วย 1) ขั้นเตรียมการ 2) ขั้นเริ่มบทเรียน 3) ขั้นเลือกผู้แสดง 4) การเตรียมผู้สังเกตการณ์ 5) ขั้นการแสดง 6) ขั้นอภิปรายและประเมินผล สามารถช่วยส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนได้ เป็นผลให้แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ พิชญาภา กล้าวิจารณ์ (2560) ที่ได้ทำการศึกษาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ (Role Play) ผลการศึกษาพบว่า แผนการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติที่มีประสิทธิภาพ 78.30/76.67 ซึ่ง สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้

2. ทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้การจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้เนื่องจากบทบาทสมมติช่วยให้นักเรียนได้มีโอกาสในการแสดงออกและการใช้ภาษาอังกฤษในการพูดสื่อสาร ซึ่งเป็นวิธีที่มุ่งช่วยให้นักเรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเอง รวมไปถึงทำงานร่วมกับผู้อื่น เกิดความเข้าใจเนื้อหามากขึ้นจากการที่ได้ปฏิบัติการแสดงบทบาทสมมติ และยังเป็นวิธีสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนมาก ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างสนุกสนาน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของสมาคมเครือข่ายการพัฒนาวิชาชีพอาจารย์และองค์กรระดับอุดมศึกษาแห่งประเทศไทย (2565) ที่ได้

ให้กล่าวบทบาทสมมติว่าเป็นเทคนิคการสอนที่กระตุ้นให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติ ได้แสดงความคิดเห็น ความรู้สึกของตน ตามบทบาทที่ได้รับมอบหมาย กระตุ้นให้ผู้เรียนใส่ใจผู้ที่มีบทบาทหน้าที่แตกต่างกันไป จากตนเอง และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนวิเคราะห์ความคิด ความรู้สึก และการกระทำที่ได้แสดงออก ตามวัตถุประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนด ช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติเทคนิคเฉพาะของแต่ละบทบาทในสถานการณ์ที่ใกล้เคียงความเป็นจริง ทำให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาที่กำลังเรียนรู้ได้อย่างลึกซึ้ง นอกจากนี้ยังช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกความกล้าแสดงออกตามบทบาทสมมติที่ได้รับมอบหมาย และยังเป็นวิธีที่ช่วยพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนได้ ซึ่งผลการวิจัยสอดคล้องกับการศึกษาของ จันทกานต์ ไพศรี สรพล จิระสวัสดิ์ และสุขุม เฉลยทรัพย์ (2561) ได้ทำการศึกษารื่องการใช้นิทานสมมติในการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 การศึกษาพบว่าการสอนโดยการใช้บทบาทสมมติช่วยพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสอดคล้องกับการศึกษาของ ณัฐชญา บุปผาชาติ (2561) ที่ได้ศึกษาการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนยอแซฟ จำนวน 30 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า 1) ทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารหลังเรียนโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ระดับความพึงพอใจของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยรวมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.09$ และ $S.D. = 0.90$) เมื่อพิจารณารายข้อโดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย 3 อันดับแรกพบว่า ลำดับที่ 1 คือ บทบาทสมมติช่วยให้นักเรียนสนุกกับการเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.36 อยู่ในระดับมาก ลำดับที่ 2 คือ นักเรียนมีโอกาสในการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.33 อยู่ในระดับมาก ลำดับที่ 3 คือ สื่อการสอนมีความเหมาะสมในการจัดการเรียน การรู้ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.31 อยู่ในระดับมาก และรายการที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดคือ นักเรียนสามารถพูดสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนได้ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.64 อาจกล่าวได้ว่าการจัดการเรียนรู้โดยใช้นิทานสมมติ เป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารมากขึ้น ส่งผลให้นักเรียนมีการพัฒนาในการพูดภาษาอังกฤษ และยังมีความสุขสนุกสนานในการแสดงบทบาทสมมติกับเพื่อน ๆ จึงทำให้เกิดความพึงพอใจตามมา สอดคล้องกับแนวคิดของ พัฒนา พรหมณี, ยุพิน พิทยาวัฒนชัย และจิระศักดิ์ ทัพพา (2563) ที่ได้สรุปถึงความหมายของความพึงพอใจไว้ว่า หมายถึง สิ่งที่เกิดจากแรงจูงใจซึ่งเป็นพฤติกรรมภายในที่ผลักดันให้เกิด ความรู้สึกชอบ ไม่ชอบ เห็นด้วย ไม่เห็นด้วย ยินดี ไม่ยินดี เมื่อได้รับการตอบสนองความต้องการและความคาดหวัง ที่เกิดจากการประมาณค่า อันเป็นการเรียนรู้ประสบการณ์จากการกระทำกิจกรรมเพื่อให้เกิดการตอบสนองความต้องการตามเป้าหมายของแต่ละบุคคล สอดคล้องกับการศึกษาศศิกานต์ โคตรนาถ และ อโณทัย พลเยี่ยม เพชร

แสง (2564) ที่ได้ศึกษาการใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ผลปรากฏว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก

โดยสรุป การจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ช่วยส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่สูงขึ้น แผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพตามที่เกณฑ์ที่กำหนด

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 จากการวิจัยพบว่าการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติสามารถส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนได้ ซึ่งผู้สอนสามารถการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติไปปรับใช้ในรายวิชาอื่น ๆ เพื่อช่วยในการส่งเสริมทักษะการพูดและความกล้าแสดงออกได้

1.2 ในการจัดการเรียนการสอนควรคำนึงถึงเรื่องเวลา เนื่องจากอาศัยเวลาค่อนข้างมากในการเตรียมตัวและเวลาในการแสดงบทบาทสมมติของผู้เรียน ดังนั้นผู้สอนจำเป็นต้องเผื่อเวลาให้ผู้เรียนเตรียมความพร้อม

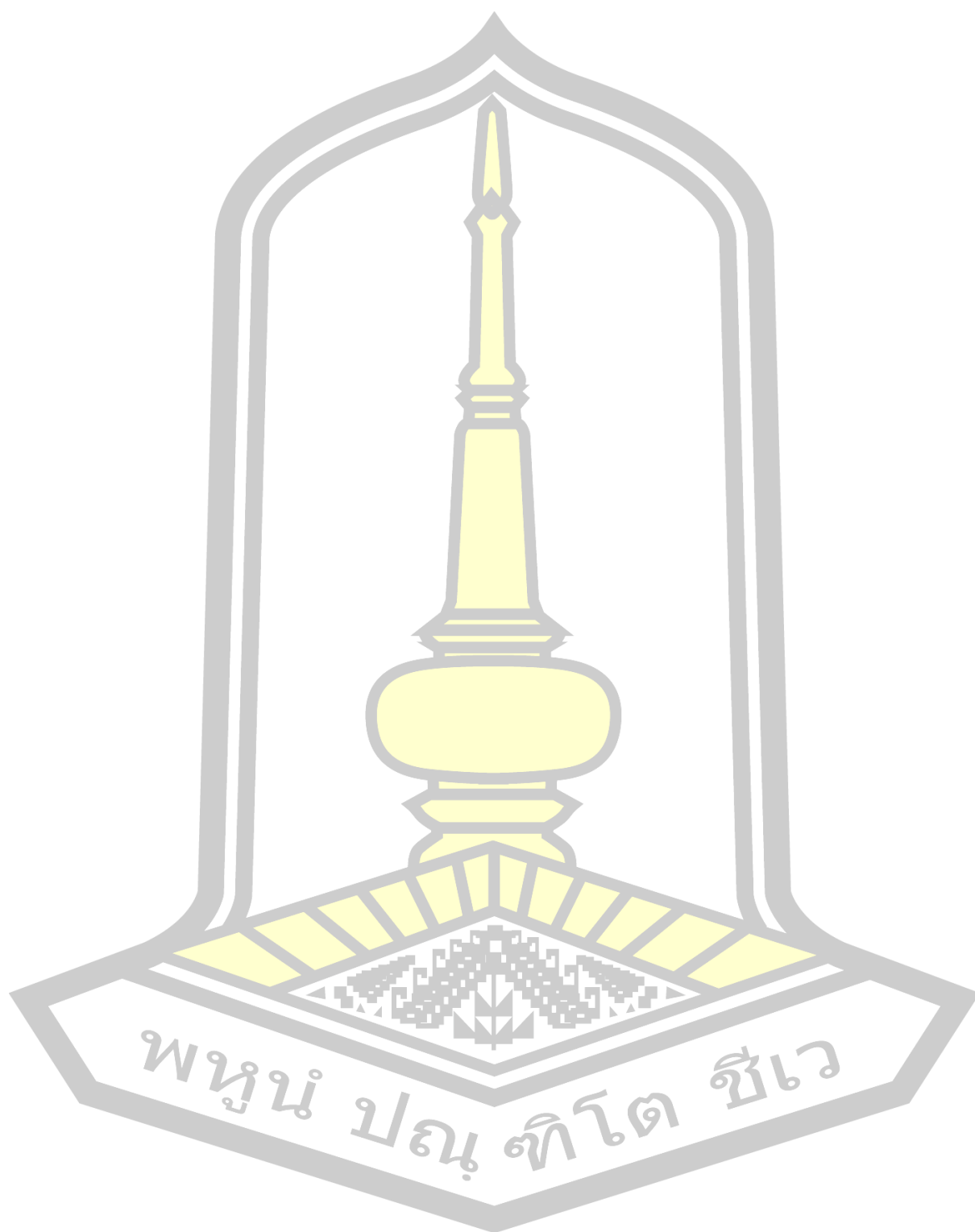
1.3 ในการเลือกผู้แสดง ควรเลือกกลุ่มที่ความสามารถ ที่มีทั้งเก่ง ปานกลาง อ่อน เพื่อให้ให้นักเรียนช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ซึ่งจะส่งผลให้การจัดการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพมากขึ้น

1.4 เพื่อให้นักเรียนให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรม ครูควรกระตุ้นให้นักเรียนกล้าแสดงออกโดยการเสริมแรงทางบวก เช่น ให้รางวัล คำชม

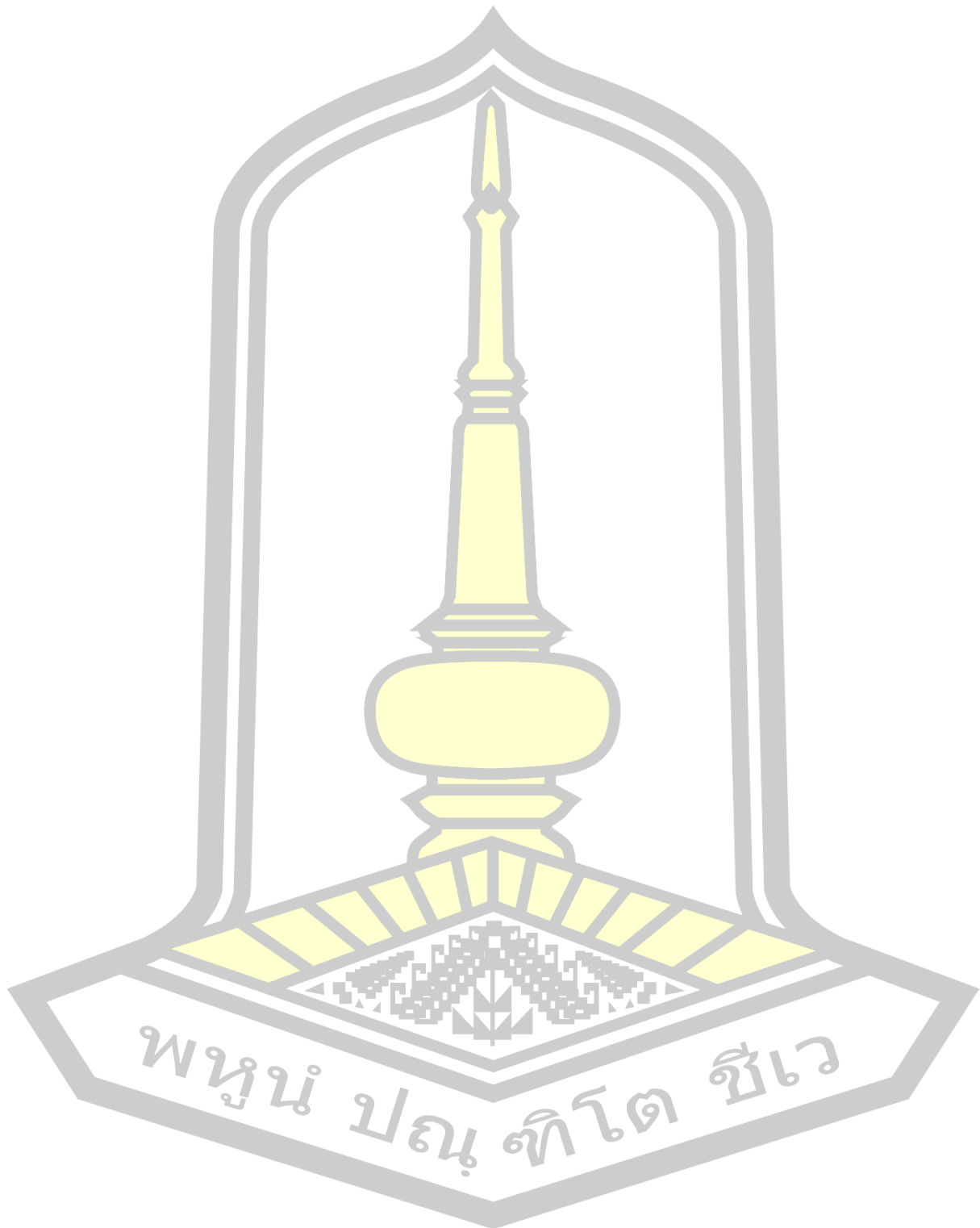
2. ข้อเสนอแนะในการศึกษาค้นคว้าต่อไป

2.1 ควรทำการวิจัยโดยใช้การจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติเพื่อพัฒนาด้านทักษะอื่น ๆ เพิ่มเติม เช่น ทักษะการพูดควบคู่กับทักษะการฟัง เพราะ 2 ทักษะนี้มีความสัมพันธ์กัน

พนุน ปณ จิต ชีวะ

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. ชุมชนสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- ชนิษฐา บุนนาค. (2561). *การเล่นบทบาทสมมติ (Role Playing) กิจกรรมสร้างสรรค์ สำหรับเด็กปฐมวัย*. สืบค้นเมื่อ 10 มีนาคม 2565. จาก <https://www.youngciety.com/article/learning/role-playing.html>.
- จันทกานต์ ไพรศรี, สรพล จิระสวัสดิ์ และสุชุม เฉลยทรัพย์. (2561). *การใช้บทบาทสมมติในการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5*. วารสารวิชาการบัณฑิตวิทยาลัยสวนดุสิต, 14(3), 267-275.
- ชนาภา ไชยงาม และ ธรรมบุญ พัมมะนาม. (2556). *การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านดงน้อยด้วยบทบาทสมมติ*. วิทยานิพนธ์. มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- ชัยรีย์ บุนนาค. (2561). *ปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย*. วารสาร GRADUATE SCHOOL CONFERENCE 2018, Vol 2.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2556). *การทดสอบประสิทธิภาพสื่อหรือชุดการสอน*. วารสารศิลปการศึกษาศาสตร์, 5(1), 7-9.
- ณัฐญา บุปผาชาติ. (2561). *การใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนยอแซฟอุปถัมภ์ อำเภอสามพราณ จังหวัดนครปฐม*. วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ทรูปลูกปัญญา. (2562). *เทคนิคการสอนแบบการแสดงบทบาทสมมติ (Role playing)*. สืบค้นเมื่อ 10 มีนาคม 2565. จาก <https://www.truelookpanya.com/blog/content/76456/-blog-teamet->
- ทิตนา แคมมณี. (2563). *ศาสตร์การสอน องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ*. พิมพ์ครั้งที่ 24. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- นิธินันท์ ชารีชุม. (2563). *กิจกรรมบทบาทสมมติกับการสอนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนนายสิบตำรวจ*. วารสารละศรี, 4(1), 101-108.
- นิธิวัฒน์ โสชะดา. (2566). *การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนกัณฑ์รัชวิทยาโดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ*. วารสารนวัตกรรมการศึกษาในอนาคต, 2(1), 28-39.

- นุชนาถ เปี่ยมณี, และปริญญภา สีสทอง. (2565). การพัฒนาหลักสูตรส่งเสริมความสามารถในการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีการสอนแบบบทบาทสมมติสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. *Academic MCU Buriram Journal*, 7(2), 80-93.
- พัฒนา พรหมณี, ยุพิน พิทยาวัฒนชัย, และ จีระศักดิ์ ทัพพา. (2563). แนวคิดเกี่ยวกับความพึงพอใจและการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจในงาน. *วารสารวิชาการ*, 26(1), 59-66.
- พิชญภา กล้าวิจารณ์. (2560). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติ (Role Play). *วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในงานอาชีพ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม*.
- ภัทรสร นรเหรียญ และชนสิทธิ์ สิทธิสูงเนิน. (2563). การจัดการเรียนรู้แบบกิจกรรมเป็นฐาน ร่วมกับสื่อประสมเพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. *Journal of Humanities and Social Sciences Review*, 22(2), 46-61.
- ภนิดา ชัยปัญญา. (2541). *การวัดความพึงพอใจ*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แสงอักษร.
- มานิตา สิทธิไพร, และยาใจ พงษ์บริบูรณ์. (2564). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเรื่อง *WE are Friends* โดยใช้กิจกรรมบทบาทสมมติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. *วารสาร มจร อุบล ปริทรรศน์*, 6, 3.
- วรางคณา คำอ้น. (2560). การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้สถานการณ์เป็นฐานการเรียนรู้. *วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต*.
- วิบูลย์ จุง. (2550). ทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการ Maslow's Hierarchical Theory of Motivation. สืบค้นเมื่อ 10 มีนาคม 2565. จาก <https://www.bloggang.com/mainblog.php?id=wbj&month=07-12-2007&group=29&gblog=3>
- ศศิกันต์ โคตรนาถ, และอโณทัย พลเยี่ยม เพชรแสง. (2564). การใช้กิจกรรมบทบาทสมมติเพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. *วารสาร มจร อุบล ปริทรรศน์*, 16(1), 2697-4150.
- คันสนะ มูลหาดี, ทวีศักดิ์ ชันยศ, และชนม์ชกรณ์ วรอินทร์. (2559). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ด้วย วิธีแสดงบทบาทสมมติ. *Humanities and Social Sciences Journal of Graduate School, Pibulsongkram Rajabhat University*, 10(1), 68-83.
- สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ. (2562). *สรุปผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาตินี้พื้นฐาน (O-NET) ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2562*. สืบค้นเมื่อ 10 มีนาคม

2565. จาก http://www.newonetestresult.niets.or.th/AnnouncementWeb/PDF/SummaryONETM3_2562.pdf

สมาคมสร้างสรรค์ไทย. (2548). *การใช้บทบาทสมมติในการจัดการเรียนการสอน*. กรุงเทพฯ: สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. (2551). *ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ*. กระทรวงศึกษาธิการ.

Alabsi, T. A. (2016). *The effectiveness of role play strategy in teaching vocabulary*. Theory and practice in language studies, 6(2), 227.

Ampatuan, R. A., & San Jose, A. (2016). *Role play as an approach in developing students communicative competence*. International Journal for Innovation Education and Research, 4(1), 18-24.

Arini Isnaen Meilyaningsih. (2015). *Improving the Students' Speaking Ability Through the Use of Role Playing Technique for Grade VIII Students of SMPN 1 BANGUNTAPAN* State University of Yogyakarta, Indonesia.

Bhatti, M. S. (2021). *Teaching Speaking Skills through Role Play at Elementary Level: An Analysis*. Jurnal Arbitrer, 8(1), 93-100.

Education First. (2022). *The world's largest ranking of countries and regions by English skills*. Retrieved 1 มีนาคม from <https://www.ef.co.th/epi/>

Education, L. (2563). *CEFR คืออะไร?*. Retrieved 25 ธันวาคม 2565 from <https://www.limitlesseducation.net/cefr/>.

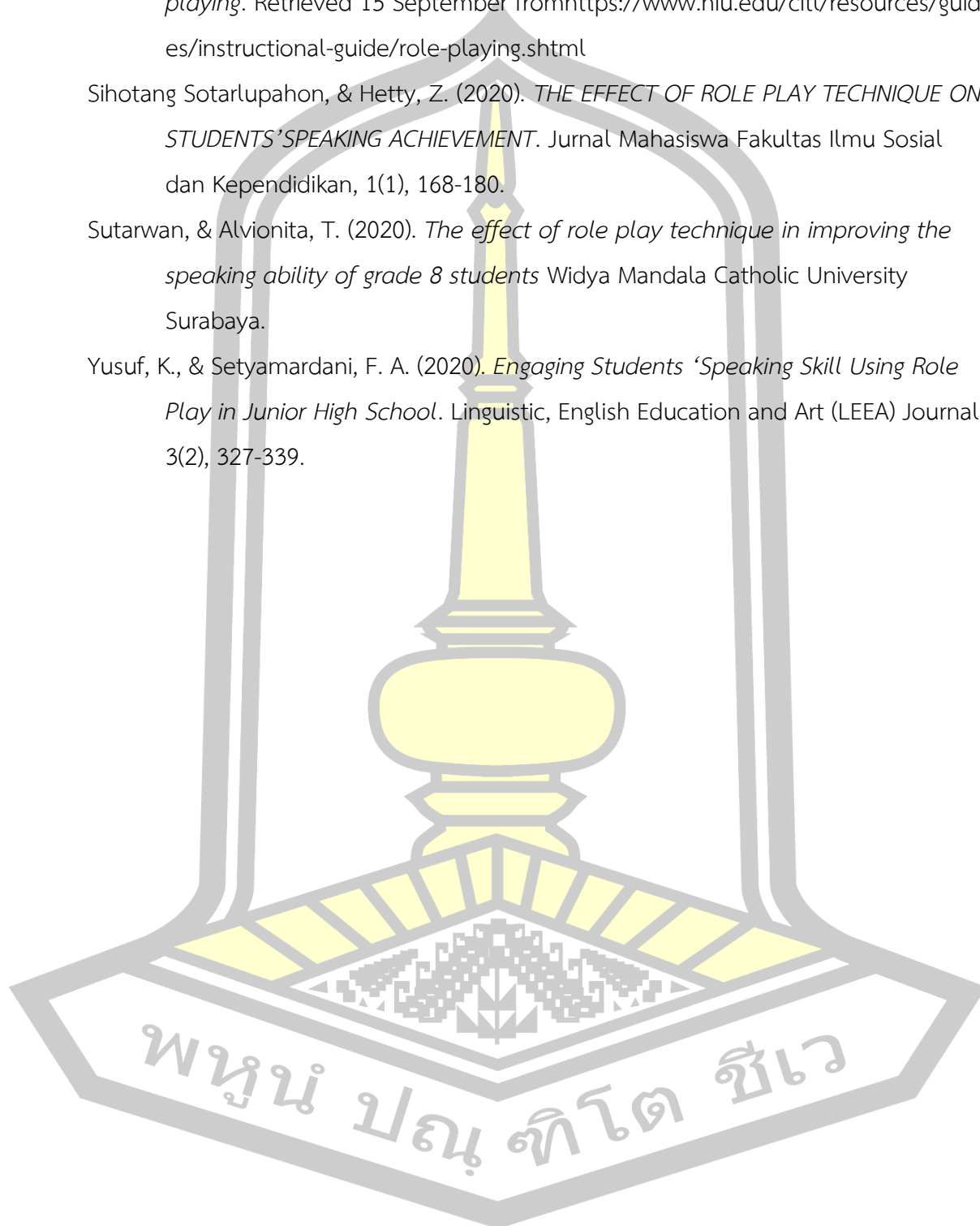
Elfajri Fiolina, & Yuli, T. (2022). *An Analysis of Students' Speaking Skill through Role-play Technique in New Normal Era at SMPN 13 Padang*. Journal of English Language Teaching, 11(4), 328-335.

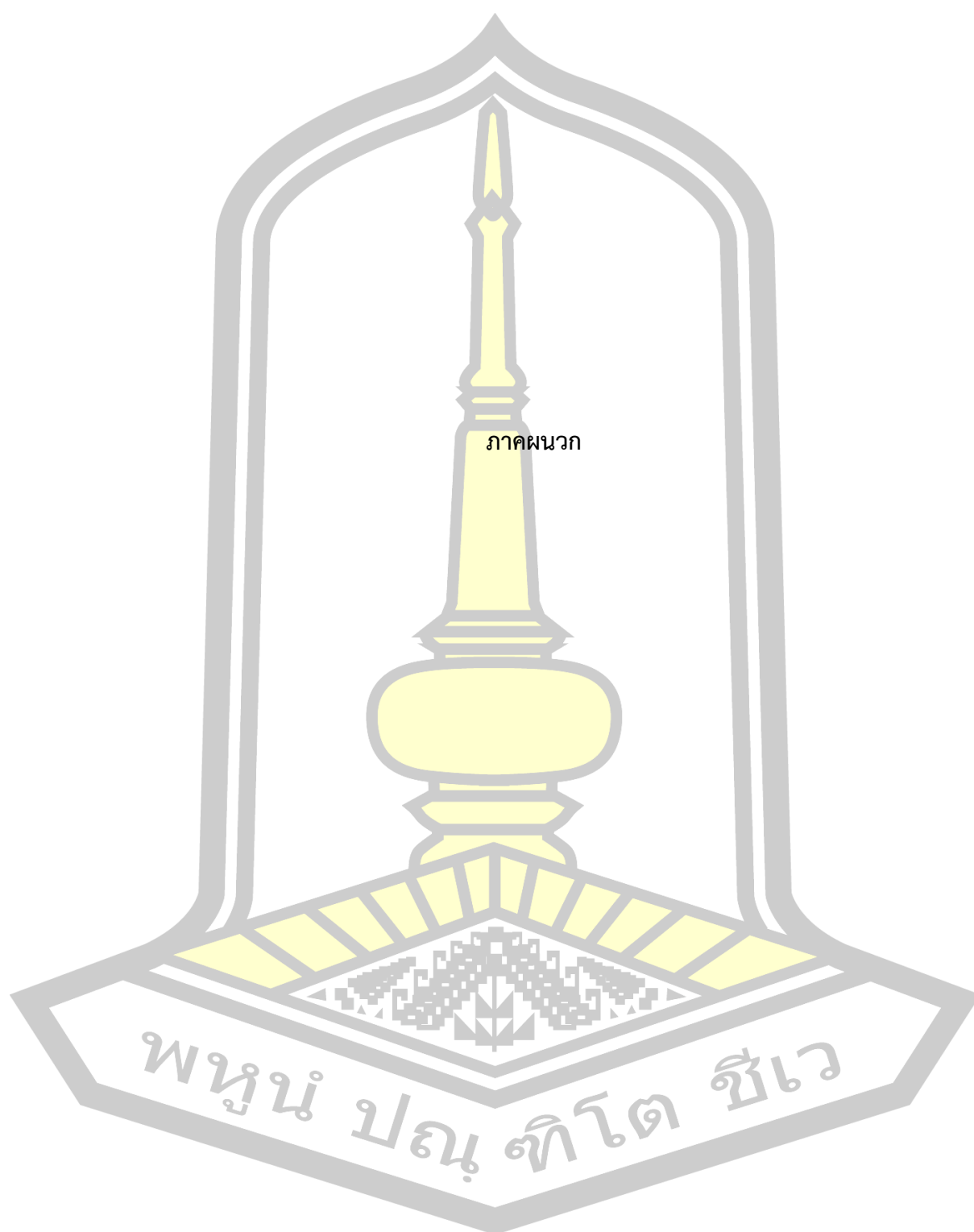
Limitless Education. (2564). *CEFR มีบทบาทอะไรกับสถานศึกษา นักเรียน และนักศึกษา?* Retrieved 25 ธันวาคม 2565 from <https://www.limitlesseducation.net/cefr/cefr-กับสถานศึกษา/>

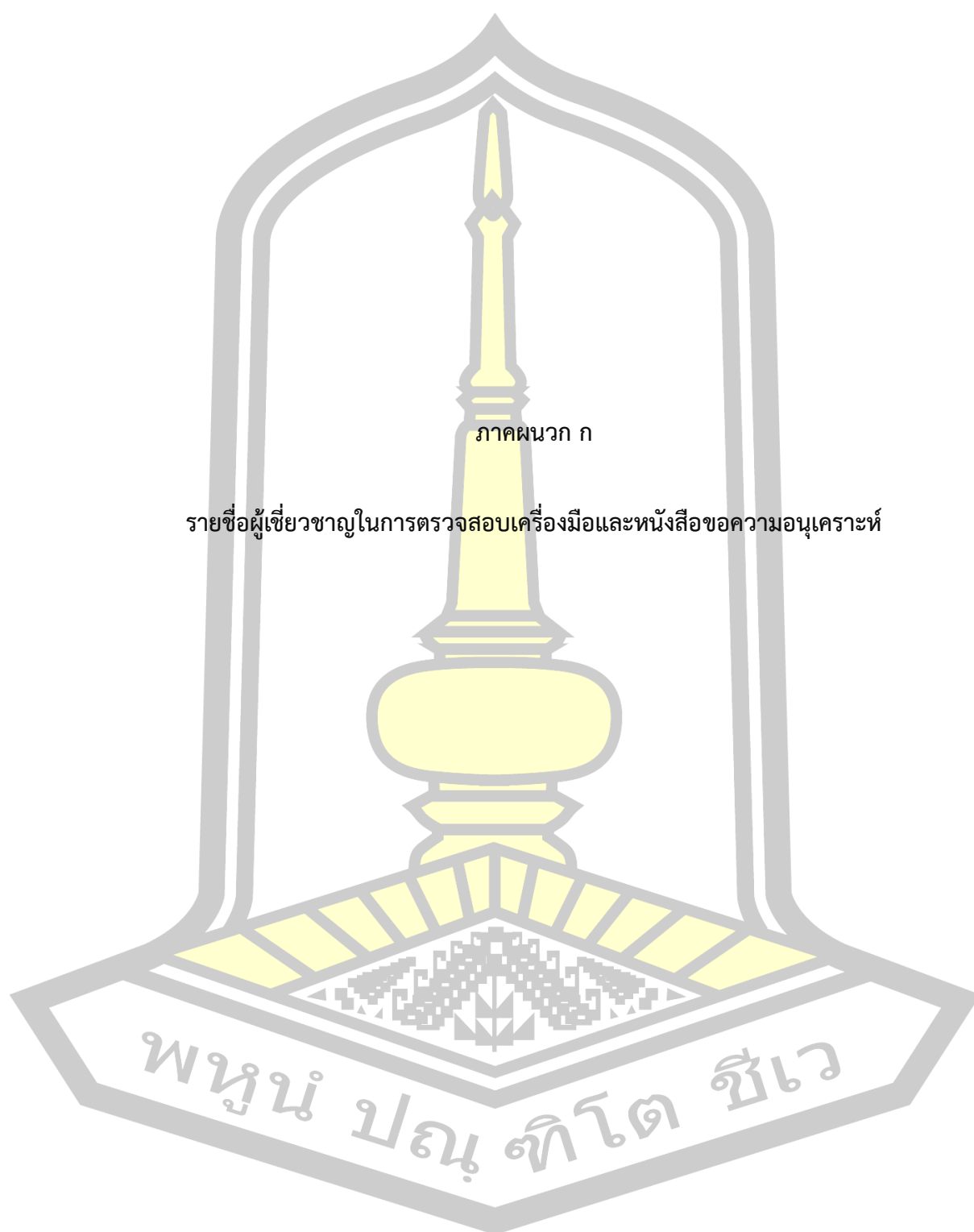
Maarof, N. (2018). *The effect of role-play and simulation approach on enhancing ESL oral communication skills*. International Journal of Research in English Education, 3(3), 63-71.

Megawati, K. (2022). *The Effect of using Role-playing to Improve Speaking Skills in The Eighth Grade of Junior High School Sunan Kalijaga*.

- Northern Illinois University Center for Innovative Teaching and Learning. (2012). *Role playing*. Retrieved 15 September from <https://www.niu.edu/citl/resources/guides/instructional-guide/role-playing.shtml>
- Sihotang Sotarupahon, & Hetty, Z. (2020). *THE EFFECT OF ROLE PLAY TECHNIQUE ON STUDENTS' SPEAKING ACHIEVEMENT*. Jurnal Mahasiswa Fakultas Ilmu Sosial dan Kependidikan, 1(1), 168-180.
- Sutarwan, & Alvionita, T. (2020). *The effect of role play technique in improving the speaking ability of grade 8 students* Widya Mandala Catholic University Surabaya.
- Yusuf, K., & Setyamardani, F. A. (2020). *Engaging Students 'Speaking Skill Using Role Play in Junior High School*. Linguistic, English Education and Art (LEEA) Journal, 3(2), 327-339.

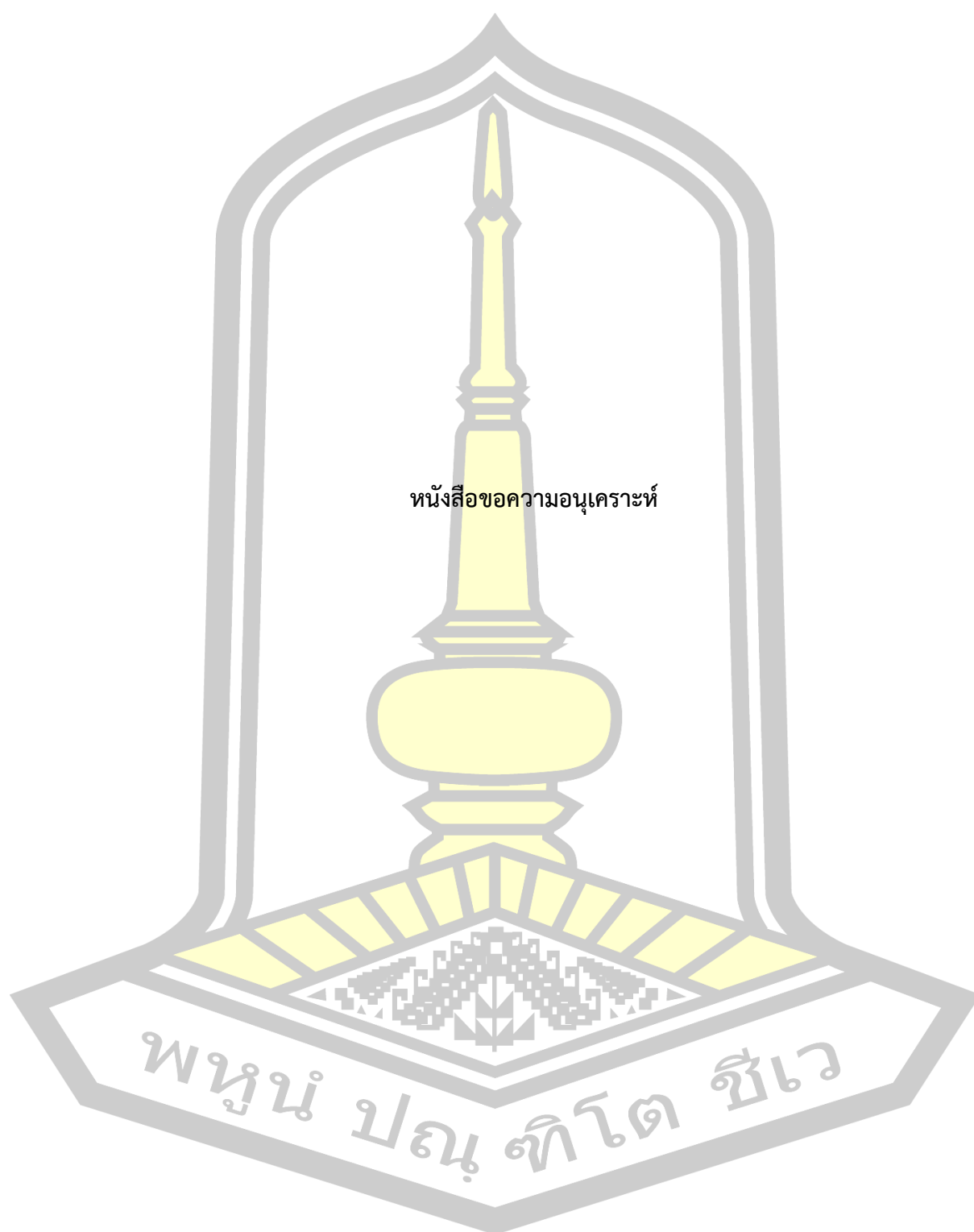

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือ

1. นางสาวธารทิพย์ พานเพ็ชร ครูวิทยฐานะ ครูชำนาญการ สาขาภาษาอังกฤษ โรงเรียนผดุงนารี
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษามหาสารคาม
ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาและการจัดการเรียนการสอน (กศ.ม.หลักสูตรและการสอน)
2. นายเทพเทวัญ ดวงดี ครูวิทยฐานะ ครูชำนาญการ สาขาภาษาอังกฤษ โรงเรียนผดุงนารี
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา มหาสารคาม
ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาและการใช้ภาษา (ศ.บ. การสอนภาษาอังกฤษ)
3. ผศ.ดร.อรนุช วราอัสวปติศรีสะอาด อาจารย์ประจำภาควิชาวิจัยและพัฒนาการศึกษา
คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญด้านวิจัยและประเมินผล
(ปร.ด.วิจัยและประเมินผลการศึกษา)

ที่ อว 0605.5(2)/ว543

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

15 กุมภาพันธ์ 2566

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เรียน นางสาวธารทิพย์ พานเพ็ชร

ด้วย นางสาวภิญญา เตียงเฉียง นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร (กศ.ม.) หลักสูตรและการสอน โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิชา โยคีธะ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความกรุณาจากท่านด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ทรงศักดิ์ ภูสีอ่อน)

รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน
คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
โทรศัพท์, โทรสาร 0-4371-3174
เบอร์โทรนิสิต 0880660426

ที่ อว 0605.5(2)/ว543

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
อำเภอเมือง จังหวัดมหาสารคาม 44000

15 กุมภาพันธ์ 2566

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เรียน นายเทพเทวัญ ดวงดี

ด้วย นางสาวภิญญา เตียงเตียง นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร (กศ.ม.) หลักสูตรและการสอน โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิชยา โยชิตะ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คงได้รับความกรุณาจากท่านด้วย และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.ทรงศักดิ์ ภูสีอ่อน)

รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์

โทรศัพท์ โทรสาร 0-4371-3174

เบอร์โทรนิสิต 0880660426

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ งานวิชาการและบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม โทร 6216
ที่ อว 0605.5(2)/ว502 วันที่ 13 กุมภาพันธ์ 2566

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อรนุช วราอัศวปติ ศรีสะอาด

ด้วย นางสาวภิญญาตา เตียงเฉี้ยง นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร (กศ.ม.) หลักสูตรและการสอน โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิทยา โยชิตะ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ในครั้งนี้

เพื่อให้การจัดทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย และบรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรอบรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์ ในเรื่องนี้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เพื่อนิสิตจะนำข้อมูลที่ได้ไปดำเนินการในขั้นตอนต่อไป

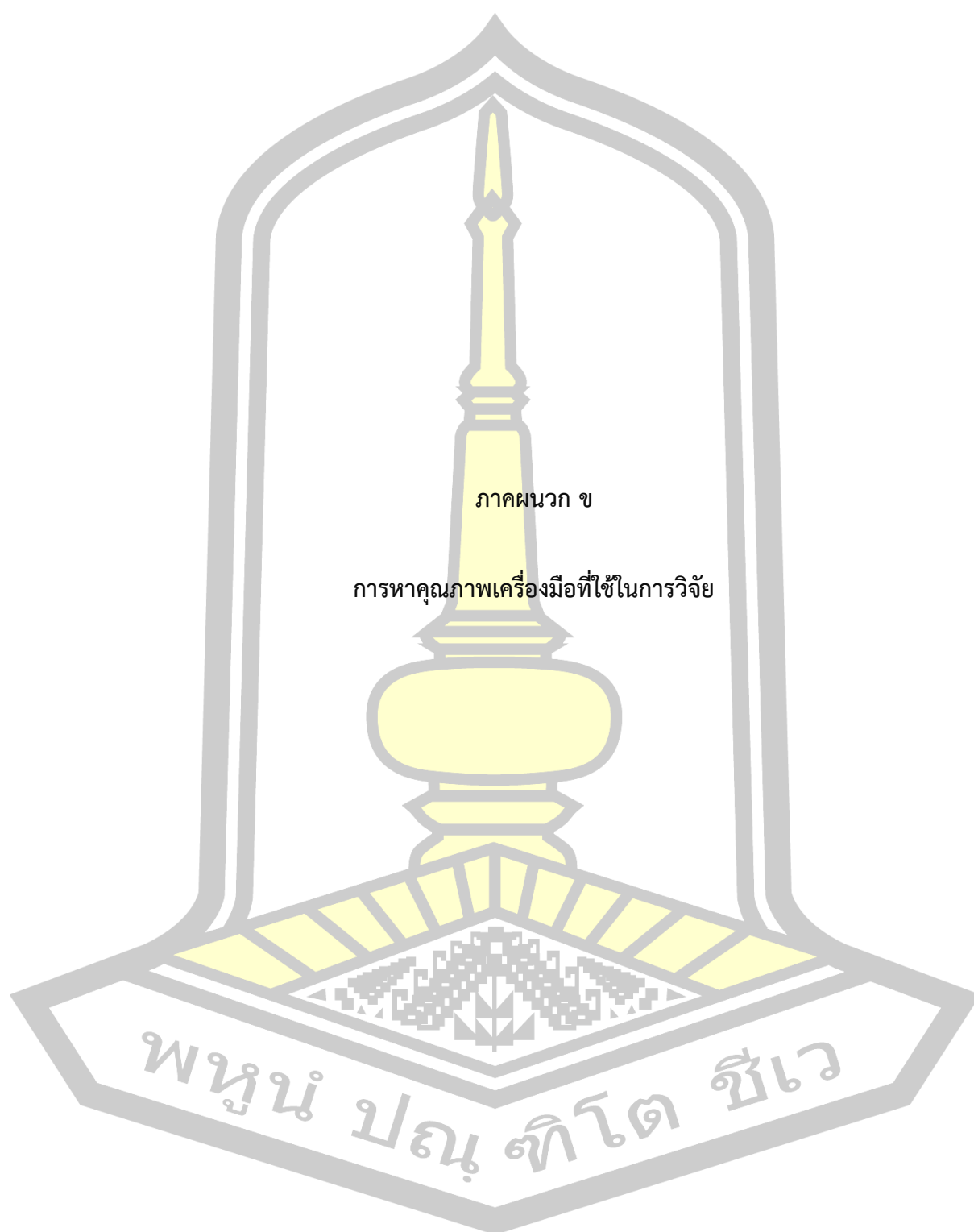
จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

(รองศาสตราจารย์ ดร.ทรงศักดิ์ คุลีอ่อน)

รองคณบดี ปฏิบัติราชการแทน

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

ผลการประเมินความสอดคล้องคุณภาพด้านเนื้อหาของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ
เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ตารางที่ 12 ผลการประเมินความสอดคล้องคุณภาพด้านเนื้อหาของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

รายการประเมิน	คะแนนความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ			ΣR	$\bar{X}$	ผลการประเมิน
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1.1	5	5	4	14	4.67	มากที่สุด
1.2	5	4	4	13	4.33	มาก
1.3	4	4	4	12	4.00	มาก
2.1	5	5	3	13	4.33	มาก
2.2	5	5	4	14	4.67	มากที่สุด
3.1	4	4	4	12	4.00	มาก
3.2	5	5	4	14	4.67	มากที่สุด
4.1	5	5	3	13	4.33	มาก
4.2	4	4	4	12	4.00	มาก
4.3	4	5	4	13	4.33	มาก
4.4	5	5	4	14	4.67	มากที่สุด
4.5	5	5	4	14	4.67	มากที่สุด
4.6	4	4	4	12	4.00	มาก
4.7	5	5	4	14	4.67	มากที่สุด
5.1	5	5	4	14	4.67	มากที่สุด
5.2	5	5	4	14	4.67	มากที่สุด
5.3	4	4	4	12	4.00	มาก
5.4	5	5	4	14	4.67	มากที่สุด
6.1	5	5	4	14	4.67	มากที่สุด
6.2	5	5	2	12	4.00	มาก
6.3	5	5	4	14	4.67	มากที่สุด
6.4	5	5	3	13	4.33	มาก
รวม				13.23	4.41	มาก

ผลการประเมินความสอดคล้องคุณภาพด้านเนื้อหาของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ
เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ตารางที่ 13 ผลการประเมินความสอดคล้องคุณภาพด้านเนื้อหาของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2

รายการประเมิน	คะแนนความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ			ΣR	$\bar{X}$	ผลการประเมิน
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1.1	5	4	4	13	4.33	มาก
1.2	5	4	4	13	4.33	มาก
1.3	5	5	4	14	4.67	มากที่สุด
2.1	5	5	4	14	4.67	มากที่สุด
2.2	5	5	3	13	4.33	มาก
3.1	4	5	4	13	4.33	มาก
3.2	5	5	4	14	4.67	มากที่สุด
4.1	5	5	3	13	4.33	มาก
4.2	4	5	4	13	4.33	มาก
4.3	4	4	4	12	4.00	มาก
4.4	5	5	4	14	4.67	มากที่สุด
4.5	5	5	4	14	4.67	มากที่สุด
4.6	4	5	4	13	4.33	มาก
4.7	5	5	4	14	4.67	มากที่สุด
5.1	5	5	4	14	4.67	มากที่สุด
5.2	5	5	3	13	4.33	มาก
5.3	4	4	4	12	4.00	มาก
5.6	5	5	4	14	4.67	มากที่สุด
6.1	5	5	4	14	4.67	มากที่สุด
6.2	5	5	3	13	4.33	มาก
6.3	5	5	4	14	4.67	มากที่สุด
6.4	5	5	3	13	4.33	มาก
รวม				13.36	4.45	มาก

ผลการประเมินความสอดคล้องคุณภาพด้านเนื้อหาของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ
เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ตารางที่ 14 ผลการประเมินความสอดคล้องคุณภาพด้านเนื้อหาของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3

รายการประเมิน	คะแนนความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ			ΣR	$\bar{X}$	ผลการประเมิน
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1.1	5	5	4	14	4.67	มากที่สุด
1.2	4	4	4	12	4.00	มาก
1.3	5	5	4	14	4.67	มากที่สุด
2.1	5	5	4	14	4.67	มากที่สุด
2.2	5	5	4	14	4.67	มากที่สุด
3.1	4	5	4	13	4.33	มาก
3.2	5	5	4	14	4.67	มากที่สุด
4.1	5	5	4	14	4.67	มากที่สุด
4.2	4	5	4	13	4.33	มาก
4.3	4	5	4	13	4.33	มาก
4.4	5	5	4	14	4.67	มากที่สุด
4.5	5	5	4	14	4.67	มากที่สุด
4.6	4	5	4	13	4.33	มาก
4.7	5	5	4	14	4.67	มากที่สุด
5.1	5	5	4	14	4.67	มากที่สุด
5.2	5	5	4	14	4.67	มากที่สุด
5.3	4	5	4	13	4.33	มาก
5.6	5	4	4	13	4.33	มาก
6.1	5	5	4	14	4.67	มากที่สุด
6.2	5	5	3	13	4.33	มาก
6.3	5	5	4	14	4.67	มากที่สุด
6.4	5	5	4	14	4.67	มากที่สุด
รวม				13.59	4.53	มากที่สุด

ผลการประเมินความสอดคล้องคุณภาพด้านเนื้อหาของแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ
เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ตารางที่ 15 ผลการประเมินความสอดคล้องคุณภาพด้านเนื้อหาของแผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4

รายการประเมิน	คะแนนความคิดเห็นผู้เชี่ยวชาญ			ΣR	$\bar{X}$	ผลการประเมิน
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3			
1.1	4	5	4	13	4.33	
1.2	4	4	4	12	4.00	มาก
1.3	4	5	4	13	4.33	มาก
2.1	5	5	4	14	4.67	มากที่สุด
2.2	5	5	4	14	4.67	มากที่สุด
3.1	4	5	4	13	4.33	มาก
3.2	5	5	4	14	4.67	มากที่สุด
4.1	5	5	4	14	4.67	มากที่สุด
4.2	4	5	4	13	4.33	มาก
4.3	4	5	4	13	4.33	มาก
4.4	5	5	4	14	4.67	มากที่สุด
4.5	5	5	4	14	4.67	มากที่สุด
4.6	4	5	4	13	4.33	มาก
4.7	5	4	4	13	4.33	มาก
5.1	5	5	4	14	4.67	มากที่สุด
5.2	5	5	4	14	4.67	มากที่สุด
5.3	4	5	4	13	4.33	มาก
5.6	5	5	4	14	4.67	มากที่สุด
6.1	5	5	4	14	4.67	มากที่สุด
6.2	5	5	3	13	4.33	มาก
6.3	5	5	4	14	4.67	มากที่สุด
6.4	5	5	4	14	4.67	มากที่สุด
รวม				13.50	4.50	มาก

แบบประเมินคุณภาพของเครื่องมือวิจัย

เรื่อง แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติที่มีต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

คำชี้แจง : กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องให้คะแนนความเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้
โดยใช้บทบาทสมมติที่มีต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่
2 และหากท่านมีข้อเสนอแนะเพิ่มเติมให้เขียนลงในช่องข้อเสนอแนะ
โดยกำหนดให้มีค่าความเหมาะสม 5 ระดับตามหลักเกณฑ์การให้คะแนนตามแบบประเมิน
ของลิเคอร์ต (Likert's Rating Scale) โดยกำหนดเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้ (บุญชม ศรี
สะอาด, 2556)

5 หมายถึง เหมาะสมมากที่สุด

4 หมายถึง เหมาะสมมาก

3 หมายถึง เหมาะสมปานกลาง

2 หมายถึง เหมาะสมน้อย

1 หมายถึง เหมาะสมน้อยที่สุด

รายการประเมิน	คะแนนความเหมาะสม					ข้อเสนอแนะ
	5	4	3	2	1	
1. ด้านการใช้รูปแบบแผน						
1.1 เป็นรูปแบบแผนที่เหมาะสมกับการเรียนภาษา						
1.2 เป็นรูปแบบแผนที่น่าสนใจ						
1.3 เป็นรูปแบบแผนที่สามารถเข้าใจได้ง่าย						
2. สาระสำคัญของแผนการเรียนรู้						
2.1 สาระสำคัญสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้						
2.2 ครอบคลุมเนื้อหาสาระการเรียนรู้						
3. จุดประสงค์การเรียนรู้						
3.1 เหมาะสมกับบุคลิกภาพของผู้เรียน						
3.2 สามารถนำไปปฏิบัติได้						
4. สาระการเรียนรู้						
4.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้						
4.2 เนื้อหาสาระมีความถูกต้อง						

4.3 เวลาเรียนมีความเหมาะสม						
4.4 เนื้อหามีความเหมาะสมกับระดับผู้เรียน						
4.5 มีประโยชน์ต่อผู้เรียน						
4.6 จัดลำดับความยากง่ายของเนื้อหาได้เหมาะสม						
4.7 เนื้อหามีความชัดเจน เข้าใจง่าย						
5. กระบวนการจัดการเรียนรู้						
5.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้						
5.2 สอดคล้องกับเนื้อหาสาระ						
5.3 เรียงลำดับขั้นตอนการดำเนินการชัดเจน						
5.4 เน้นทักษะการปฏิบัติ						
6. การวัดประเมินผล						
6.1 วิธีวัดและเครื่องมือวัดสอดคล้องกับพฤติกรรมและจุดประสงค์การเรียนรู้						
6.2 มีการกำหนดเกณฑ์การประเมินผลที่ชัดเจน						
6.3 วิธีวัดและเครื่องมือวัดมีความเหมาะสม						
6.4 วิธีวัดและเครื่องมือวัดสอดคล้องกับสาระและกิจกรรมการเรียนรู้						

สรุปผลการประเมิน () เหมาะสม () ไม่เหมาะสม

(ลงชื่อ).....ผู้ประเมิน

(.....)

ตำแหน่ง.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

พจน ิ บณ ุ ทิ โ ต ชี เว

ผลการประเมินคุณภาพของเครื่องมือวิจัย ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบทดสอบ

วัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ

ตารางที่ 16 ผลการประเมินค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

Objectives	แบบทดสอบ	ผู้เชี่ยวชาญ			IOC	ความหมาย
		1	2	3		
1. นักเรียนสามารถบอกระดับภาษาได้ 2. นักเรียนสามารถพูดสนทนาถาม-ตอบในการทักทาย และให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองได้	Situation 1 การทักทาย (Greeting)	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
1. นักเรียนบอกโครงสร้างประโยคบอกเล่าเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่จะทำในอนาคตได้ 2. นักเรียนสามารถพูดสนทนาถาม-ตอบ แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งที่จะทำในอนาคตได้	Situation 2 คุณจะทำอะไร? (What are you going to do?)	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
1. นักเรียนบอกโครงสร้างที่ใช้ในการพูดถึงบุคคลสำคัญในอดีตและเหตุการณ์ในอดีตได้ 2. นักเรียนสามารถพูดสนทนาถาม-ตอบเกี่ยวกับบุคคลสำคัญในอดีต และเหตุการณ์ในอดีตได้	Situation 3 เขาคือใคร? (Who were they?)	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง
1. นักเรียนสามารถพูดสนทนาถาม-ตอบเกี่ยวกับกิจกรรมที่ทำในอดีต 2. นักเรียนเข้าใจและรู้วิธีการใช้โครงสร้างประโยคบอกเล่าเกี่ยวกับเรื่องราวในอดีตได้	Situation 4 เมื่อวานนี้ (Yesterday)	+1	+1	+1	1	สอดคล้อง

แบบประเมินคุณภาพของเครื่องมือวิจัยเรื่อง แบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษของ
นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ
คำชี้แจง : กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องความคิดเห็นเพื่อตรวจสอบความสอดคล้องระหว่าง
จุดประสงค์ที่ต้องการวัด โดยใช้การวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item-objective
Congruence: IOC) และหากท่านมีข้อเสนอแนะเพิ่มเติมให้เขียนลงในช่องข้อเสนอแนะ
โดยกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนค่าดัชนีความสอดคล้อง ดังต่อไปนี้

+1 หมายถึง แน่ใจว่าสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

-1 หมายถึง แน่ใจว่าไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

ตารางที่ 17 แบบประเมินคุณภาพของเครื่องมือวิจัยเรื่อง แบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

Objectives	รายการประเมินแบบทดสอบ	ระดับความคิดเห็น			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
1. การทักทาย (Greeting)					
1. นักเรียนสามารถบอกระดับภาษาได้ 2. นักเรียนสามารถพูดสนทนาถาม-ตอบในการทักทาย และให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองได้ - To give the information about yourself. - To greet people.	Situation 1 การทักทาย (Greeting) On the first day at school, you and your friend meet each other for the first time. Greet each other to become closer by asking for more information and answer questions with the information provided; Example: - Name – My name is Jasmine. - Nickname – My nickname is Jake. - Age – I’m 12 years old. - Grade – I’m in the 8 th grade. - Country – I’m from Thailand. - Nationality – I’m Thai.				
2. คุณจะทำอะไร?					

(What are you going to do?)					
1. นักเรียนบอกโครงสร้างประโยคบอกเล่าเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่จะทำในอนาคตได้ 2. นักเรียนสามารถพูดสนทนาถาม-ตอบ แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งที่ทำในอนาคตได้ - To talk about plans	Situation 2 คุณจะทำอะไร? (What are you going to do?) You and your friend are going to graduate next week. Both of you are going on a trip with your family. Ask each other about what you are going to do after the graduation, and answer the questions with the information provided using Future with <i>Be going to</i>. - Things you are going to do after graduation - Place, time, things you are going to do there Example: A: What are you going to do after graduation? B: I'm going to visit my parents.				
3. เขา/เธอคือใคร? (Who were they?)					
1. นักเรียนบอกโครงสร้างที่ใช้ในการพูดถึงบุคคลสำคัญในอดีตและเหตุการณ์ในอดีตได้ 2. นักเรียนสามารถพูดสนทนาถาม-ตอบเกี่ยวกับบุคคลสำคัญในอดีต และเหตุการณ์ในอดีตได้ - To talk about personal information in the past - To talk about famous	Situation 3 เขา/เธอคือใคร? (Who were they?) You and your friend are talking about the important person in the past. Describe that person to your friend with the information provided; Students need to ask for this information.				

people in the past	- Name of famous person - Their job - Date of Birth - Place of Birth Example: A: Who was he? B: He was a business man. A: When was he born? B: He was born on Oct 7, 1996.				
4. เมื่อวานนี้ (Yesterday)					
1. นักเรียนสามารถพูดสนทนาถาม-ตอบเกี่ยวกับกิจกรรมที่ทำในอดีต 2. นักเรียนเข้าใจและรู้วิธีการใช้โครงสร้างประโยคบอกเล่าเกี่ยวกับเรื่องราวในอดีตได้ - To talk about the past - To talk about every day and free time activities in the past	Situation 4 เมื่อวานนี้ (Yesterday) On Monday, you and your friend meet each other in the class after the weekend. You would like to know about what your friend did yesterday. Ask and answer the questions with the information provided. - How the weekend was like - Time that you got up - Place that you went to - Things that you did there Example: A: How was your weekend? B: It was so nice. A: Where did you go? B: I went to the shopping mall.				

ผลการประเมินคุณภาพของเครื่องมือวิจัย ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ เพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

ตารางที่ 18 ผลการประเมิน ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถามความพึงพอใจ

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ			ΣR	IOC	ความหมาย
	1	2	3			
1. ด้านเนื้อหาสาระ						
1.1 เนื้อหามีความยากง่ายเหมาะสมกับนักเรียน	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
1.2 เนื้อหามีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
1.3 เนื้อหามีการใช้ภาษาที่ถูกต้องและเหมาะสม	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
1.4 ปริมาณของเนื้อหาในแต่ละบทมีความเหมาะสม	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
2. ด้านกิจกรรมบทบาทสมมติ						
2.1 กิจกรรมบทบาทสมมติสอดคล้องกับบทเรียน	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
2.2 นักเรียนมีความสุขที่ได้ทำกิจกรรมบทบาทสมมติ	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
2.3 กิจกรรมบทบาทสมมติตรงกับความสนใจของนักเรียน	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
2.4 เวลาที่ใช้ในการทำการทำกิจกรรมบทบาทสมมติมีความเหมาะสม	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
3. ด้านความรู้และทักษะการพูดภาษาอังกฤษ						
3.1 นักเรียนได้รับการช่วยพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษผ่านกิจกรรมบทบาทสมมติ	+1	0	+1	2	0.67	ใช้ได้
3.2 นักเรียนได้รับการส่งเสริมให้เข้าใจเนื้อหามากขึ้นผ่านกิจกรรมบทบาทสมมติ	+1	0	+1	2	0.67	ใช้ได้
3.3 นักเรียนมีโอกาสนในการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
3.4 นักเรียนสามารถพูดสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนได้	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
4. ด้านผู้เรียน						
4.1 บทบาทสมมติช่วยให้นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษมากขึ้น	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้

4.2 บทบาทสมมติช่วยให้นักเรียนสนุกกับการเรียน ภาษาอังกฤษมากขึ้น	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
4.3 นักเรียนมีความมั่นใจ กล้าแสดงออกในการพูด ภาษาอังกฤษมากขึ้น	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
4.4 บทบาทสมมติช่วยสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษของนักเรียนมากขึ้น	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
5. ด้านสื่อการเรียนการสอน						
5.1 สื่อการสอนมีความเหมาะสมในการจัดการเรียนการสอน	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
5.2 สื่อการสอนช่วยให้นักเรียนเข้าใจบทเรียนมากขึ้น	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
5.3 สื่อการสอนช่วยส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนได้	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้
5.4 สื่อการสอนสอดคล้องกับเนื้อหา	+1	+1	+1	3	1	ใช้ได้

ผลการประเมินคุณภาพของเครื่องมือวิจัย ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ของแบบสอบถาม ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษ จากผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน โดยผู้วิจัยเลือกจากข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ที่อยู่ระหว่าง 0.60 – 1.00 จำนวน 20 ข้อ จากทั้งหมด 40 ข้อ ดังตารางที่ปรากฏข้างต้น

ผลการหาค่าอำนาจจำแนกรายข้อและค่าความเชื่อมั่นของข้อคำถามของแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ตารางที่ 19 ผลการหาค่าอำนาจจำแนกรายข้อและค่าความเชื่อมั่นของข้อคำถามของแบบสอบถามความพึงพอใจ

ข้อ	r_{xy}	แปลผล
1.1	0.53	ใช้ได้
1.2	0.77	ใช้ได้
1.3	0.61	ใช้ได้
1.4	0.67	ใช้ได้
2.1	0.70	ใช้ได้
2.2	0.65	ใช้ได้
2.3	0.70	ใช้ได้
2.4	0.73	ใช้ได้
3.1	0.75	ใช้ได้
3.2	0.73	ใช้ได้
3.3	0.71	ใช้ได้
3.4	0.71	ใช้ได้
4.1	0.86	ใช้ได้
4.2	0.86	ใช้ได้
4.3	0.69	ใช้ได้
4.4	0.82	ใช้ได้
5.1	0.63	ใช้ได้
5.2	0.77	ใช้ได้
5.3	0.82	ใช้ได้
5.4	0.82	ใช้ได้

ตารางแสดงผลการหาค่าอำนาจจำแนกรายข้อและค่าความเชื่อมั่นของข้อคำถามแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยผู้วิจัยได้คัดเลือกมาจำนวน 20 ข้อ และนำมาหาค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับด้วยสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ตามวิธีของครอนบาค (Cronbach) มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.73

**แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้
โดยใช้บทบาทสมมติเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษ**

แบบสอบถามฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของวิจัยการพัฒนากิจการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อใช้เป็นข้อมูลประกอบการวิเคราะห์ศึกษาความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ ผู้จัดทำขอความกรุณาผู้ตอบแบบสอบถามทุกท่านตอบแบบสอบถามนี้ทุกข้อโดยเลือกคำตอบในข้อที่ตรงกับตัวท่านมากที่สุด ข้อมูลของท่านจะถูกเก็บเป็นความลับเพื่อใช้ในการวิจัยเท่านั้น ผู้จัดทำขอขอบคุณทุกท่านที่สละเวลาตอบแบบสอบถามนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

1. เพศ ☐ 1) ชาย ☐ 2) หญิง ☐ 3) ไม่ต้องการระบุ
2. ระดับชั้น.....ห้อง.....

ส่วนที่ 2 การประเมินความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้

คำชี้แจง กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ในข้อที่ตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนมากที่สุด ซึ่งในแต่ละระดับมีความหมาย ดังนี้

- 5 หมายถึง นักเรียนพึงพอใจมากที่สุด
- 4 หมายถึง นักเรียนพึงพอใจมาก
- 3 หมายถึง นักเรียนพึงพอใจปานกลาง
- 2 หมายถึง นักเรียนพึงพอใจน้อย
- 1 หมายถึง นักเรียนพึงพอใจน้อยที่สุด

รายการประเมิน	ระดับความพึงพอใจ				
	5	4	3	2	1
1. ด้านเนื้อหาสาระ					
1.1 เนื้อหามีความยากง่ายเหมาะสมกับนักเรียน					
1.2 เนื้อหามีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์					
1.3 เนื้อหามีการใช้ภาษาที่ถูกต้องและเหมาะสม					
1.4 ปริมาณของเนื้อหาในแต่ละบทมีความเหมาะสม					
2. ด้านกิจกรรมบทบาทสมมติ					
2.1 กิจกรรมบทบาทสมมติสอดคล้องกับบทเรียน					
2.2 นักเรียนมีความสุขที่ได้ทำกิจกรรมบทบาทสมมติ					
2.3 กิจกรรมบทบาทสมมติตรงกับความสนใจของนักเรียน					

2.4 เวลาที่ใช้ในการการทำกิจกรรมบทบาทสมมติมีความเหมาะสม					
3. ด้านความรู้และทักษะการพูดภาษาอังกฤษ					
3.1 นักเรียนได้รับการช่วยพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษผ่านกิจกรรมบทบาทสมมติ					
3.2 นักเรียนได้รับการส่งเสริมให้เข้าใจเนื้อหามากขึ้นผ่านกิจกรรมบทบาทสมมติ					
3.3 นักเรียนมีโอกาสในการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น					
3.4 นักเรียนสามารถพูดสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนได้					
4. ด้านผู้เรียน					
4.1 บทบาทสมมติช่วยให้นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษมากขึ้น					
4.2 บทบาทสมมติช่วยให้นักเรียนสนุกกับการเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น					
4.3 นักเรียนมีความมั่นใจ กล้าแสดงออกในการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้น					
4.4 บทบาทสมมติช่วยสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนมากขึ้น					
5. ด้านสื่อการเรียนการสอน					
5.1 สื่อการสอนมีความเหมาะสมในการจัดการเรียนการสอน					
5.2 สื่อการสอนช่วยให้นักเรียนเข้าใจบทเรียนมากขึ้น					
5.3 สื่อการสอนช่วยส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนได้					
5.4 สื่อการสอนสอดคล้องกับเนื้อหา					

ข้อเสนอแนะ

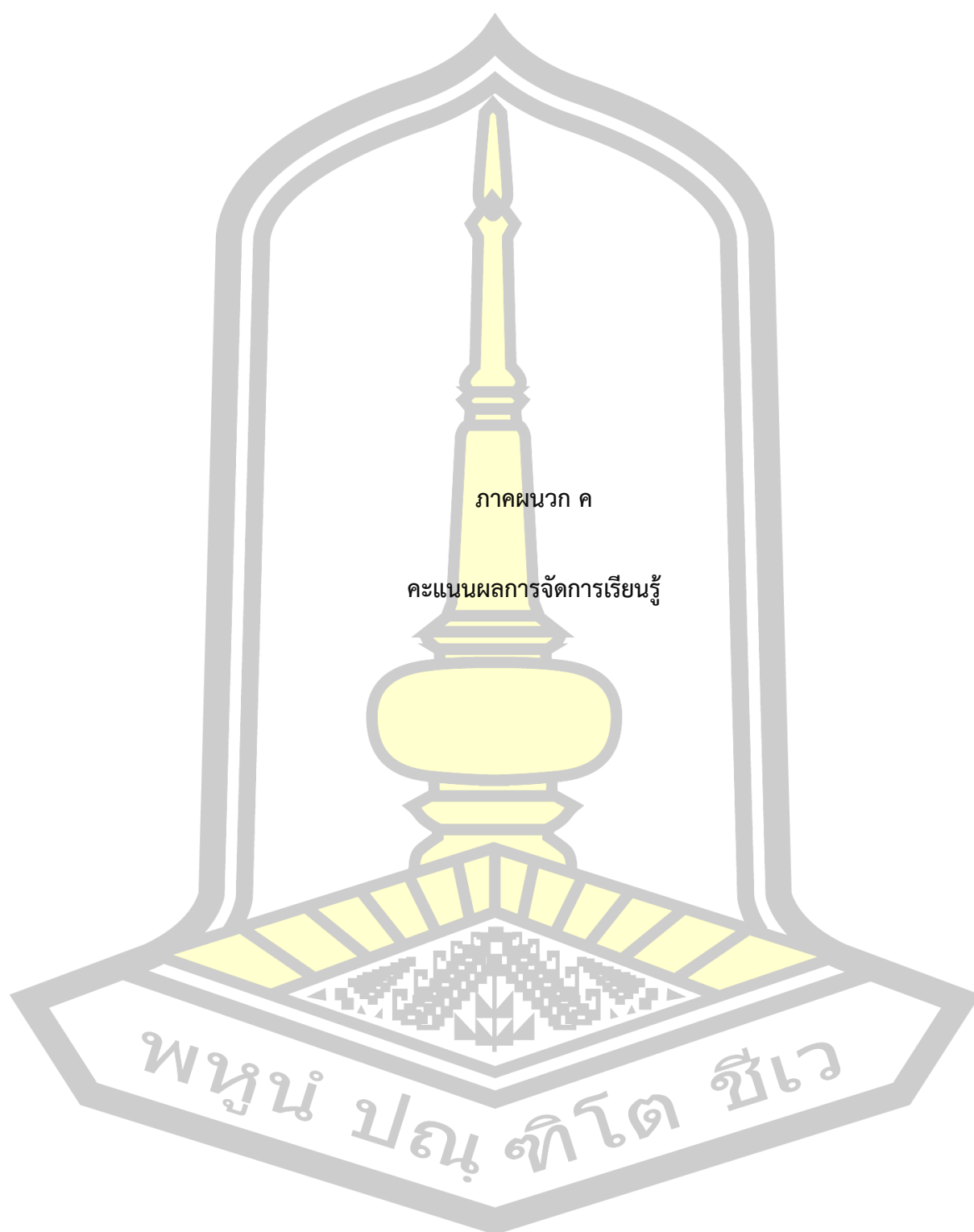
.....

.....

.....

.....

พูน ปณ จิต ชีวะ

ผลการทดลองใช้แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติเพื่อส่งเสริมทักษะการพูด
ภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ตารางที่ 20 ผลการทดลองใช้แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติเพื่อส่งเสริมทักษะการพูด
ภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ลำดับที่	ทดสอบ ก่อนเรียน	แผนที่ 1	แผนที่ 2	แผนที่ 3	แผนที่ 4	รวมทุก แผน	ทดสอบ หลังเรียน
	(20)	(20)	(20)	(20)	(20)	(80)	(20)
1.	12	17	15	18	17	67	17
2.	6	18	17	15	16	66	18
3.	12	17	14	17	18	66	16
4.	9	15	15	14	15	59	17
5.	4	15	15	14	14	58	16
6.	7	18	17	15	16	66	18
7.	12	18	18	17	18	71	15
8.	4	16	16	14	15	61	14
9.	5	16	16	13	15	60	14
10.	6	19	16	14	15	64	15
11.	4	16	16	13	15	60	17
12.	7	15	15	13	14	57	16
13.	4	16	14	13	14	57	14
14.	6	16	16	14	15	61	16
15.	4	15	15	15	14	59	15
16.	4	16	16	14	14	60	14
17.	7	16	16	14	15	61	15
18.	4	15	14	13	14	56	14
19.	6	15	16	14	15	60	16
20.	4	15	14	14	15	58	16
21.	4	17	16	16	17	66	15

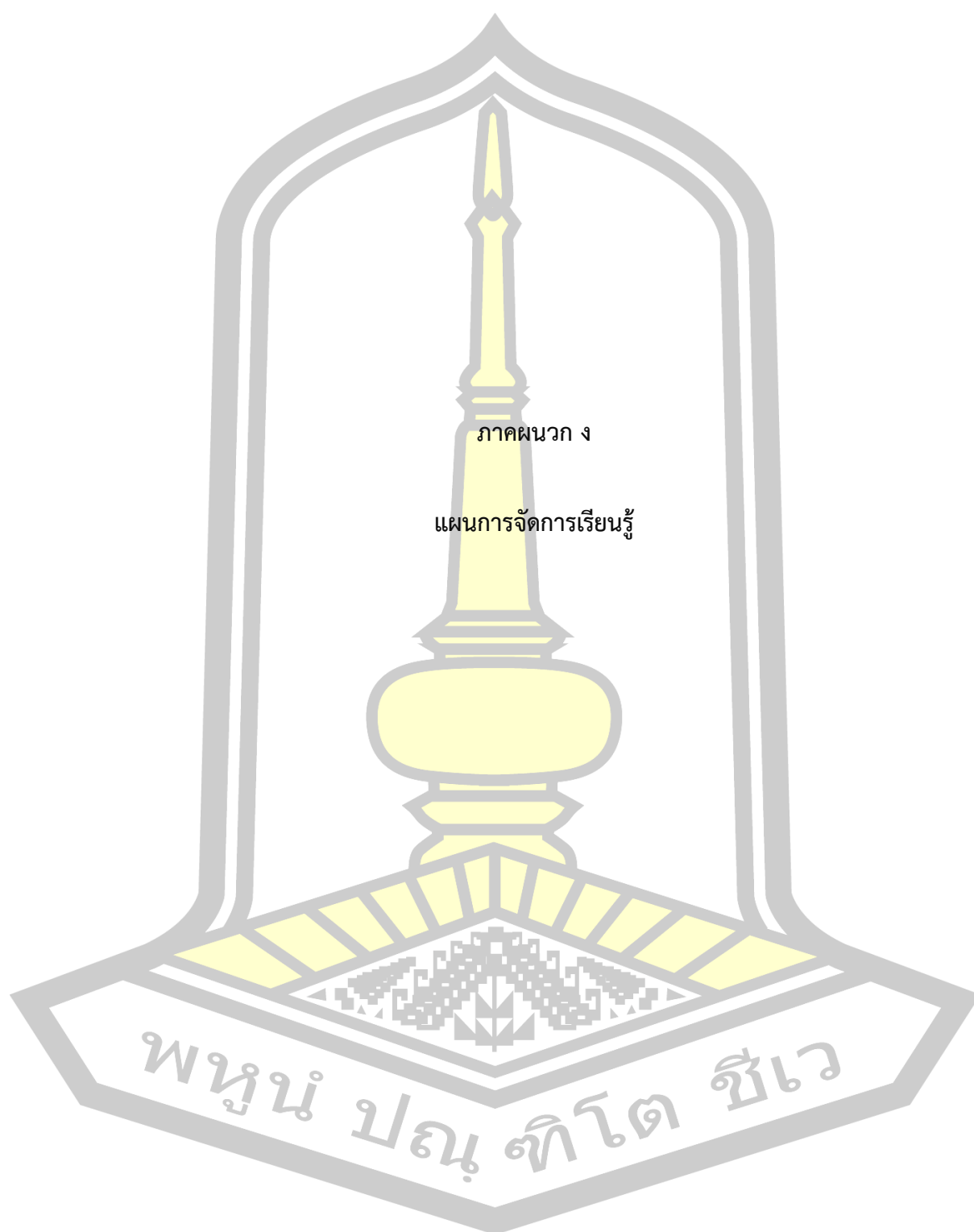
22.	5	15	16	14	14	59	14
23.	4	16	14	14	16	60	16
24.	5	14	16	14	15	59	13
25.	5	14	14	14	14	56	14
26.	4	17	17	15	14	63	14
27.	6	15	15	14	13	57	15
28.	6	16	15	13	14	58	14
29.	8	16	15	14	14	59	15
30.	6	14	17	14	15	60	16
31.	5	17	15	13	15	60	14
32.	4	14	14	15	15	58	15
33.	5	16	15	13	14	58	14
34.	5	14	14	13	13	54	14
35.	5	15	14	13	15	57	15
36.	5	16	16	13	14	59	13
37.	5	15	14	13	14	56	14
38.	4	16	16	14	15	61	15
39.	6	15	14	14	15	58	16
รวม	224	616	598	551	580	2345	589
$\bar{X}$	5.74	15.79	15.33	14.13	14.87	60.13	15.10
S.D.	2.12	1.22	1.08	1.20	1.15	3.60	1.25
ร้อยละ	28.68	78.97	76.67	70.64	74.36	75.16	75.51
$E_1 = 75.16$							$E_2 = 75.51$

พหุคูณ ปณ. ทิโต ชีเว

**ตารางผลการวิเคราะห์แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการ
จัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษ**

ตารางที่ 21 ตารางผลการวิเคราะห์แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติเพื่อส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

ข้อที่	จำนวนนักเรียนในแต่ละระดับความพึงพอใจ					N	คะแนน	$\bar{X}$	ร้อยละ	S.D.	แปลผล
	5	4	3	2	1						
1.1	17	10	9	3	0	39	158	4.05	81.03	0.99	มาก
1.2	19	10	9	1	0	39	164	4.21	84.10	0.88	มาก
1.3	21	11	6	1	0	39	169	4.33	86.67	0.83	มาก
1.4	20	14	4	1	0	39	170	4.36	87.18	0.77	มาก
2.1	16	12	11	0	0	39	161	4.13	82.56	0.82	มาก
2.2	18	11	7	3	0	39	161	4.13	82.56	0.97	มาก
2.3	12	14	10	3	0	39	152	3.90	77.95	0.93	มาก
2.4	16	13	8	1	1	39	159	4.08	81.54	0.97	มาก
3.1	17	9	13	0	0	39	160	4.10	82.05	0.87	มาก
3.2	12	16	10	1	0	39	156	4.00	80.00	0.82	มาก
3.3	16	13	8	2	0	39	160	4.10	82.05	0.90	มาก
3.4	12	10	10	5	2	39	142	3.64	72.82	1.19	มาก
4.1	14	13	10	2	0	39	156	4.00	80.00	0.91	มาก
4.2	16	13	9	1	0	39	161	4.13	82.56	0.85	มาก
4.3	11	12	13	3	0	39	148	3.79	75.90	0.94	มาก
4.4	14	13	11	1	0	39	157	4.03	80.51	0.86	มาก
5.1	18	15	6	0	0	39	168	4.31	86.15	0.72	มาก
5.2	20	10	7	2	0	39	165	4.23	84.62	0.92	มาก
5.3	21	8	8	1	1	39	164	4.21	84.10	1.02	มาก
5.4	18	12	8	0	1	39	163	4.18	83.59	0.93	มาก
	สรุป							4.09	81.90	0.90	มาก

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

วิชา อ22102 ภาษาอังกฤษพื้นฐาน

ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565

เรื่อง Greeting (การทักทาย)

เวลา 3 ชั่วโมง

ผู้สอน นางสาวกัญญา เตียเฉย วันที่.....เดือน..... พ.ศ.

1. สาระสำคัญ

การทักทายในชีวิตประจำวัน (Greetings) มีความสำคัญเป็นอย่างมาก ในการกล่าวทักทาย สามารถกล่าวได้ตามเวลาต่าง ๆ แล้ว สิ่งที่ต้องพิจารณาคือระดับของภาษา ซึ่งมีทั้งภาษาทางการ (Formal) ใช้กับผู้ที่ไม่รู้จักกัน และภาษาไม่เป็นทางการ (Informal) ใช้กับผู้รู้จัก สนิทสนม นักเรียนจะได้เรียนรู้ในการใช้ระดับภาษาในการกล่าวทักทาย สอบถาม และให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง และสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

2. มาตรฐานการเรียนรู้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

ต 1.2 ม.2/1 สนทนาแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว และสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันอย่างเหมาะสม

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถบอกระดับภาษาได้ (K)
2. นักเรียนสามารถพูดสนทนาถาม-ตอบในการทักทาย และให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองได้ (P)
3. นักเรียนให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมในห้องเรียน (A)

4. สาระการเรียนรู้

4.1 Usage:

- To give the information about yourself.
- To greet people in formal and informal ways.

5. สื่อและแหล่งการเรียนรู้

- 5.1 PowerPoint Presentation
- 5.2 Role Play Card

6. กระบวนการเรียนรู้

1. ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Warm Up)

1.1 ครูทักทายนักเรียนด้วยประโยคสนทนาทั่วไป เช่น

- Good morning
- How are you today?
- My name is Pinyada. I'm from Thailand.

1.2 ครูถามคำถามนักเรียนดังต่อไปนี้

- What is your name?

1.3 ครูสุ่มถามนักเรียน 2-3 คน

2. ขั้นสอน (Presentation)

ครูจัดการเรียนการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ ซึ่งมี 6 ขั้นตอน ทิศนา แคมมณี (2563 : 359) ดังต่อไปนี้

1.1 ขั้นเตรียมการ ครูแจ้งจุดประสงค์ของการเรียนให้นักเรียนทราบว่าในหน่วยการเรียนรู้นี้นักเรียนจะเรียนรู้เกี่ยวกับการทักทายทั้งแบบเป็นทางการและไม่เป็นทางการ การสอบถาม และให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง ร่วมกับการแสดงบทบาทสมมติได้

2.2 ขั้นเริ่มบทเรียน

- ครูใช้สื่อ PowerPoint ในการสอน
- ครูอธิบายถึงการทักทายเป็นภาษาอังกฤษ เช่น

Formal	Informal
Good morning	Morning
Good afternoon	Hi
Good evening	Hello
	Hey
	What's up?

- ครูสอนประโยคในการสอบถามข้อมูล และการให้ข้อมูล และอธิบายเพิ่มเติมถึงคุณภาพของประโยค

2.3 ชั้นเลือกผู้แสดง

- ครูให้นักเรียนจับคู่ในการแสดง โดยครูและนักเรียนกำหนดฉากร่วมกัน โดยขอบเขตของข้อมูลที่ใช้ในการแสดงคือ การทักทาย ชื่อ ชื่อเล่น อายุ ชั้น ประเทศ และสัญชาติ

เช่น Where are you from? I am from Korea.

- ครูให้นักเรียนเติมข้อมูลลงใน Role Play Card ก่อนจากนั้นให้แต่ละคู่สร้างบทสนทนา
- ครูให้นักเรียนฝึกซ้อมตามความเหมาะสม

2.4 ชั้นการเตรียมผู้สังเกตการณ์

- ครูทำความเข้าใจกับผู้ชมว่าการแสดงบทบาทสมมตินี้มุ่งที่จะให้เกิดการเรียนรู้เป็นสำคัญดังนั้นจึงควรชมด้วยความสังเกต โดยครูควรให้คำแนะนำว่าควรสังเกตอะไร

2.5 ชั้นการแสดง

- นักเรียนแสดงบทบาทที่ได้รับเป็นภาษาอังกฤษและสังเกตพฤติกรรมที่แสดงออก

2.6 ชั้นอภิปรายและประเมินผล

- ครูสอบถามความเข้าใจของนักเรียนว่าแต่ละกลุ่มที่แสดงตอบว่าอะไรบ้าง
- ครูประเมินการพูดของนักเรียน แนะนำแก้ไขข้อผิดพลาดเพื่อความเข้าใจที่ชัดเจนตลอดถึงปรับปรุงการแสดงครั้งต่อไป

3. ชั้นสรุป (Wrap up)

ครูพูดสรุปกิจกรรมและสอบถามนักเรียนว่า วันนี้เรียนรู้เรื่องอะไรบ้าง เพื่อเป็นการให้นักเรียนนั้นได้ทบทวนความรู้

พูน ปณ จิต ชีเว

7. กระบวนการเรียนรู้

จุดประสงค์การเรียนรู้	วิธีการประเมิน	เครื่องมือ	เกณฑ์การประเมิน
1. นักเรียนสามารถบอกระดับภาษาได้ (K)	สังเกตการพูด ของนักเรียน	แบบประเมิน ทักษะการพูด	ร้อยละ 75 ขึ้นไป
2. นักเรียนสามารถพูดสนทนาถาม-ตอบในการทักทาย และให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองได้ (P)	สังเกตการพูด ของนักเรียน	แบบประเมิน ทักษะการพูด	ร้อยละ 75 ขึ้นไป
3. นักเรียนให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมในห้องเรียน (A)	สังเกตพฤติกรรม นักเรียน	แบบประเมินพฤติกรรม รายบุคคล	คะแนนอยู่ในระดับ ปานกลางถือว่าผ่าน

แบบบันทึกหลังการใช้แผนการจัดการเรียนรู้

1. ผลการจัดการเรียนรู้

.....

.....

.....

.....

.....

2. ปัญหาและอุปสรรค

.....

.....

.....

.....

.....

3. ข้อเสนอแนะ แนวทางแก้ไข

.....

.....

.....

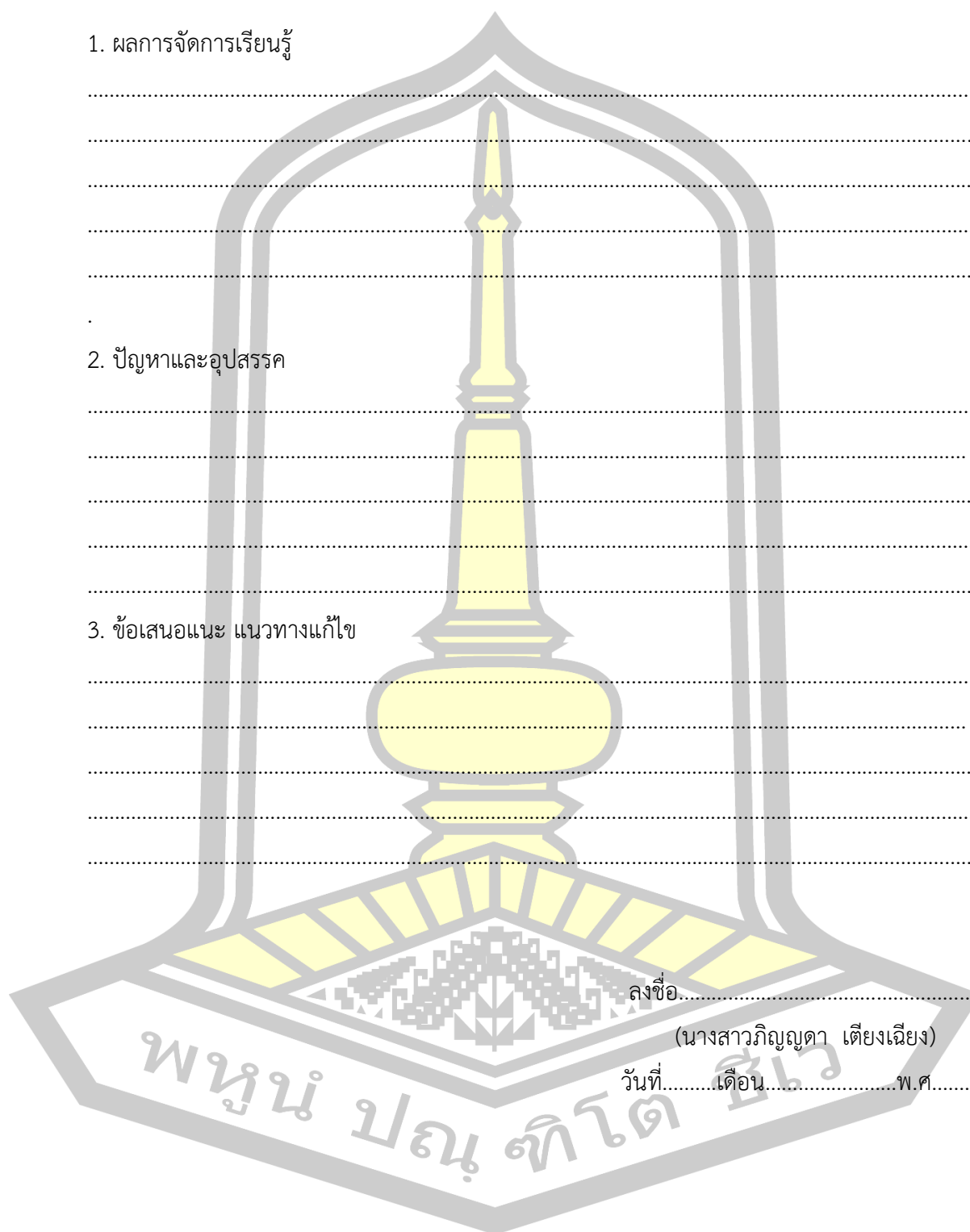
.....

.....

ลงชื่อ.....

(นางสาวกัญญา เตียงเหียง)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

Greeting (การทักทาย)

Formal Greeting		Informal Greeting	
Expression	Response	Expression	Response
Good morning	Good morning	Hi	Morning Hey Hello Hi
Good afternoon	Good afternoon	Hello	Hey Hello Hi
Good evening	Good evening	Hey	Hey Hello Hi

การทักทายอย่างเป็นทางการ (Formal Greeting)	
คำทักทาย	คำตอบ
Good morning. (สวัสดีตอนเช้า)	Good morning.
How are you? (สบายดีไหมครับ/คะ)	I'm fine, thank you. And you? (สบายดี ขอขอบคุณค่ะ/ครับ แล้วคุณล่ะ?)
Nice to meet you. (ยินดีที่ได้รู้จัก)	Nice to meet you too! (ยินดีที่ได้รู้จักเช่นกัน)

การทักทายอย่างไม่เป็นทางการ (Informal Greeting)	
คำทักทาย	คำตอบ
Hi/Hey/Hello/What's up?	Hi/Hey/Hello/What's up?
Are you ok? / How's it going? (เป็นไบบ้าง?)	Fine/ Great / So-so / Good / Not bad/ All right.

Asking Questions	Answer
1. Name / Nickname	My name is.....ชื่อ.....
- What's your name/nickname?	My nickname is.....ชื่อเล่น.....
- Could you tell me your name?	
- May I ask you name?	
2. Age	I'm.....อายุ.....years old.

- How old are you?	
3. Grade - What grade are you in?	I'm in..... ^{ชั้น}grade.
4. Country - Where are you from?	I'm from..... ^{ประเทศ} NOT I come from.....
5. Nationality - What is your nationality?	I am..... ^{สัญชาติ} Ex. Thai, American, Australian, Korean.

Activity Role Play

Directions:

- Divide students into a group of 2.
- Students create their own conversation.

Situation

On the first day at school, you and your friend meet each other for the first time. Greet each other to become closer by asking for more information and answer questions with the information provided.

Role Play Card

Student A		Student B	
Name.....		Name.....	
Nickname.....		Nickname.....	
Age.....		Age.....	
Grade.....		Grade.....	
Country.....		Country.....	
Nationality.....		Nationality.....	

Student A	
1. Greet your friend.	
2. Ask about your friend's name.	2. Answer the question.
3. Ask about your friend's nickname.	3. Answer the question.
4. Ask about his/her age.	4. Answer the question.
5. Ask about his/her grade.	5. Answer the question.
6. Ask about his/her country.	6. Answer the question.
7. Ask about his/her nationality.	7. Answer the question.
8. Say nice to meet you.	

Student B	
1. Say Happy New Year to your friend.	
2. Answer the question.	2. Ask about your friend's name.
3. Answer the question.	3. Ask about your friend's nickname.
4. Answer the question.	4. Ask about his/her age.
5. Answer the question.	5. Ask about his/her grade.
6. Answer the question.	6. Ask about his/her country.
7. Answer the question.	7. Ask about his/her nationality.
8. Say nice to meet you too.	

Example

A: Good morning, how are you?

B: Good morning, I'm good. Thank you. And you?

A: I'm good. What's your name?

B: My name's __ชื่อเรา__. What's your name?

A: My name's __ชื่อ__. What's your nickname?

B: My nickname is __ชื่อเล่น__. How about you?

A: My nickname is __ชื่อเล่น__. How old are you?

B: I'm __อายุ__. How old are you?

A: I'm __อายุ__. What grade are you in?

B: I'm in the 8th grade.

A: Oh, we are in the same class! Where are you from? and what is your nationality?

B: I'm from Thailand. And I'm Thai. How about you?

A: Me too! Nice to meet you.

B: Nice to meet you too! See you!

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

วิชา อ22102 ภาษาอังกฤษพื้นฐาน

ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565

เรื่อง What are you going to do? (คุณจะทำอะไร?)

เวลา 3 ชั่วโมง

ผู้สอน นางสาวกัญญา เตียเฉย วันที่.....เดือน..... พ.ศ.

1. สาระสำคัญ

หน่วยการเรียนรู้นี้นักเรียนจะได้เรียนรู้เกี่ยวกับการพูดถึงเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต เช่น จะทำอะไรหลังจากเรียนจบ วันหยุดสุดสัปดาห์จะทำอะไร รวมถึงแผนที่จะกระทำในอนาคต ซึ่งนักเรียนจะสามารถพูดได้ตอบเกี่ยวกับสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคตได้

2. มาตรฐานการเรียนรู้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

ต 1.2 ม.2/1 สนทนาแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว และสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันอย่างเหมาะสม

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนบอกโครงสร้างประโยคบอกเล่าเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่จะทำในอนาคตได้ (K)
2. นักเรียนสามารถพูดสนทนาถาม-ตอบ แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งที่จะทำในอนาคตได้ (P)
3. นักเรียนให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมในห้องเรียน (A)

4. สาระการเรียนรู้

4.1 Grammar:

4.1.1 Future with *Going to*

Affirmative

S + V. to be + going to

Example: She is going to visit her family next week.

Negative

S + V. to be + not + going to

Example: They are not going to school tomorrow.

Question

V. to be + S + going to

Example: Am I going to travel?

4.1.2 Time Expressions: tomorrow, next week, next month

4.1 Usage: To talk about plans

5. สื่อและแหล่งการเรียนรู้

5.1 PowerPoint Presentation

6. กระบวนการเรียนรู้

1. ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Warm Up)

1.1 ครูทักทายนักเรียนด้วยประโยคสนทนาทั่วไป เช่น

- How are you today?

1.2 ครูนำเข้าสู่บทเรียนโดยการถามคำถามนักเรียนดังต่อไปนี้

- What are you going to do next week?

- Where are you going to go next Saturday?

2. ขั้นสอน (Presentation)

ครูจัดการเรียนการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ ซึ่งมี 6 ขั้นตอน ทิศนา ขัมมณี (2563 : 359) ดังต่อไปนี้

1.2 ขั้นเตรียมการ ครูแจ้งจุดประสงค์ของการเรียนให้นักเรียนทราบว่าในหน่วยการเรียนรู้นี้นักเรียนต้องเรียนรู้เกี่ยวกับการทักทาย การให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง นักเรียนจะต้องถาม-ตอบเพื่อให้ทราบข้อมูลว่าคู่สนทนาจะทำอะไรในอนาคต เช่น หลังจากเรียนจบแล้วจะทำอะไร จะไปที่ไหน เป็นต้น โดยจะมีการให้นักเรียนจับกลุ่มแสดงบทบาทสมมติร่วมด้วย

2.2 ขั้นเริ่มบทเรียน

- ครูใช้สื่อ PowerPoint ในการอธิบายเพิ่มเติมว่าเป็นโครงสร้างที่ใช้ในการพูดเกี่ยวกับการวางแผนสิ่งที่จะกระทำในอนาคตและแสดงถึงความตั้งใจที่จะกระทำ
- ครูเขียนโครงสร้าง Verb to be + going to + Verb บนกระดานและอธิบายเพิ่มเติมว่า Verb to be จะเปลี่ยนไปตามประธานของแต่ละประโยค เช่น I ใช้คู่กับ am, He, She, It ใช้ กับ is และ You, We, They ใช้กับ are
- ครูสอนเกี่ยวกับรูปประโยคบอกเล่า ปฏิเสธ คำถาม การตอบคำถาม และ การใช้ Time Expressions

2.3 ชั้นเลือกผู้แสดง

- ครูให้นักเรียนจับคู่ในการแสดง โดยครูและนักเรียนกำหนดฉากร่วมกัน โดยขอบเขตของข้อมูลที่ใช้ในการแสดงคือ จะทำอะไร ที่ไหน เมื่อไหร่

เช่น What are you going to do after graduation?

Where are you going to go?

- ครูให้นักเรียนแต่ละคู่สร้างบทสนทนา
- ครูให้นักเรียนฝึกซ้อมตามความเหมาะสม

2.4 ชั้นการเตรียมผู้สังเกตการณ์

- ครูทำความเข้าใจกับผู้ชมว่าการแสดงบทบาทสมมตินี้มุ่งที่จะให้เกิดการเรียนรู้เป็นสำคัญ ดังนั้นจึงควรชมด้วยความสังเกต โดยครูควรให้คำแนะนำว่าควรสังเกตอะไร

2.5 ชั้นการแสดง

- นักเรียนแสดงบทบาทที่ได้รับเป็นภาษาอังกฤษและสังเกตพฤติกรรมที่แสดงออก

2.6 ชั้นอภิปรายและประเมินผล

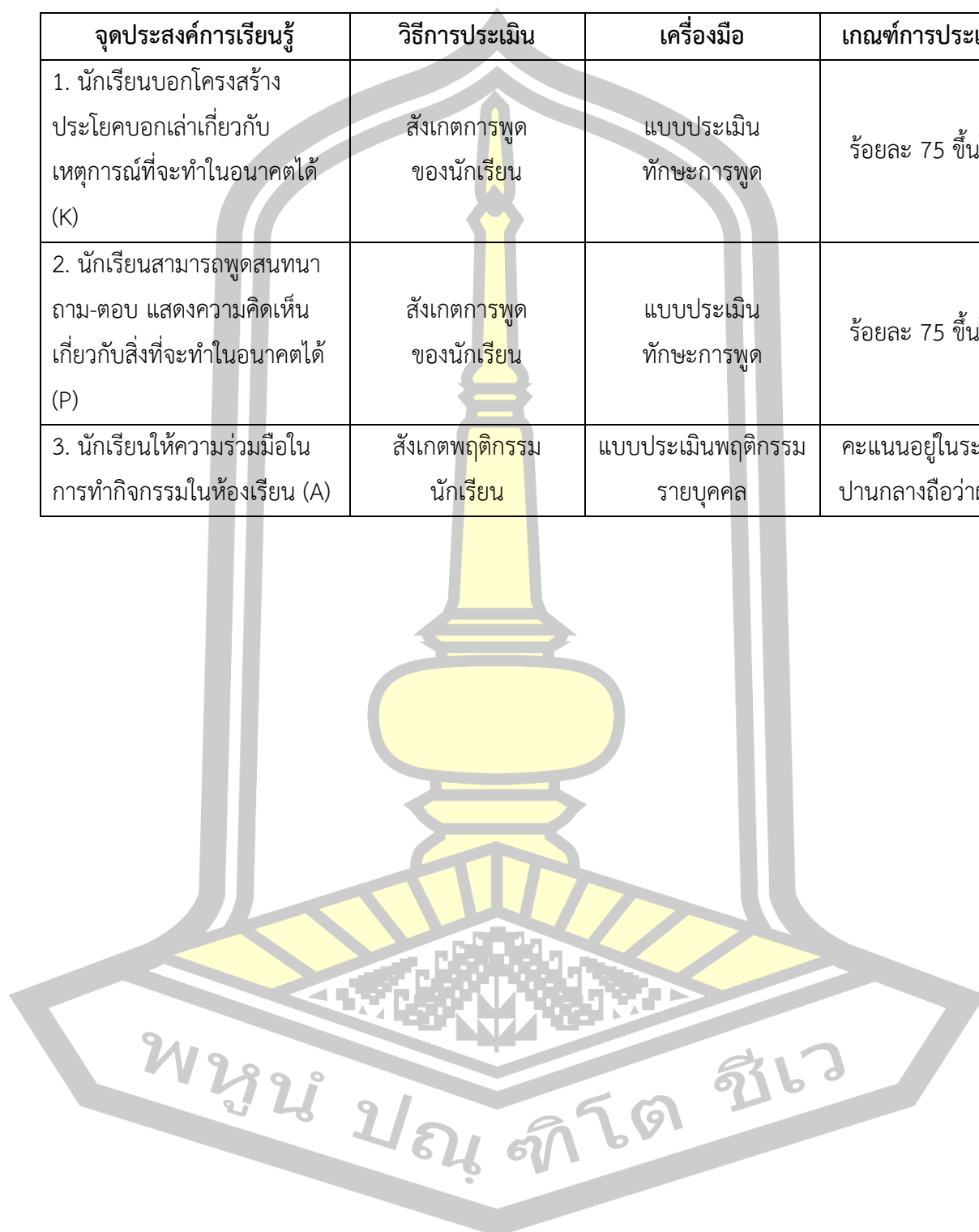
- ครูสอบถามความเข้าใจของนักเรียนว่าแต่ละกลุ่มที่แสดงตอบว่าอะไรบ้าง
- ครูประเมินการพูดของนักเรียน แนะนำแก้ไขข้อผิดพลาดเพื่อความเข้าใจที่ชัดเจนตลอดถึงปรับปรุงการแสดงครั้งต่อไป

3. ขั้นสรุป (Wrap up)

ครูพูดสรุปกิจกรรมและสอบถามนักเรียนว่าวันนี้เรียนรู้เรื่องอะไรบ้างเพื่อเป็นการให้นักเรียนนั้นได้ทบทวนความรู้

7. กระบวนการเรียนรู้

จุดประสงค์การเรียนรู้	วิธีการประเมิน	เครื่องมือ	เกณฑ์การประเมิน
1. นักเรียนบอกโครงสร้าง ประโยคบอกเล่าเกี่ยวกับ เหตุการณ์ที่จะทำในอนาคตได้ (K)	สังเกตการพูด ของนักเรียน	แบบประเมิน ทักษะการพูด	ร้อยละ 75 ขึ้นไป
2. นักเรียนสามารถพูดสนทนา ถาม-ตอบ แสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับสิ่งที่จะทำในอนาคตได้ (P)	สังเกตการพูด ของนักเรียน	แบบประเมิน ทักษะการพูด	ร้อยละ 75 ขึ้นไป
3. นักเรียนให้ความร่วมมือใน การทำกิจกรรมในห้องเรียน (A)	สังเกตพฤติกรรม นักเรียน	แบบประเมินพฤติกรรม รายบุคคล	คะแนนอยู่ในระดับ ปานกลางถือว่าผ่าน

แบบบันทึกหลังการใช้แผนการจัดการเรียนรู้

1. ผลการจัดการเรียนรู้

.....

.....

.....

.....

.....

2. ปัญหาและอุปสรรค

.....

.....

.....

.....

.....

3. ข้อเสนอแนะ แนวทางแก้ไข

.....

.....

.....

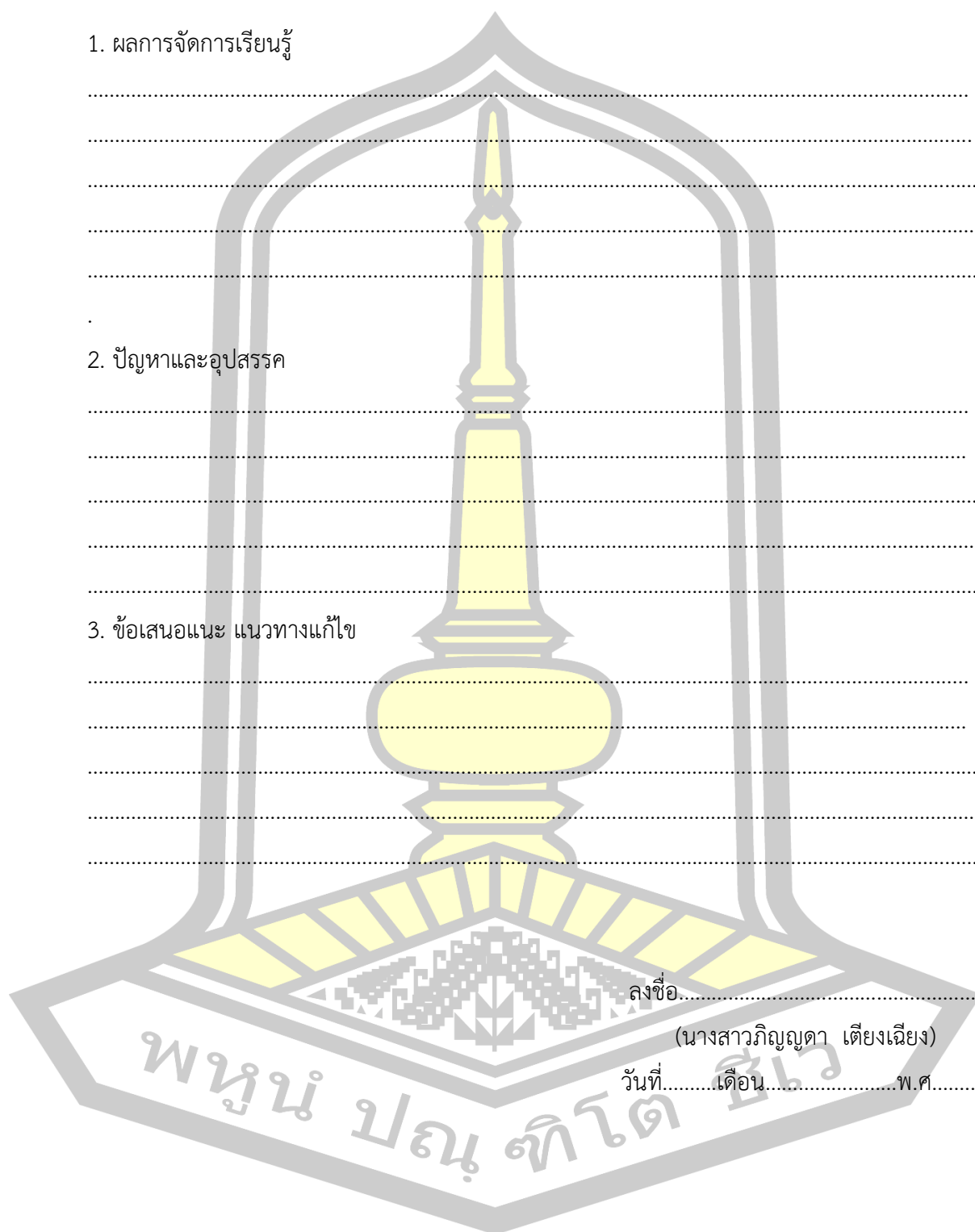
.....

.....

ลงชื่อ.....

(นางสาวกัญญา เตียงเหียง)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

Grammar: Future with *Be Going to*

We use “be going to” to talk about future plans and intentions. Usually, the decision about the future plans has already been made. As well as, we use “be going to” to predict something that we think it is certain to happen or which we have evidence for now.

Affirmative

Subject + Verb to be + going to + the base form of the verb.

Subject	Verb <i>Be</i>
He, She, It	is
You, We, They	are
I	am

example:

- He is going to go to Japan tomorrow.
- They are going to buy a car.
- I am going to move to the new house.

Negative

S + V. to be + not + going to + the base form of the verb.

example:

- He isn't going to go to Japan tomorrow.
- They aren't going to buy a car.
- I am not going to move to the new house.

Question

V. to be + S + going to + the base form of the verb?

example:

- Are you going to move to the new house? Answer Yes, I am. or No, I am not.
- Is he going to Japan tomorrow? Answer Yes, he is. or No, he isn't.

WH-Q + V. to be + S + going to + the base form of the

example:

- Who are you going to visit?

Time Expressions: tomorrow, next week, next month, next year

Activity Role Play

Directions:

- Divide students into a group of 2.
- Students create their own conversation using Future with *Be Going to*.

Situation

You and your friend are having a New Year's party together. Then, you and your friend ask each other about New Year's resolution or things that you are going to do in 2023, and place you are going to go in 2023.

Student A

1. Say Happy New Year to your friend.	
2. Ask your friend about his/her New Year's resolution or things that he/she is going to do.	2. Answer the question.
3. Ask your friend about the place he/she is going to go.	3. Answer the question.
4. Ask for the reason.	4. Answer the question.
5. Bless your friend with good words.	

Student B

1. Say Happy New Year to your friend.	
2. Answer the question.	2. Ask your friend about his/her New Year's resolution or things that he/she is going to do.
3. Answer the question.	3. Ask your friend about the place he/she is going to go.
4. Answer the question.	4. Ask for the reason.
5. Bless your friend with good words.	

Example

A: Happy New Year!

B: Happy New Year!

A: What are you going to do in 2023?

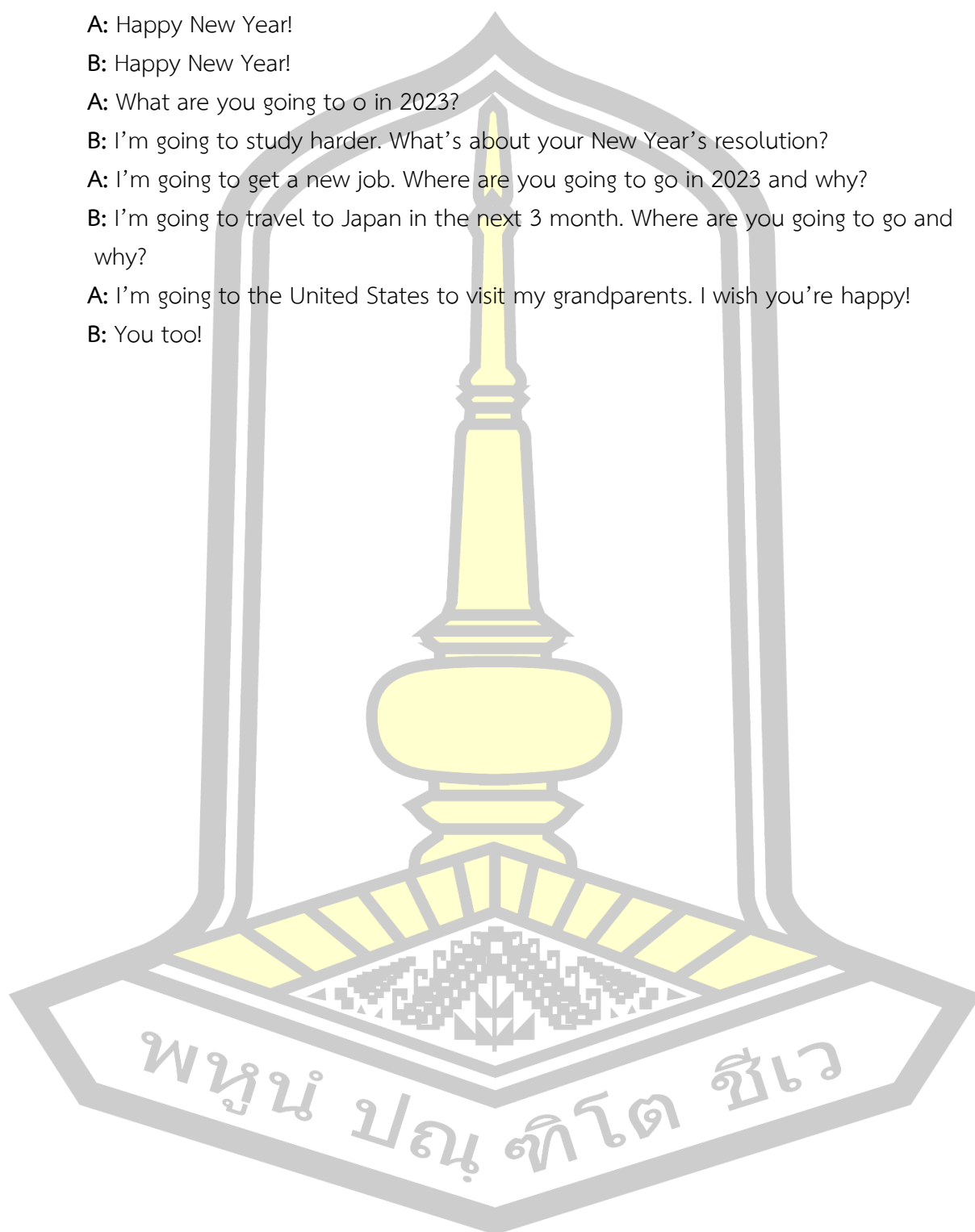
B: I'm going to study harder. What's about your New Year's resolution?

A: I'm going to get a new job. Where are you going to go in 2023 and why?

B: I'm going to travel to Japan in the next 3 month. Where are you going to go and why?

A: I'm going to the United States to visit my grandparents. I wish you're happy!

B: You too!

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

วิชา อ22102 ภาษาอังกฤษพื้นฐาน

ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565

เรื่อง Who were they? (เขาคือใคร)

เวลา 3 ชั่วโมง

ผู้สอน นางสาวภิญญา เตียงเจียง

วันที่.....เดือน..... พ.ศ.

1. สาระสำคัญ

บุคคลที่สำคัญในอดีต ไม่ว่าจะเป็นทั้งในประเทศและต่างประเทศ เป็นผู้คิดค้นสิ่งต่าง ๆ ที่ส่งผลมาจนถึงปัจจุบัน นักเรียนจะได้พูดอภิปรายข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องที่เป็นอดีต ไม่ว่าจะเป็นบุคคลสำคัญในอดีต และเหตุการณ์ในอดีต

2. มาตรฐานการเรียนรู้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

ต 1.2 ม.2/1 สนทนาแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว และสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันอย่างเหมาะสม

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนบอกโครงสร้างที่ใช้ในการพูดถึงบุคคลสำคัญในอดีตและเหตุการณ์ในอดีตได้ (K)
2. นักเรียนสามารถพูดสนทนาถาม-ตอบเกี่ยวกับบุคคลสำคัญในอดีต และเหตุการณ์ในอดีตได้ (P)
3. นักเรียนให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมในห้องเรียน (A)

4. สาระการเรียนรู้

4.1 Structure:

4.1.1 Simple Past Tense Verb: be

Affirmative

S + was/were +

Example: She was at school.

Negative

S + was/were + not +

Example: They weren't late.

Question

Was/Were+ S +?

Example: Was he there yesterday?

4.2 Usage:

- To talk about personal information in the past
- To talk about famous people in the past

5. สื่อและแหล่งการเรียนรู้

5.1 PowerPoint Presentation

6. กระบวนการเรียนรู้

1. ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Warm Up)

1.1 ครูทักทายนักเรียนด้วยประโยคสนทนาทั่วไป เช่น

- How are you today?

1.2 ครูเขียนประโยคคำถาม บนกระดาน 1 ประโยค คือ

- Where were you yesterday?

1.3 ครูสุ่มถามนักเรียน 2-3 คน

2. ขั้นสอน (Presentation)

ครูจัดการเรียนการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ ซึ่งมี 6 ขั้นตอน ทิศนา แคมมณี (2563 : 359) ดังต่อไปนี้

2.1 ขั้นเตรียมการ ครูแจ้งจุดประสงค์ของการเรียนให้นักเรียนทราบว่าในหน่วยการเรียนรู้นี้นักเรียนจะได้ศึกษาเรียนรู้เกี่ยวกับโครงสร้างไวยากรณ์เรื่อง Simple Past Tense Verb: be แล้วสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการพูดเพื่อให้ข้อมูลเกี่ยวกับ

ตนเองในอดีตโดยการแสดงบทบาทสมมติได้ โดยนักเรียนจะต้องถาม-ตอบเพื่อให้ทราบข้อมูลว่าคู่สนทนาทำอะไรในอดีต ที่ไหน และเมื่อไหร่

2.2 ขั้นเริ่มบทเรียน

- ครูใช้สื่อ PowerPoint ในการสอน
- ครูอธิบายโครงสร้างประโยคของ Simple Past Tense Verb: be และอธิบายว่าเป็นโครงสร้างประโยคที่ใช้ในการพูดเกี่ยวกับเรื่องราวในอดีต
- ครูสอนโครงสร้างของประโยคบอกเล่า ประโยคปฏิเสธ ประโยคคำถาม และการตอบ
- ครูให้นักเรียนฝึกพูดตามโครงสร้างของประโยคทั้งที่เป็นประโยคบอกเล่า และประโยคปฏิเสธ โดยครูพูดประโยคบอกเล่าและให้นักเรียนพูดเปลี่ยนเป็นประโยคปฏิเสธ

เช่น

Teacher: She was at home. Students: She wasn't at home.

Teacher: They were happy. Students: They weren't happy.

2.3 ขั้นเลือกผู้แสดง

- ครูให้นักเรียนจับคู่ในการแสดง โดยครูและนักเรียนกำหนดฉากร่วมกัน โดยขอบเขตของข้อมูลที่ใช้ในการแสดงคือ บุคคลสำคัญในอดีต และเหตุการณ์ในอดีตได้ เช่น Who was he? When was he born?
- ครูให้นักเรียนแต่ละคู่สร้างบทสนทนา
- ครูให้นักเรียนฝึกซ้อมตามความเหมาะสม

2.4 ขั้นการเตรียมผู้สังเกตการณ์

- ครูทำความเข้าใจกับผู้ชมว่าการแสดงบทบาทสมมตินี้มุ่งที่จะให้เกิดการเรียนรู้เป็นสำคัญดังนั้นจึงควรชมด้วยความสังเกต โดยครูควรให้คำแนะนำว่าควรสังเกตอะไร

2.5 ขั้นการแสดง

- นักเรียนแสดงบทบาทที่ได้รับเป็นภาษาอังกฤษและสังเกตพฤติกรรมที่แสดงออก

2.6 ขั้นอภิปรายและประเมินผล

- ครูสอบถามความเข้าใจของนักเรียนว่าแต่ละกลุ่มที่แสดงตอบว่าอะไรบ้าง
- ครูประเมินการพูดของนักเรียน แนะนำแก้ไขข้อผิดพลาดเพื่อความเข้าใจที่

ชัดเจนตลอดถึงปรับปรุงการแสดงครั้งต่อไป

3. ขั้นสรุป (Wrap up)

ครูพูดสรุปกิจกรรมและสอบถามนักเรียนว่า วันนี้เรียนรู้เรื่องอะไรบ้าง เพื่อเป็นการให้นักเรียนนั้นได้ทบทวนความรู้

7. กระบวนการเรียนรู้

จุดประสงค์การเรียนรู้	วิธีการประเมิน	เครื่องมือ	เกณฑ์การประเมิน
1. นักเรียนบอกโครงสร้างที่ใช้ในการพูดถึงบุคคลสำคัญในอดีตและเหตุการณ์ในอดีตได้ (K)	สังเกตการพูด ของนักเรียน	แบบประเมิน ทักษะการพูด	ร้อยละ 75 ขึ้นไป
2. นักเรียนสามารถพูดสนทนาถาม-ตอบเกี่ยวกับบุคคลสำคัญในอดีต และเหตุการณ์ในอดีตได้ (P)	สังเกตการพูด ของนักเรียน	แบบประเมิน ทักษะการพูด	ร้อยละ 75 ขึ้นไป
3. นักเรียนให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมในห้องเรียน (A)	สังเกตพฤติกรรม นักเรียน	แบบประเมินพฤติกรรม รายบุคคล	คะแนนอยู่ในระดับ ปานกลางถือว่าผ่าน

พูน ปณ จิต ชีเว

แบบบันทึกหลังการใช้แผนการจัดการเรียนรู้

1. ผลการจัดการเรียนรู้

.....

.....

.....

.....

.....

2. ปัญหาและอุปสรรค

.....

.....

.....

.....

.....

3. ข้อเสนอแนะ แนวทางแก้ไข

.....

.....

.....

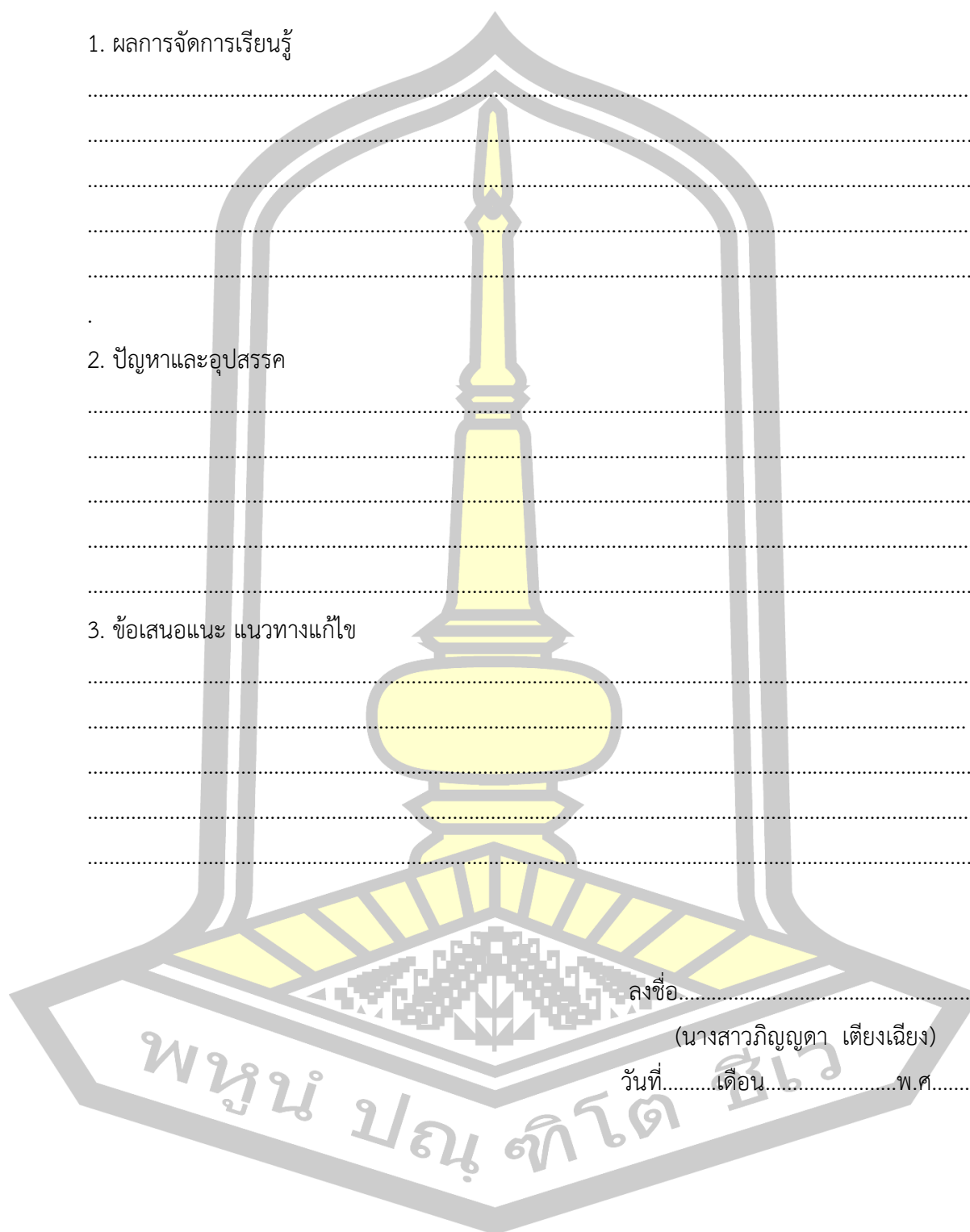
.....

.....

ลงชื่อ.....

(นางสาวกัญญา เตียงเหียง)

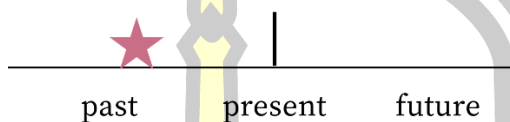
วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

Grammar

Simple Past Tense (Verb to be)

We can use the past simple of the verb to be to talk about situations and states in the past.

Affirmative

Subject + was/were + complement

Subject	Verb <i>Be</i>
He, She, It, I	was
You, We, They	were

example:

- I was a teacher.
- They were my classmates.
- He was a business person.

Negative

Subject + was/were + not + complement

example:

- I wasn't a teacher.
- They weren't my classmates.
- He wasn't a business person.

Question

Was/Were + S. + complement?

example:

- Were you at the room?
- Was he a doctor?

Answer Yes, I was. or No, I wasn't.

WH-Q + was/were + Subject + complement?

example:

- When were you born?
- Where was you yesterday?
- Was he at the airport?
- How was your trip to Japan?

Activity Role Play

Directions:

- Divide students into a group of 2.
- Students choose the picture of famous person in the past.
- Students create their own conversation using Past Simple Tense: Verb *Be*

Situation

You and your friend are in the history class. The teacher gives you the assignment about famous person in the past and you need to find out the information about that person, including who he was, the date he/she was born. So, you ask your friend whether he/she knows that person or not.

Student A

1. Ask your friend whether he/she knows that person or not.	1. Answer the question.
2. Ask your friend about who he/she was.	2. Answer the question.
3. Ask your friend about date of birth.	3. Answer the question.
4. Say thank you for the information.	4. Answer the question.

Student B

1. Answer the question.	1. Ask your friend whether he/she knows that person or not.
2. Answer the question.	2. Ask your friend about who he/she was.
3. Answer the question.	3. Ask your friend about date of birth.
4. Say you're welcome.	4. Say thank you for the information.

Example

A: Do you know this person? Who was he?

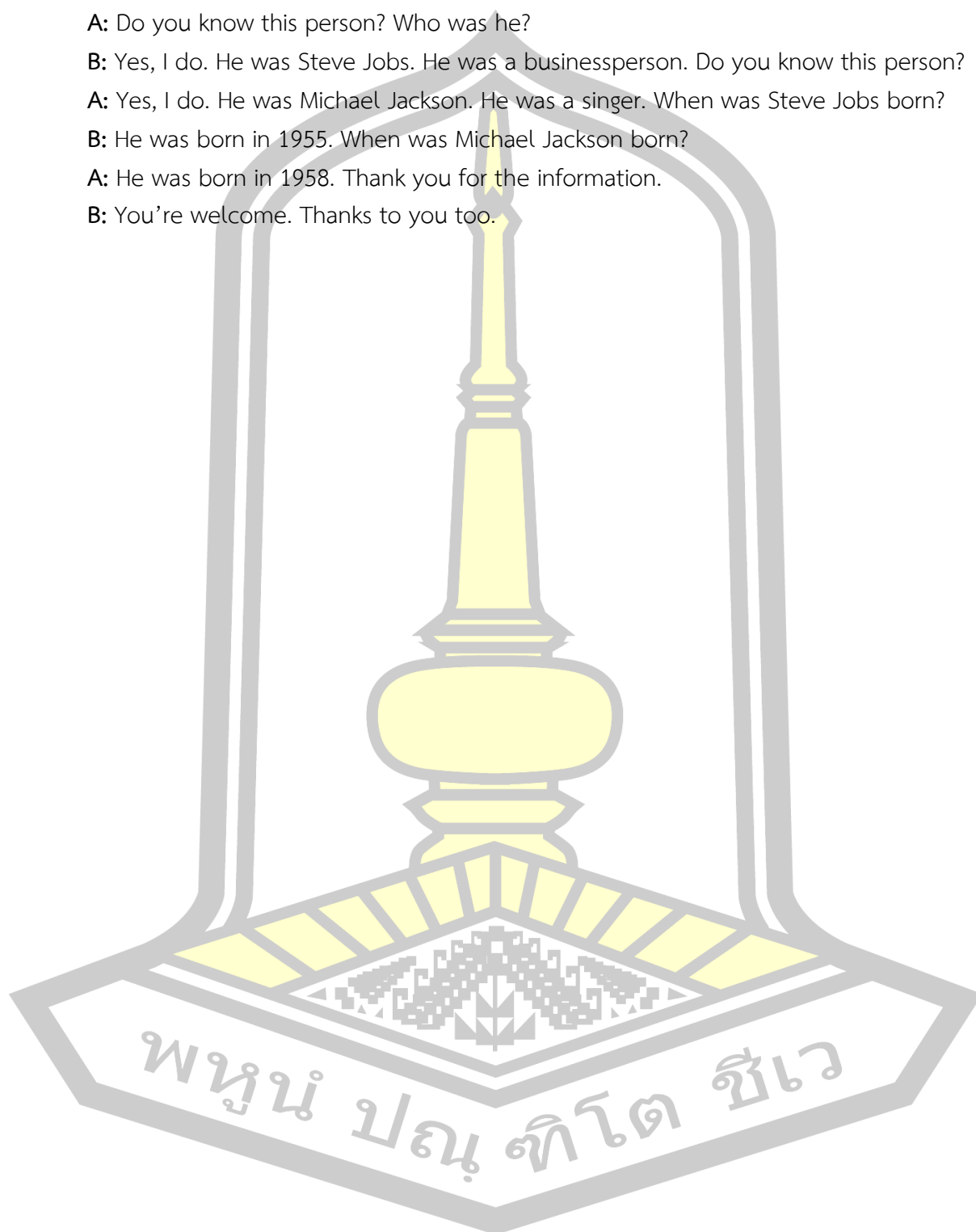
B: Yes, I do. He was Steve Jobs. He was a businessperson. Do you know this person?

A: Yes, I do. He was Michael Jackson. He was a singer. When was Steve Jobs born?

B: He was born in 1955. When was Michael Jackson born?

A: He was born in 1958. Thank you for the information.

B: You're welcome. Thanks to you too.

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

วิชา อ22102 ภาษาอังกฤษพื้นฐาน

ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2565

เรื่อง Yesterday (เมื่อวานนี้)

เวลา 3 ชั่วโมง

ผู้สอน นางสาวกัญญา เตียเฉย

วันที่.....เดือน..... พ.ศ.

1. สาระสำคัญ

อดีตกาล ใช้เพื่อบอกให้ทราบถึงสิ่งที่เกิดและเสร็จสิ้นไปแล้วในช่วงเวลาก่อนหน้านี้ นักเรียนจะสามารถพูดได้ตอบ ในการสอบถาม บอกเล่าเกี่ยวกับกิจกรรมที่ทำในอดีต และสามารถระบุเวลาของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีตได้

2. มาตรฐานการเรียนรู้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

ต 1.2 ม.2/1 สนทนาแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว และสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันอย่างเหมาะสม

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

ต 2.1 ม.2/1 ใช้ภาษา น้ำเสียง และกิริยาท่าทางเหมาะสมกับบุคคลและโอกาสตามมารยาทสังคม และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

ต 4.1 ม.2/1 ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์จริง/สถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นในห้องเรียน สถานศึกษา และชุมชน

3. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถบอกโครงสร้างประโยคที่ใช้บอกเกี่ยวกับเรื่องราวในอดีตได้ (K)
2. นักเรียนสามารถพูดสนทนาถาม-ตอบเกี่ยวกับกิจกรรมที่ทำในอดีตได้ (P)
3. นักเรียนให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมในห้องเรียน (A)

4. สาระการเรียนรู้

4.1 Structure:

4.1.1 Simple Past Tense

Subject + V.2 + (O/C)

Example: I read a book.

She called me yesterday.

He went to the hospital.

4.1.2 Time Expressions for the past: yesterday, last night, last week

Example: I watched TV with my family last night.

4.2 Usage:

- To talk about the past
- To talk about every day and free time activities in the past

5. สื่อและแหล่งการเรียนรู้

5.1 PowerPoint Presentation

5.2 Flashcard

6. กระบวนการเรียนรู้

1. ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน (Warm Up)

1.1 ครูทักทายนักเรียนด้วยประโยคสนทนาทั่วไป เช่น

- How are you today?

1.2 ครูนำเข้าสู่บทเรียนโดยการถามเกี่ยวกับทำในแต่ละวัน และครูถามนักเรียนว่าเมื่อวานนักเรียนทำอะไรบ้างโดยใช้คำถาม

- What did you do yesterday?

- Where did you go yesterday?

2. ขั้นสอน (Presentation)

ครูจัดการเรียนการสอนโดยใช้บทบาทสมมติ ซึ่งมี 6 ขั้นตอน ทิศนา แคมมณี

(2563 : 359) ดังต่อไปนี้

2.1 ขั้นเตรียมการ ครูกำหนดจุดประสงค์ว่าของการเรียนให้นักเรียนทราบในหน่วยการเรียนรู้นี้นักเรียนจะได้เรียนรู้เกี่ยวกับการถาม-พูดถึงเหตุการณ์ที่กระทำในอดีต นักเรียนจะต้องถาม-ตอบเพื่อให้ทราบข้อมูลว่าคู่สนทนาทำอะไรในอดีต ที่ไหน และเมื่อไหร่ โดยจะมีการให้นักเรียนจับกลุ่มแสดงบทบาทสมมติ

2.2 ขั้นเริ่มบทเรียน

- ครูใช้สื่อ PowerPoint Presentation ในการสอน Simple Past Tense

และ Time Expressions for the past ครูอธิบายเพิ่มเติมว่า เราใช้คำกริยาช่องที่ 2 เพื่อใช้พูดเหตุการณ์ในอดีต

- ครูใช้ flashcard คำศัพท์ที่เป็น V. infinitive ให้นักเรียนบอกคำกริยาช่องที่ 2

2.3 ชั้นเลือกผู้แสดง

- ครูให้นักเรียนจับคู่ในการแสดง โดยครูและนักเรียนกำหนดฉากร่วมกัน โดยขอบเขตของข้อมูลที่ใช้ในการแสดงคือ ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไหร่
เช่น Where did you go? What did you do there?
- ครูให้นักเรียนแต่ละคู่สร้างบทสนทนา
- ครูให้นักเรียนฝึกซ้อมตามความเหมาะสม

2.4 ชั้นการเตรียมผู้สังเกตการณ์

- ครูทำความเข้าใจกับผู้ชมว่าการแสดงบทบาทสมมตินี้มุ่งที่จะให้เกิดการเรียนรู้เป็นสำคัญดังนั้นจึงควรชมด้วยความสังเกต โดยครูควรให้คำแนะนำว่าควรสังเกตอะไร

2.5 ชั้นการแสดง

- นักเรียนแสดงบทบาทที่ได้รับเป็นภาษาอังกฤษและสังเกตพฤติกรรมที่แสดงออก

2.6 ชั้นอภิปรายและประเมินผล

- ครูสอบถามความเข้าใจของนักเรียนว่าแต่ละกลุ่มที่แสดงตอบว่าอะไรบ้าง
- ครูประเมินการพูดของนักเรียน แนะนำแก้ไขข้อผิดพลาดเพื่อความเข้าใจที่ชัดเจนตลอดถึงปรับปรุงการแสดงครั้งต่อไป

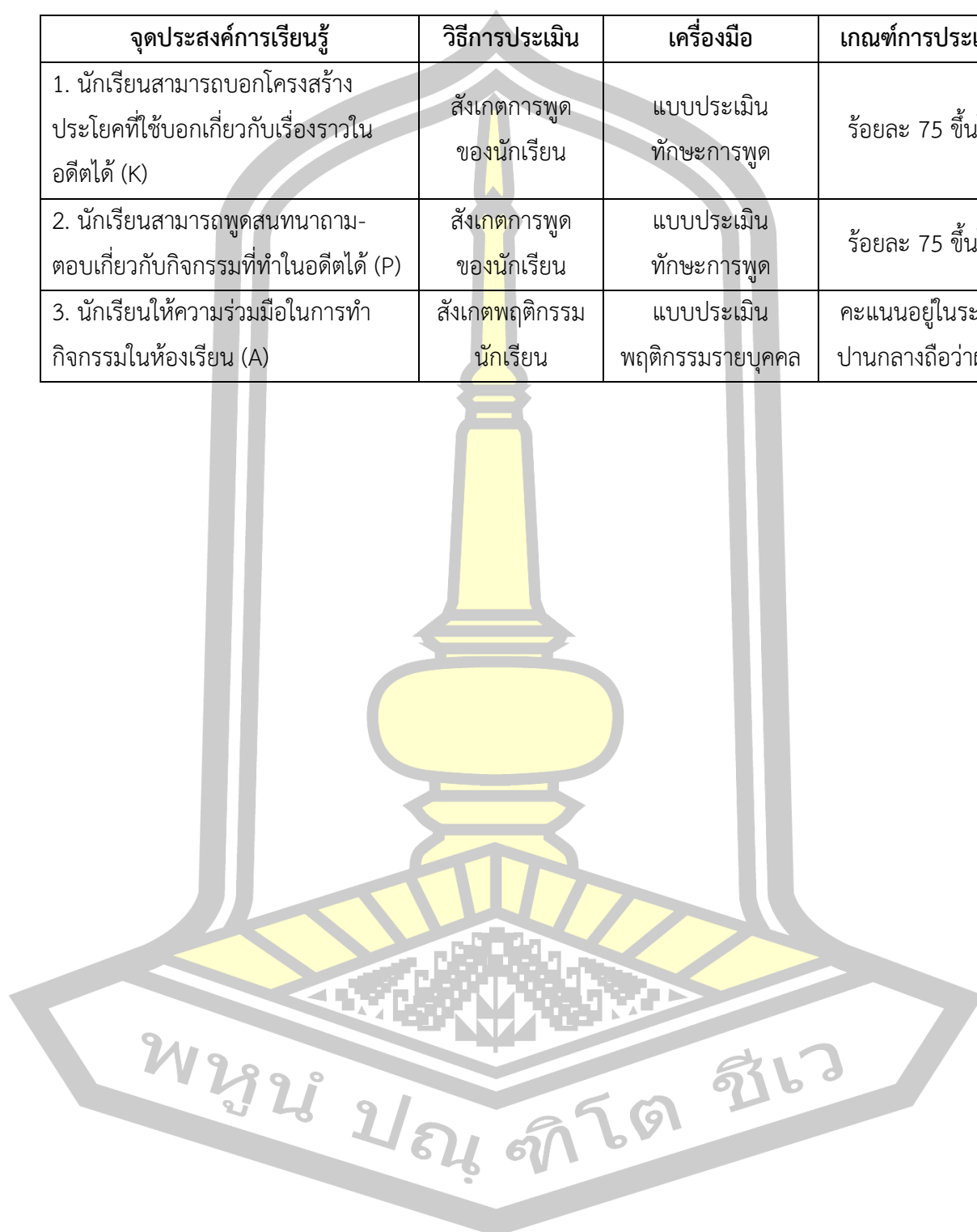
3. ชั้นสรุป (Wrap up)

ครูพูดสรุปกิจกรรมและสอบถามนักเรียนว่าวันนี้เรียนรู้เรื่องอะไรบ้าง เพื่อเป็นการให้นักเรียนนั้นได้ทบทวนความรู้

พณ อนุ จิต ชีวะ

7. กระบวนการเรียนรู้

จุดประสงค์การเรียนรู้	วิธีการประเมิน	เครื่องมือ	เกณฑ์การประเมิน
1. นักเรียนสามารถบอกโครงสร้างประโยคที่ใช้บอกเกี่ยวกับเรื่องราวในอดีตได้ (K)	สังเกตการพูด ของนักเรียน	แบบประเมิน ทักษะการพูด	ร้อยละ 75 ขึ้นไป
2. นักเรียนสามารถพูดสนทนาถาม-ตอบเกี่ยวกับกิจกรรมที่ทำในอดีตได้ (P)	สังเกตการพูด ของนักเรียน	แบบประเมิน ทักษะการพูด	ร้อยละ 75 ขึ้นไป
3. นักเรียนให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมในห้องเรียน (A)	สังเกตพฤติกรรม นักเรียน	แบบประเมิน พฤติกรรมรายบุคคล	คะแนนอยู่ในระดับ ปานกลางถือว่าผ่าน

แบบบันทึกหลังการใช้แผนการจัดการเรียนรู้

1. ผลการจัดการเรียนรู้

.....

.....

.....

.....

.....

2. ปัญหาและอุปสรรค

.....

.....

.....

.....

.....

3. ข้อเสนอแนะ แนวทางแก้ไข

.....

.....

.....

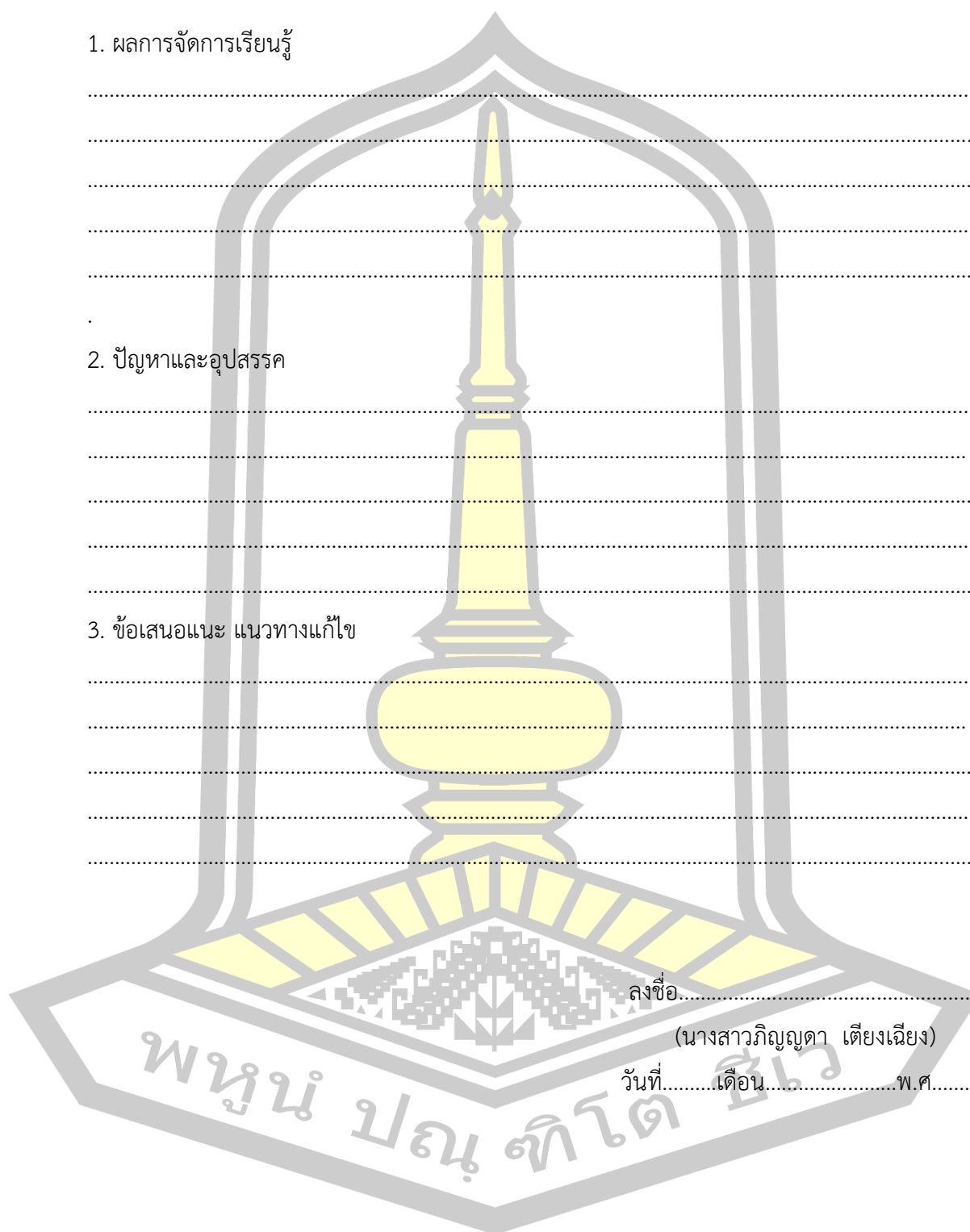
.....

.....

ลงชื่อ.....

(นางสาวกัญญา เตียงเหียง)

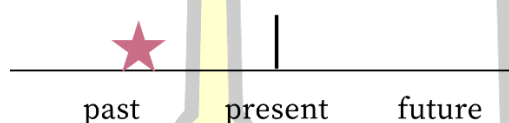
วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

Grammar

Simple Past Tense

Past Simple Tense is used to refer to actions that were completed in a time period before the present time. It is used for actions that started and finished at a specific time in the past. It's also possible to use the simple past in a sentence without specifying a time.

Affirmative

Subject + V.2 + (O/C)

example:

- She called me yesterday.
- He went to the hospital.
- I played football.
- She tried to fix the car.

Negative

Subject + didn't + V.1 + (O/C)

example:

- She didn't call me yesterday.
- He didn't go to the hospital.
- I didn't play football.
- She didn't try to fix the car.

Question

Did + Subject + V.1?

example:

- Did you go to the hospital?
- Did she fix the car?

Answer Yes, I did. or No, I didn't.

WH-Q + did + Subject + V.1?

example:

- When did you play football?
- What time did you get up?
- Where did you go?
- What did you do?

Time Expressions: yesterday, last week, last year, a year ago

Activity Role Play

Directions:

- Divide students into a group of 2.
- Students create their own conversation using Past Simple Tense.

Situation

You and your old friend accidentally meet each other at the hall way in your school. Then both of you greet each other. After that, you and your friend have a conversation about something that you did in the past, including place you went to, what you did there, how it was like.

Student A

1. Greet your friend.	
2. Ask your friend about how his/her past was like.	2. Answer the question.
3. Ask your friend about the place he/she went to.	3. Answer the question.
4. Ask your friend about the thing that he/she did there.	4. Answer the question.
5. Say goodbye.	

Student B

1. Greet your friend.	
2. Answer the question.	2. Ask your friend about how his/her past was like.
3. Answer the question.	3. Ask your friend about the place he/she went to.
4. Answer the question.	4. Ask your friend about the thing that he/she did there.
5. Say goodbye.	

พหุ ประถมศึกษา

Example

A: Hello, long time no see! How are you?

B: Hi, I'm good. Thank you. How about you?

A: I'm fine. How was your day?

B: It was wonderful. How was your day?

A: It was great! Where did you go yesterday?

B: I went to the supermarket with my mom. Where did you go yesterday?

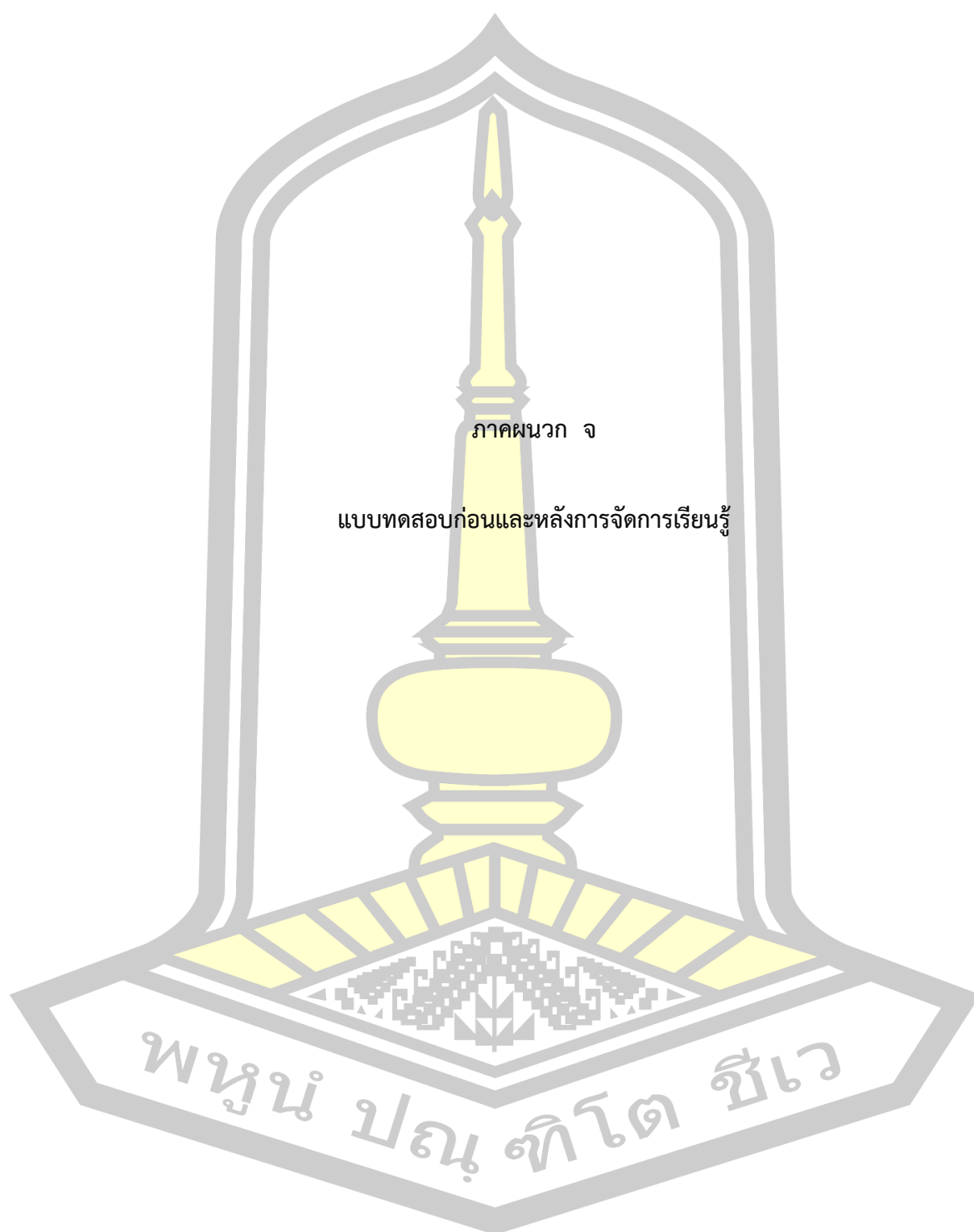
A: I went to the movie theater. What did you do there?

B: I bought some groceries. What did you do there?

A: I watched a movie. Oh! The class is about to begin. See you later!

B: See you!

แบบทดสอบวัดทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ

คำชี้แจง : ให้นักเรียนแสดงบทบาทสมมติจากสถานการณ์ที่กำหนดให้ 4 สถานการณ์

1. ให้นักเรียนจับคู่ จากนั้นจับสลาก 1 สถานการณ์จากทั้งหมด 4 สถานการณ์
2. นักเรียนทำความเข้าใจสถานการณ์
3. ให้นักเรียนแสดงบทบาทสมมติตามสถานการณ์ที่ได้รับ โดยให้สนทนาโดยใช้ข้อมูลตาม
สถานการณ์ที่ได้รับ ใช้เวลาไม่เกิน 5 นาที
4. ให้นักเรียนที่ทำการทดสอบแล้วแยกตัวออกไปเพื่อป้องกันการสอบถาม

Choose 2 situations from 4 situations given and do the role play with your partner.

Situation 1 การทักทาย (Greeting)

On the first day at school, you and your friend meet each other for the first time. Greet each other to become closer by asking for more information and answer questions with the information provided.

Student A	Student B
1. Greet your friend. 2. Ask and answer the question with information below. Name: Kim Soojung Nickname: Joy Age: 14 Grade: 8th Country: Korea Nationality: Korean 3. Say goodbye.	1. Greet your friend. 2. Ask and answer the question with information below. Name: Justin Brown Nickname: Jay Age: 14 Grade: 8th Country: Australia Nationality: Australian 3. Say goodbye.

พหุ ประถมศึกษา

Answer Key

A: Good morning, how are you?

B: Good morning, I'm good. Thank you. And you?

A: I'm good. What's your name?

B: My name's Justin Brown. What's your name?

A: My name's Kim Soojung. What's your nickname?

B: My nickname is Jay. How about you?

A: My nickname is Joy. How old are you?

B: I'm fourteen years old. How old are you?

A: I'm fourteen years old. What grade are you in?

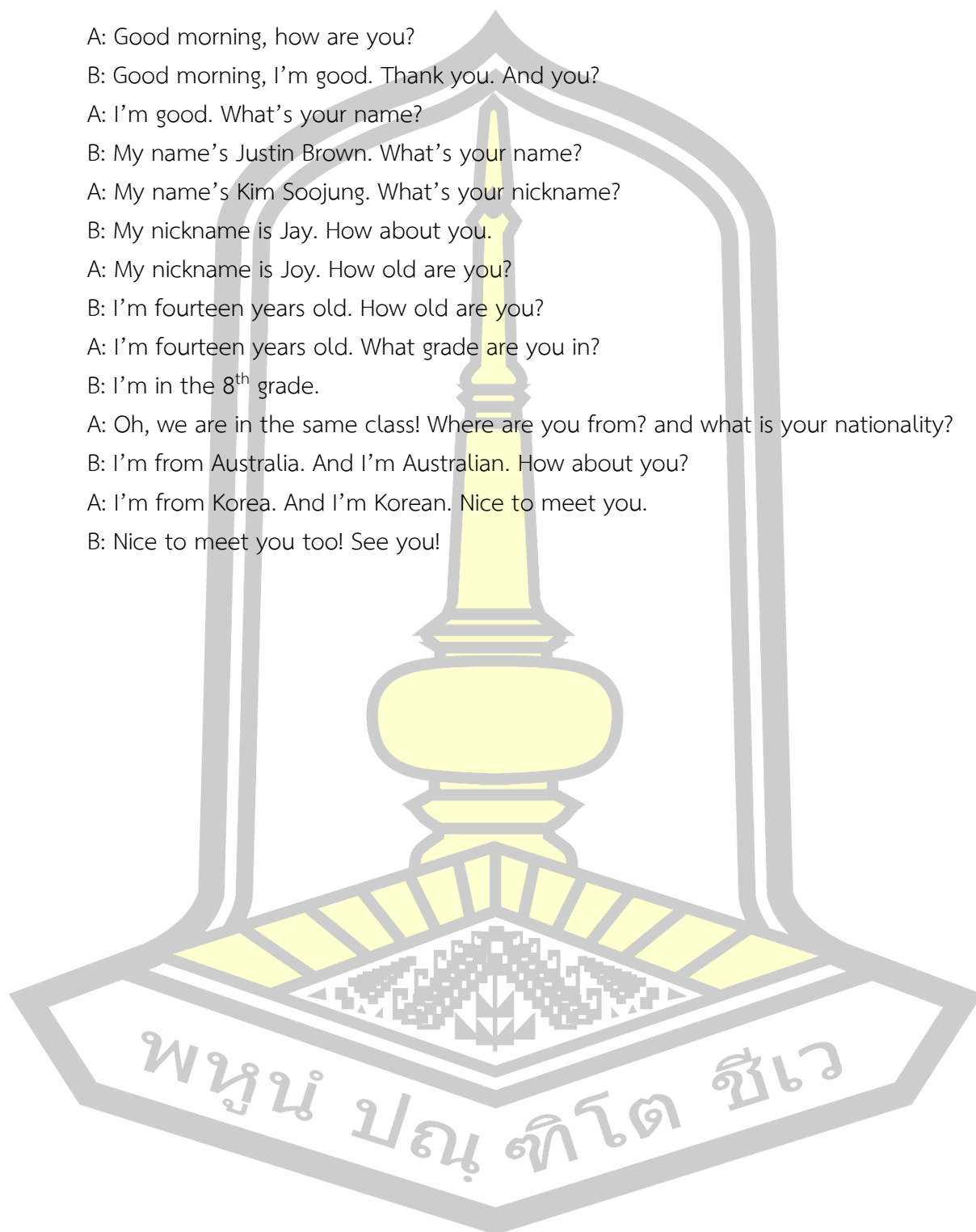
B: I'm in the 8th grade.

A: Oh, we are in the same class! Where are you from? and what is your nationality?

B: I'm from Australia. And I'm Australian. How about you?

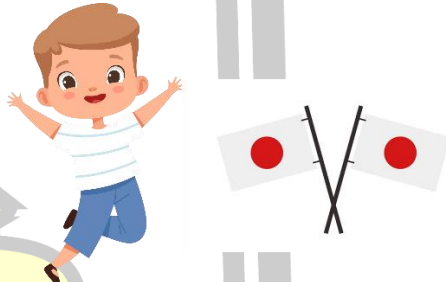
A: I'm from Korea. And I'm Korean. Nice to meet you.

B: Nice to meet you too! See you!

Situation 2 คุณจะทำอะไร? (What are you going to do?)

You and your friend are going to graduate next week. Both of you are going on a trip with your family. Ask each other about what you are going to do after the graduation, and answer the questions with the information provided.

Student A	Student B
1. Greet your friend. 2. Congratulate your friend on his/her graduation. 3. Ask and answer the question with information below. After graduation: On a trip with family. Place: United States Time: Next month. Activity: Visit grandparents 3. Say goodbye.	1. Greet your friend. 2. Congratulate your friend on his/her graduation. 3. Ask and answer the question with information below. After graduation: On a trip with family. Place: Japan Time: Next month. Activity: Visit grandparents 3. Say goodbye.

พหุ ประถมศึกษา

Answer Key

A: Hello!

B: Hello!

A: Congratulations on your graduation.

B: Thank you. Congratulations!

A: What are you going to do after graduation?

B: I'm going on a trip with my family. What are you going to do after graduation?

A: Me too! I'm going on a trip with my family. Where are you going to go?

B: I'm going to go to Japan. Where are you going to go?

A: I'm going to the United States. When are you going to go to Japan?

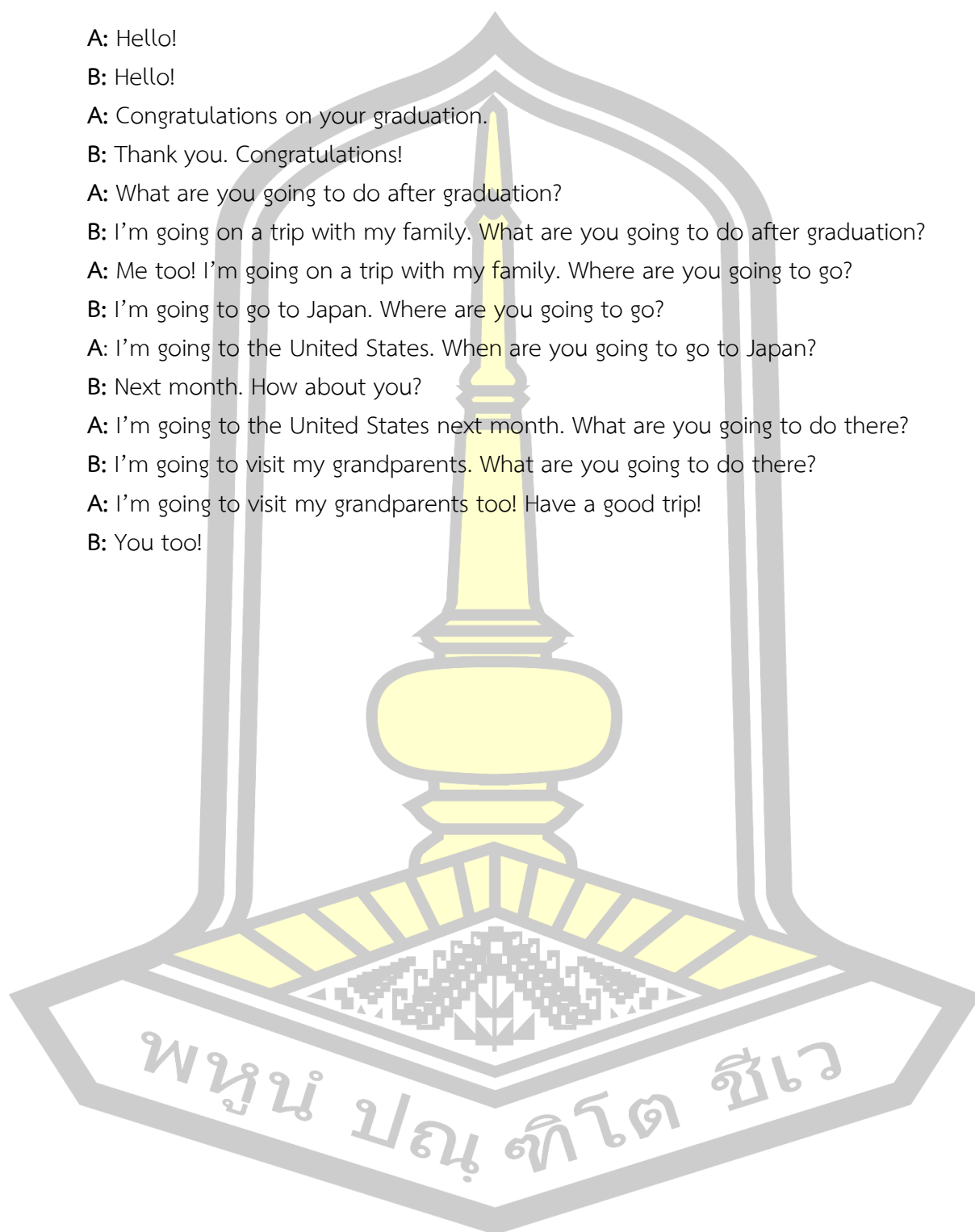
B: Next month. How about you?

A: I'm going to the United States next month. What are you going to do there?

B: I'm going to visit my grandparents. What are you going to do there?

A: I'm going to visit my grandparents too! Have a good trip!

B: You too!

Situation 3 เขาคือใคร? (Who were they?)

You and your friend are talking about the important person in the past. Describe that person to your friend with the information provided.

Student A	Student B
1. Greet your friend. 2. Ask your friend if he/she knows the information about that person. 3. Ask and answer the question with information below.	1. Greet your friend. 2. Ask your friend if he/she knows the information about that person. 3. Ask and answer the question with information below.
	
Name: Steve Jobs Job: Business person Date of Birth: February 24, 1955 Place of Birth: California, U.S	Name: Albert Einstein Job: Scientist Date of Birth: March 14, 1879 Place of Birth: Germany
3. Say thank you to your friend for the information.	3. Say thank you to your friend for the information.

พหุ ประถมศึกษา

Answer Key

A: Hi, do you know this person? Who was he?

B: Hello. Yes, I do. He was Albert Einstein. He was a scientist. Do you know this person?

A: Yes, I do. He was Steve Jobs. He was a businessperson. When was Albert Einstein born?

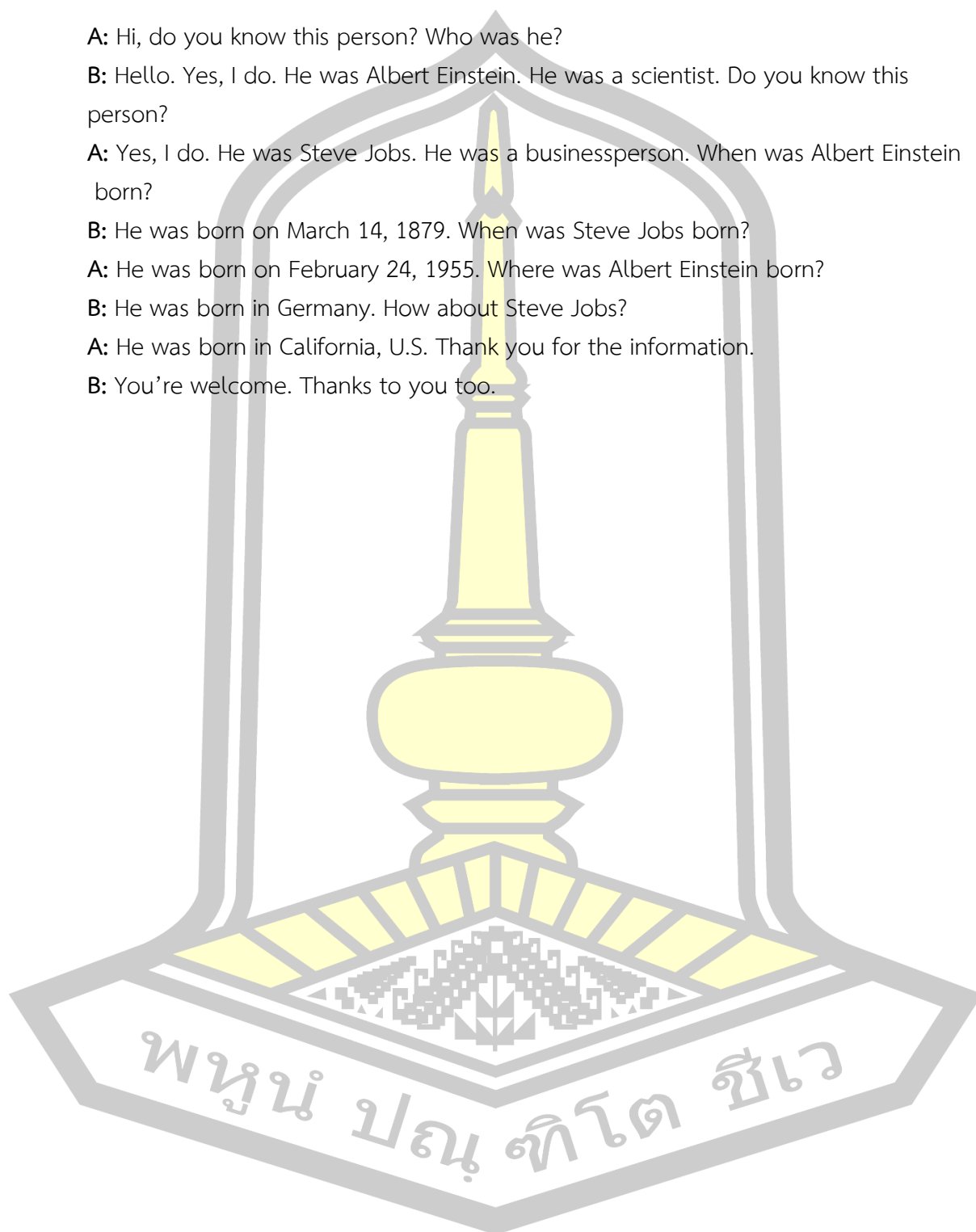
B: He was born on March 14, 1879. When was Steve Jobs born?

A: He was born on February 24, 1955. Where was Albert Einstein born?

B: He was born in Germany. How about Steve Jobs?

A: He was born in California, U.S. Thank you for the information.

B: You're welcome. Thanks to you too.

Situation 4 เมื่อวานนี้ (Yesterday)

On Monday, you and your friend meet each other in the class after the weekend. You would like to know about what your friend did yesterday. Ask and answer the questions with the information provided.

Student A	Student B
1. Greet your friend. 2. Ask your friend about how his/her weekend was like. 3. Ask your friend what he/she did yesterday and answer the question with the information below. Weekend: Good Get up: 6.30 Place: shopping mall Activity: buy new clothes 3. Tell your friend to line up for school assembly.	1. Greet your friend. 2. Ask your friend about how his/her weekend was like. 3. Ask your friend what he/she did yesterday and answer the question with the information below. Weekend: Wonderful Get up: 7.00 Place: park Activity: play football 3. Tell your friend to line up for school assembly.

พูน ปณ ทิโต ชีเว

Answer Key

A: Hello, long time no see! How are you?

B: Hi, I'm good. Thank you. How are you?

A: I'm fine. How was your weekend?

B: It was wonderful. How was your weekend?

A: It was good! What time did you get up?

B: I got up at 7 o'clock. What time did you get up?

A: I got up at six thirty. Where did you go yesterday?

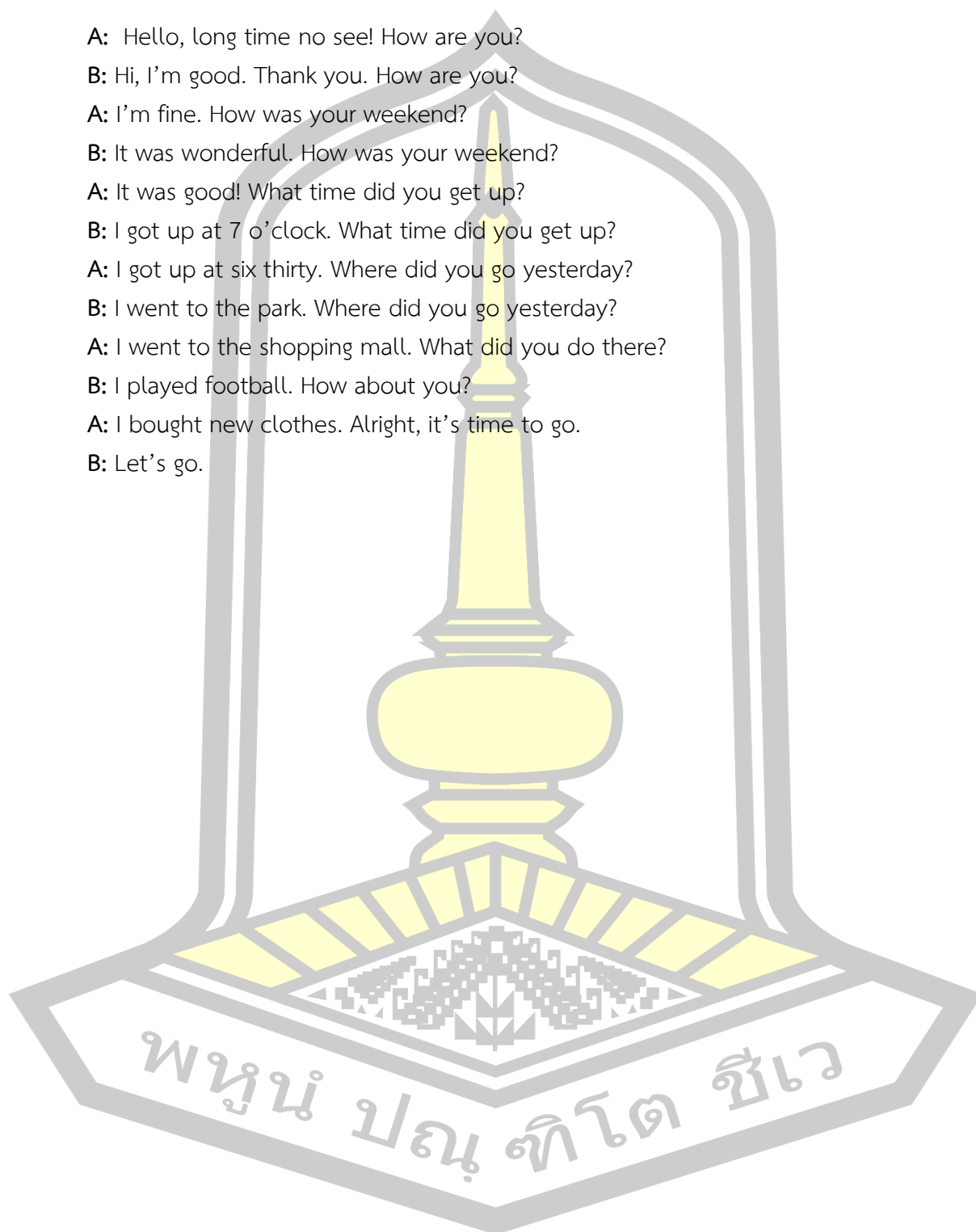
B: I went to the park. Where did you go yesterday?

A: I went to the shopping mall. What did you do there?

B: I played football. How about you?

A: I bought new clothes. Alright, it's time to go.

B: Let's go.

แบบประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้บทบาทสมมติ

☐ ก่อนการจัดการเรียนรู้

☐ หลังการจัดการเรียนรู้

คำชี้แจง กำหนดให้ผู้ประเมินให้คะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษที่ตรงกับความสามารถในการพูดของนักเรียนมากที่สุด โดยพิจารณาจากเกณฑ์การให้คะแนนทักษะการพูดดังต่อไปนี้

เลข ที่	ชื่อ-สกุล	เกณฑ์การประเมิน				รวม คะแนน (20)
		การออก เสียง	คำศัพท์	ไวยากรณ์	ความ คล่อง	

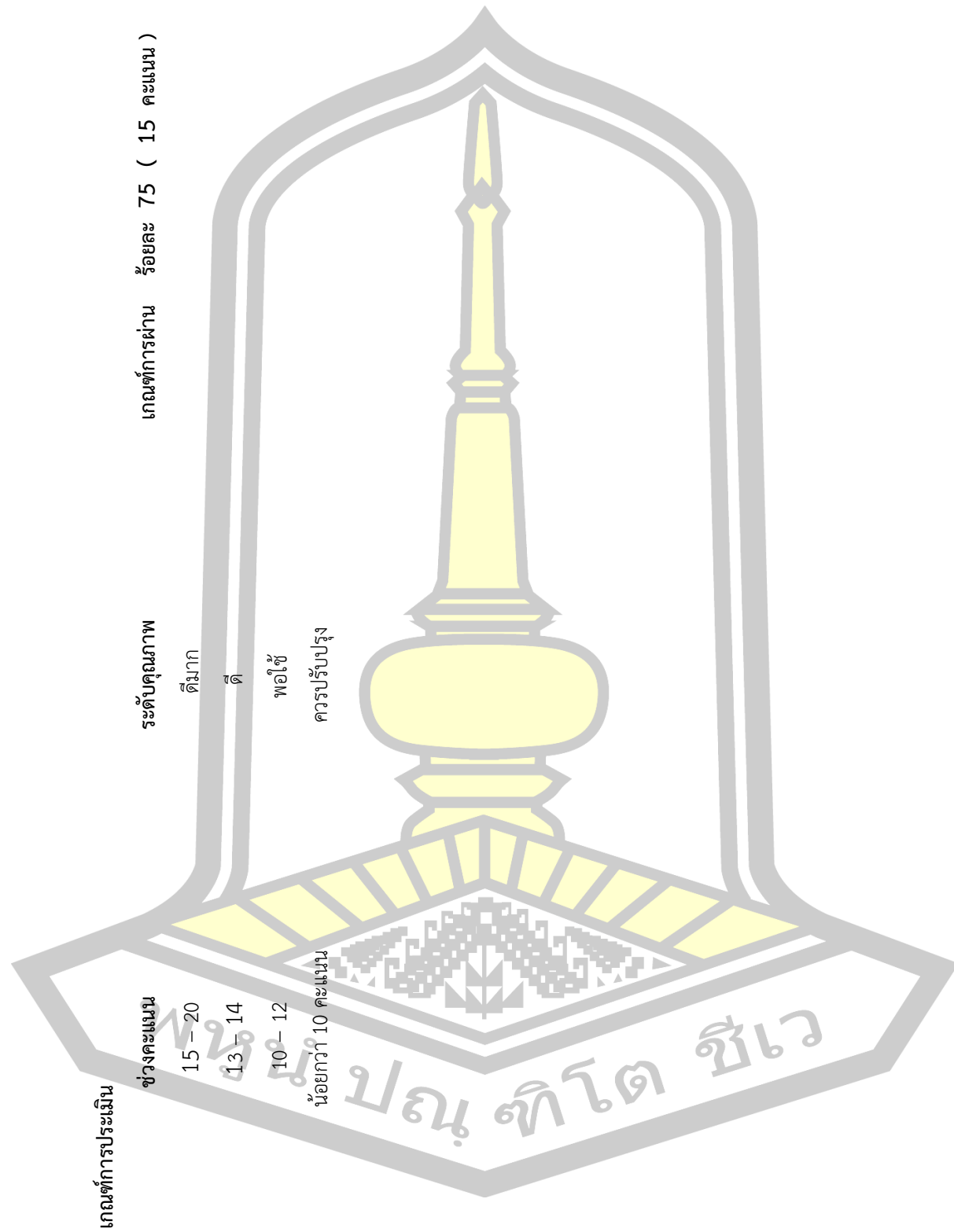
ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(นางสาววิญญดา เตียงเจียง)

วันที่.....เดือน..... พ.ศ.

เกณฑ์การให้คะแนนทักษะการพูด

รายการการประเมิน	ระดับคะแนน				
	1 คะแนน	2 คะแนน	3 คะแนน	4 คะแนน	5 คะแนน
1. การออกเสียง (Pronunciation)	ออกเสียงคำ/ประโยคไม่ถูกต้อง ทำให้สื่อสารไม่ได้	มีการออกเสียงที่ผิดอยู่มาก ออกเสียงได้ แต่เก๋ยากแก่การทำความเข้าใจ	ออกเสียงคำศัพท์และประโยคได้ถูกต้องเป็นส่วนใหญ่มาก การออกเสียงนั้นหนัก	ออกเสียงคำศัพท์และประโยคได้ถูกต้องตามหลักการออกเสียง เสียงเน้นหลักในคำ/ประโยคเป็นส่วนใหญ่	ออกเสียงคำศัพท์และประโยคได้ถูกต้องตามหลักการออกเสียง ออกเสียงเน้นหลักในคำ/ประโยคอย่างสมบูรณ์
2. คำศัพท์ (Vocabulary)	มีความสามารถในการใช้คำศัพท์น้อยมาก	มีความสามารถในการใช้คำศัพท์ค่อนข้างจำกัด	มีความสามารถในการใช้คำศัพท์อยู่ในระดับพอใช้	มีความสามารถในการใช้คำศัพท์ได้อย่างเหมาะสม	มีความสามารถในการใช้คำศัพท์ในการสนทนาได้อย่างเหมาะสม อีกทั้งรู้จักใช้สำนวนในการสนทนาด้วย
3. ไวยากรณ์ (Grammatical structure)	มีข้อผิดพลาดในการใช้ไวยากรณ์อยู่มากแม้แต่ในประโยคสนทนาง่าย ๆ	สามารถใช้ไวยากรณ์ในวงจำกัด สามารถสนทนาได้โดยการใช้ประโยคง่าย ๆ สั้น ๆ	ใช้ไวยากรณ์ผิดพลาดอยู่บ้าง แต่ผู้ฟังก็สามารถเข้าใจได้	มีข้อผิดพลาดในการใช้ไวยากรณ์เพียงเล็กน้อย แต่ไม่ทำให้ความหมายของประโยคเปลี่ยนไป	ใช้ไวยากรณ์ถูกต้อง สื่อความหมายของประโยคได้ชัดเจน
4. ความคล่องในการใช้ภาษา (Fluency)	มีการหยุดเว้นช่วงในการพูดบ่อยมาก แม้แต่ในประโยคสนทนาสั้น ๆ	มีการหยุดเว้นช่วงในการพูดบ้าง แต่ผู้ฟังสามารถเข้าใจสิ่งที่พูดได้	สามารถพูดต่อเนื่องได้พอใช้แต่ยังมีการหยุดเว้นช่วงบ้างเล็กน้อย	สามารถพูดได้คล่องแคล่วแต่ยังไม่เป็นธรรมชาติ	สามารถพูดได้อย่างคล่องแคล่วพูดสนทนาได้เป็นธรรมชาติ

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ นางสาวภิญญาดา เตียเงียง
 วันเกิด 24 ตุลาคม 2540
 สถานที่เกิด จังหวัดร้อยเอ็ด
 สถานที่อยู่ปัจจุบัน 32 หมู่ 2 ต.โพนสูง อ.ปทุมรัตน์ จ.ร้อยเอ็ด 45190
 ประวัติการศึกษา พ.ศ. 2558 มัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนร้อยเอ็ดวิทยาลัย อำเภอเมือง
 จังหวัดร้อยเอ็ด
 พ.ศ. 2562 ศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.) (เกียรตินิยมอันดับ 2) สาขา
 ภาษาอังกฤษธุรกิจ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
 พ.ศ. 2566 ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.)
 สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

